Escală la Gibraltar

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

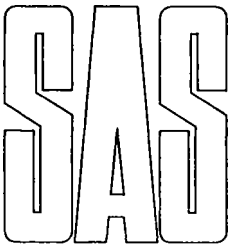

Escală la Gibraltar

V.2.0

www.virtual-project.eu

ISBN
973-9138-49-7

Gérard de Villiers
Escale a Gibraltar.
© Malko Productions – Paris.
© Pentru versiunea românească:
TINERAMA, 1998.

Gérard de Villiers

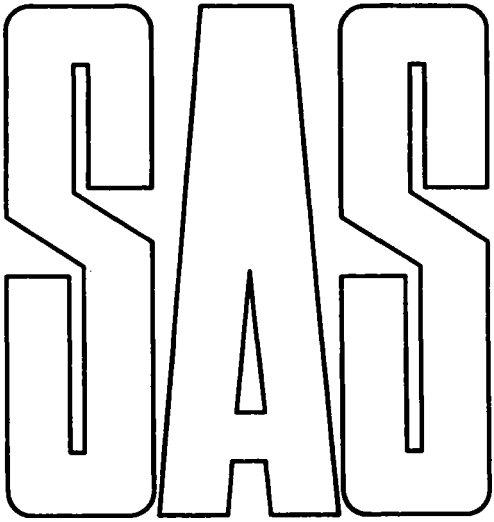

Îngerul negru din Montevideo

În româneşte de
Mărgărita Vavi Petrescu

1998

Capitolul I

Dennis Wells ieşi atât de repede din parchingul hotelului Ocean Park încât era gata-gata să se ciocnească de o enormă semiremorcă pe care o evită în ultimul moment. Conducătorul ei îl gratifică printr-un claxon furibund mai înainte de a se pierde în circulaţia de pe Jersey City. Volkswagen-ul dezarticulat cu vopseaua galbenă scorojită începu să vibreze sub efortul impus de proprietarul lui de cum ieşiră la drum deschis. Până în intrarea în Path, tunelul săpat sub Hudson, care dădea în Manhattan, piciorul lui zdrobi acceleratorul. Modestele performanţe ale Volkswagenului său din 1971 nu-i permiteau să părăsească culoarul din dreapta unde se târa în mijlocul camioanelor.

Cu capul vuind de bubuitul motorului, îşi şterse pe rând mâinile ude de transpiraţie de pantaloni. Cu capul lui rotund, părul puţin creţ şi privirea naivă, Dennis Wells nu trezea atenţia nimănui. Mii de tineri de vârsta lui părăseau dimineţile Harlemul sau cartierul Bronx pentru a merge să lucreze pentru albi.

De şase luni, făcea menajul în hotelul Ocean Park. Grija cu care îşi îndeplinea treburile îl promova la ultimul etaj unde făcea curăţenie pentru proprietarul hotelului, Donald Mills, un tânăr brun si costeliv, ce învârtea nişte afaceri misterioase de la mansarda lui si se dovedise a fi un maniac în ale curăţeniei. Ceea ce-i permisese lui Dennis Wells să afle, cu câteva ore mai devreme, o informaţie în măsură să-l pună pe jăratec. După săptămâni de supraveghere plicticoasă şi fără nici un rezultat, reuşise în cele din urmă să pună mâna pe ceva gras.

Părăsi bulevardul şi se afundă în Path unde fu nevoit să încetinească brutal, târându-se cu zece la oră prin tunelul afumat de gazele de eşapament. Cumplit. Îşi consultă ceasul. Aproape şase! În fiecare zi la şase şi jumătate, din principiu, avea întâlnire cu omul lui de legătura, iar dacă el nu se prezenta, amânarea se producea automat.

Inima îi bubuia în piept pe sub cămaşa murdară şi una din pleoape i se zbătea nervos. Atâta vreme cât nu aflase nimic însărcinările lui clandestine i se păruseră uşoare. Dar acum, când se pregătea să facă un pas, foarte periculos, îi venea să de-a bir cu fugiţii. Deşi era convins că avea să meargă până la capăt. Pentru a-şi da curaj, se gândi din nou la conversaţia pe care

surprinsese la ultimul etaj al Ocean Park Hotel.

Dinamită curată.

Ajunse astfel până la ieşirea din tunel. Îşi continuă drumul pe lângă giganticele blocuri gemene World Trade Center şi zigzagă în josul Manhattan-ului pentru a da în Calea Unsprezece, cu sens unic, către partea de sus a oraşului. Trecu prin faţa a vrei douăzeci de blocuri şi şi-ar fi văzut de drum fără bătaie de cap dacă atenţia lui n-ar fi fost brusc atrasă de un concert de claxoane declanşat în urma lui la intersecţia dintre strada 32 şi Calea Unsprezece. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări un Buick alb, care trecu pe stop şi se strecura cu greu printre vehiculele angajate în traversare.

Spectacol curent în New York.

Dennis Wells îşi întoarse privirea pe direcţia de mers.

După vreo zece blocuri, se uită din nou în oglinda retrovizoare mai înainte de a schimba direcţia de mers şi pulsul i se acceleră, maşina albă îl urmărea la câţiva metri în spate. Desluşi vag, prin parbrizul fumuriu, doi bărbaţi. Maşina semăna cu cea a unuia dintre adjuncţii patronului! Dar în New York erau sute de Buick-uri albe… Pentru a se încredinţa, Dennis Wells coti brusc pe strada 42, cu sens dublu. Intră pe Calea Zece, cu sens unic spre Downtown şi ieşi iar pe Calea Unsprezece prin strada 41…

Se întoarse, maşina albă dispăruse. Liniştit, acceleră pentru a nu pierde culoarea verde. Se făcuse deja şase şi jumătate.

Două blocuri mai departe, inima îi sări din piept: Buickul alb era din nou pe urmele lui, răsărit ca din pământ, la distanţă de un bloc! Încetini şi imediat urmăritorii schimbară culoarul pentru a se ascunde în spatele unui camion. Dennis Wells zdrobi acceleratorul cu mintea bântuită de panică, mai să-l apuce diareea. Oare ce greşeală comisese? Cum de-l reperaseră? Era aproape sigur acum că Buick-ul era cel aflat adesea în parcajul hotelului Ocean Park, la dispoziţia unui anume Tony Pool.

Dacă nu se înşela, nu era vorba de o simplă întâmplare…

Cu moartea în suflet, trecu fără să încetinească prin faţa barului italienesc *Casa Nostra*, cu pardoseala acoperită de rumeguş şi fără nici un aspect, unde avea fixată întâlnirea. Nu mai ştia ce să facă.

Soluţia cea mai bună era să se întoarcă la el acasă pe strada 125 iar a doua zi să-şi reia lucrul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate că era vorba doar de o simplă supraveghere de rutină. Donald Mills, patronul hotelului Ocean Park, era de o

neîncredere aproape patologică. Şi totuşi, Dennis Wells şovăia. Locuia singur. Dacă urmăritorii veneau la el acasă şi-i puseseră gând rău, era lipsit de apărare. În Harlem, vecinii nu se deranjau niciodată să sară în ajutorul cuiva.

Îşi frecă nervos mustaţa. Pe stradă, mulţimea îl proteja. Îşi spuse că s-ar fi cuvenit măcar să-i prevină pe cei care-l angajaseră şi să le comunice informaţia obţinută. Învăţase pe de rost numărul telefonului de avarii unde un automat răspundea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Stăpânindu-şi panica, viră pe strada 62 spre dreapta în lungul Central Park South. Chiar pe colţ cu Calea Şapte se afla o cabină telefonică. Se apropie de trotuar şi mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În urma lui nici un Buick alb. Opri, părăsi Volkswagen-ul, intră în cabină şi compuse numărul secret pe care-l cunoştea pe dinafară.

— Shit! Shit! Shit!

Dennis Wells izbi violent cu piciorul în peretele metalic. Suna ocupat. Făcu numărul încă odată şi obţinu legătura. În aceeaşi clipă văzu Buick-ul alb apropiindu-se şi oprind în spatele Volkswagenului său. Din maşină ieşi cu mişcări suple un bărbat. Gura lui Dennis Wells se uscă dintr-o dată.

Era într-adevăr Tony Pool, un tip superb, de un metru nouăzeci, sosia lui Clint Eastwood, ucigaşul favorit al lui Donald Mills.

Ca de obicei, era foarte elegant, cu o cămaşă din mătase de un verde pal, un pantalon bej şi pantofi de lac. La încheietura mâinii, cu un Rolex care trebuie că atârna două kile de aur, fără a mai pune la socoteală diamantele. Se îndreptă direct spre cabină… Dennis Wells, cu mintea golită de frică, rosti în receptor câteva cuvinte în viteză, mai înainte de a închide precipitat. Tony Pool n-ar fi putut să ştie dacă vorbise sau nu. Se întoarse în momentul în care uşa cabinei culisa violent. Tony Pool bloca complet deschiderea îngustă cu statura lui atletică. Dennis Wells reuşi să-şi compună un zâmbet aproape decent şi articula:

— Ia te uită, Domnul Tony! Ce faceţi aici?

Frumoasele trăsături bronzate ale lui Tony Pool rămaseră împietrite.

— Dar tu? făcu el.

Dennis Wells râse prosteşte.

— Păi, cum vedeţi, telefonam.

— Cui?

Întrebarea pornise ca zvâcnitura unei cobre. Privirea tânărului negru pâlpâia. Îşi înghiţi saliva şi îngăimă:

— La… la o prietenă.

Tony Pool clătină din cap şi-şi lăsă pe umărul lui una din mâinile-i mari cu articulaţii enorme, hipertrofiate. Degetele i se înfipseră în carne, ca un cleşte de oţel şi i se adresă vorbind foarte tare pentru a acoperi zgomotul circulaţiei:

— Dennis, cred că eşti un mincinos fără pereche! Ia vino încoace!

Îl scoase pe negru din cabină cu un zâmbet amical şi mecanic pentru a nu-i alerta pe trecători. Privirea îngrijorată a lui Dennis Wells parcurse trotuarul din lungul Central Park South, plin de newyorkezi grăbiţi, apoi şirul de trăsături în care erau tolăniţi birjari somnoroşi. Nici picior de poliţist.

— Ce vreţi să spuneţi? protestă el, cu o voce spartă.

Nu îndrăznea să opună rezistenţă, făcând-o pe inocentul, iar degetele înfipte în clavicula lui îl cărau inexorabil spre Buick-ul alb.

— Lasă că-ţi explic eu, i se adresă Tony Pool.

Înspăimântat de tonul glasului său, Dennis Wells încercă de data asta să se zbată; un trecător se opri o secundă, dar Tony Pool îl şi proiectase în interiorul Buick-ului, urcând alături de ei. Şoferul demară imediat. Dennis Wells trase adânc aer în piept, încercând să-şi domine panica. Nimic concret nu-l acuza. Trebuia să se apere.

— Domnu’ Tony, rosti el cu o voce plângăreaţă, frecându-şi umărul îndurerat, unde mă duceţi? De ce faceţi aşa ceva? Nu v-am greşit cu nimic, pot să mă jur.

Într-o zi, Tony Pool îi trăsese o bătaie soră cu moartea unui angajat al hotelului *Ocean Park,* fiindcă furase două sticle de Moet et Chardon din biroul lui Donald Mills.

Tony Pool nu-i răspunse şi Buick-ul alb o porni pe un drum cotit care străbătea Central Park. Ferit de priviri indiscrete, Tony Pool îşi zdrobi pumnul enorm de gura negrului, plesnindu-i buza superioară.

— *You’re fucking spy for the fucking DEA*[1]! tună el.

Dennis Wells avu impresia că-i vor ceda sfincterele. Teroarea îl împiedicase să protesteze, dar schiţă gestul de a deschide portiera. Imediat un zgomot sec, metalic, răsună sinistru în

---

1 Eşti un spion nemernic pentru DEA, (DEA – Drug Enforcement Administration).

urechile lui: şoferul, care supraveghea spatele maşinii prin retrovizor, încuiase portierele.

*

* *

Buick-ul pătrunse în parchingul subteran al hotelului Ocean Park şi opri în apropierea ascensorului. Tony Pool îl smulse pe negru din maşină şi îl îmbrânci până la lift.

În cabină, luă o cheie de la curea şi o introduse în încuietoarea care comanda deschiderea uşii de la ultimul etaj. Dennis Wells simţi că i se înmoaie picioarele... Ieşiră pe culoarul tapisat cu o mochetă groasă, grena. Tony Pool ciocăni într-o uşă de palisandru cu o plăcuţă de aramă pe ea: Donald Mills – General Manager.

O voce le dădu permisiunea să intre şi el îşi împinse prizonierul în interiorul încăperii.

Donald Mills era tolănit într-un fotoliu de piele, înclinabil, cu picioarele în pantofi Santiaga din şopârlă violet, ridicate pe birou, cămaşa din voal alb deschisă până jos pe stomac, dezvelindu-i pieptul osos. Era destul de arătos cu o claie de păr negru răspândit în toate direcţiile. O cicatrice mare îi brăzda fruntea, amintirea unei căzături de pe motocicletă.

— Era pe cale să telefoneze, îl anunţă Tony Pool. N-a vrut să spună cui.

Dennis Wells era paralizat de groază. Donald Mills sări în picioare şi începu să se învârtească în jurul lui, ca un labrador în jurul unui vânat mort. Ochii lui negri n-aveau nici o expresie.

— Aşadar, puştiule, întrebă el pe un ton binevoitor, ne spionezi?

Dennis Wells se miră că-şi mai descoperi o fărâmă de curaj pentru a răspunde:

— Nu-i adevărat, protestă el cu o voce tânguitoare, îmi fac doar treburile mele, Mister Mills.

Donald Mills îl înşfacă brutal de părul creţ, apropiindu-şi chipul de al lui.

— Ticălosule! Te-a văzut Diana.

— E imposibil! N-am făcut nimic!

Glasul tânărului negru se sparse, atingând note înalte.

Donald Mills se aplecă peste birou şi apăsă pe o tastă a interfonului.

— Diana, vino aici, am nevoie de tine.

Câteva clipe mai târziu, în birou pătrunse o femeie. Coborâta

ca dintr-un film de groază. Părul ei foarte negru, strâns într-un coc îi asprea şi mai mult profilul de pasăre de pradă, luminat de nişte ochi verzi-gălbui, ca cei de crocodil, subliniaţi cu creion negru. Din taiorul negru, strâns pe talie, evidenţiind un trup bine făcut apăreau nişte picioare lungi, în ciorapi negri cu cusătură, terminat în nişte pantofi cu tocuri de cincisprezece centimetri… Degetele nu se mai vedeau de sub inele şi brăţări grele de aur se izbeau între ele la încheietura mâinilor.

Viciul răzbea din ea aşa cum din alţii debordează bunătatea. Dennis nu-i putu susţine privirea ochilor gălbui şi întoarse capul. Prezenţa ei îi sporea groaza. Diana Mangan era metresa lui Donald Mills, una dintre rarele femei în stare să-i contrabalanseze înclinaţiile lui homosexuale şi, cu mult mai crudă decât el…

— Spune-ne ce-ai văzut, o întrebă Donald Mills.

— Gândacul ăsta îşi lăsase aspiratorul pentru a trage cu urechea la discuţia ta cu Dutchy, lipit de uşa biroului. Nu şi-a dat seama că l-am reperat.

Donald Mills înclină capul şi-şi petrecu degetele fine prin claia neagră a părului.

— Vezi, Dennis, rosti el cu un glas dulce, ar fi mai bine să ne spui adevărul. Am putea să rezolvăm astfel problema. Lucrezi de multă vreme pentru DEA?

Cu gâtul prea încleştat ca să mai răspundă ceva, Dennis scutură din cap în semn că nu. Dar interveni Tony Pool.

— Lăsaţi-mă să mă ocup eu de el.

Donald Mills tresări.

— Ah, nu, nu aici! Ai să murdăreşti peste tot…

— Poate ar fi bine să-l ducă în sala de biliard, sugeră Diana Mangan.

— Perfect! aprobă Tony Pool.

Nerăbdător să se dovedească util. Înşfăcându-l pe Dennis de o aripă îl cără după el. Întregul etaj era interzis personalului şi prin urmare nu riscau să fie deranjaţi. La capătul culoarului se afla o încăpere vastă care servea ca sală de jocuri şi debara. O masă mare de biliard ocupa centrul. În fund, se vedea o gigantică maşină pentru debitarea cuburilor de gheaţă, conduse spre bucătării printr-un tub refrigerator, înalt cât un şifonier normand. Vibra şi bubuia cât era ziua de lungă, hrănită de enorme bare de gheaţă, lungi de un metru. Tony Pool îl împinse pe prizonierul lui într-o cămăruţă rău mirositoare unde îi interoga uneori pe

vânzătorii de droguri necinstiţi. Unica mobilă aflată în interior era un scaun vechi de dentist, pe care sudase cătuşe de oţel în vederea imobilizării mâinilor şi gleznelor pacientului. Tony Pool îl forţă pe negru să se aşeze, îi priponi încheieturile mâinilor şi ale picioarelor şi se ridică.

—Nu te impacienta, îi aruncă el jovial. Mă duc să-mi caut uneltele.

Dennis Wells îl urmări din ochi, cenuşiu de groază.

*

* *

Tony Pool îşi suflecă grijuliu mânecile cămăşii de mătase verde, îşi scoase Rolex-ul de aur şi-l lăsă pe masa de biliard. Apoi, deschise capacul valizei metalice pe care o adusese. Descoperind o maşină de perforat cu mai multe dimensiuni de sfredele. Observându-l prin uşa deschisă a cămăruţei, Dennis Wells îşi simţi corpul lac de sudoare. Nu-şi putea desprinde privirea de la ustensila pe care Tony Pool o pusese în priză. Acesta din urmă îi făcu şăgalnic cu ochiul.

— Ştii cum mi se spune?

Dennis Wells îşi înghiţi anevoie saliva fără să răspundă. Tony Pool înşuruba un sfredel de grosime mijlocie şi puse maşinăria în mişcare. Un zbârnâit ascuţit invadă încăperea. Tony îl opri imediat şi-i aruncă omului legat de fotoliu răspunsul la întrebarea lui:

— Black and Decker! E haios, nu?

Cu ochii măriţi de oroare, Dennis îl privea cum se apropie de el, ca un muncitor iscusit care se pregăteşte de treabă.

— Tony! strigă el. Cred că n-aveţi de gând să… ce vreţi să faceţi? Hei, nu…

Cuvintele i se împleticeau în gură, iar el se chirci pe fotoliu. Tony Pool, cu mâna stângă deschise un tranzistor la maximum, inundând cămăruţa sub un val de rock-and-roll; Dennis Wells nici nu mai auzi maşina de perforat pusă din nou în funcţiune. Tony Pool se aplecă înainte ţinând-o cu amândouă mâinile. Cu un gest precis introduse sfredelul sub genunchiul drept al lui Dennis Wells.

Urletul negrului acoperi muzica. Se sufoca, în vreme ce burghiul de oţel pătrundea în cartilajul meniscului, perforându-l dintr-un capăt în altul pentru a ieşi pe partea cealaltă, unde se opri cu un scrâşnet în marginea metalică a fotoliului.

Liniştit, Tony Pool retrase sfredelul, iar sângele răbufni din

rană. Îşi ridică ochii spre victima lui. Dennis Wells avu o tresărire, vomă şi îşi pierdu cunoştinţa. Tony Pool se deplasă puţin şi sprijini burghiul sub al doilea genunchi.

*

* *

Donald Mills îşi ridică privirea şi strigă „intră”.

Tony Pool, cu o lumină ciudată în ochi şi mâinile murdare de sânge până la coate, se scuză cu un surâs servil.

— S-a făcut, şefu’! Dar m-a scos din sărite. Mă plictisisem să-l tot găuresc.

Mills afişă o grimasă dezgustată. Pe moment, sadismul lui Tony Pool îi repugna. Dar era nevoie de alde Tony Pool într-o organizaţie ca a lui.

— Şi?

— Lucrează pentru DEA.

Donald Mills se aştepta la aşa ceva, dar încercă totuşi o spaimă cumplită. DEA se interesa de el de multă vreme, bineînţeles, dar niciodată nu se apropiase atât.

— În ce consta sarcina lui?

— Să afle tot ce faceţi, care vă sunt activităţile, cu ce oameni vă întâlniţi. De trei luni ne spionează nemernicul ăsta.

— Ce-a aflat?

— Aproape nimic, afirmă Tony Pool, convins. Sunteţi formidabil de prudent.

Mills nu se afla acolo pentru a se lăsa complimentat. Uşor agasat, îl întrebă:

— Şi azi? Când trăgea cu urechea?

— Mi-a zis că n-a înţeles mare lucru. A auzit că vorbeaţi de Rotterdam şi de o mare încărcătură cu numărul 4.

— A avut timp să ne toarne?

Tony Pool şovăi:

— Nu cred. Mi-a spus că numărul era ocupat.

— Şi îi dai crezare?

— Da. L-am zdruncinat rău de tot. Ar fi făcut orice ca să mă opresc. Când am ajuns la cot n-a mai rezistat.

Donald Mills nu voia să audă acest gen de amănunte. Se şi gândea cum să reacţioneze, fiindcă exista riscul ca Dennis Wells să fi minţit în continuare. De multă vreme se temea de una ca asta. Şi se nimerea tocmai când pusese la cale una dintre operaţiunile cele mai suculente şi mai complicate în acelaşi timp.

— Bine, Tony, făcu el. Ai făcut o treabă pe cinste.

Se ridică pentru a deschide seiful enorm care ocupa o latură întreagă a încăperii. Rafturile lui erau pline de săculeţe din hârtie brună, conţinând bilete de o sută de dolari. Donald Mills luă unul, fără a număra bancnotele, i-l întinse lui Tony Pool.

— Ţine aici, ai să poţi să-ţi schimbi Buick-ul.

Maşinile reprezentau păcatul drăgălaş al lui Tony Pool. Luă săculeţul, dar nu plecă.

— Ce facem cu tipul?

— Mai trăieşte?

Tony Pool afişă un zâmbet crud.

— Da, însă asta nu-i o problemă.

Donald Mills îşi înfipse mâinile în coama deasă, ca ori de câte ori gândea. Imposibil să-l lase pe Dennis Wells să depună mărturie împotriva lor. Să-l omoare era lucru simplu, dar trebuia să se descotorosească de cadavru. Dacă DEA era pe urmele lor, agenţii federali nu era exclus să supravegheze hotelul… Şi, era imposibil să păstreze la infinit un cadavru în apartamentul lui… Se scarpină în cap.

— Ai vreo idee? în privinţa corpului.

— Maşina de gheaţă… sugeră Tony.

Donald Mills îi aruncă o privire speriată.

— *Holy cow*! Ai s-o faci să explodeze!

Tony Pool, cu o lumină amuzată în priviri, remarcă:

— Imbecilul ăla nu-i mai tare ca barele de gheaţă! I-am văzut odată interiorul, e o adevărată maşină de tocat. Şi pe urmă, în felul ăsta evităm să-l scoatem întreg.

Donald Mills îl opri din nou.

— OK, OK, descurcă-te cum ştii, dar să nu mi-o strici că avem nevoie de ea.

*

* *

Tony Pool se uită cu o expresie dispreţuitoare la Dennis Wells, prăbuşit în fotoliu, deasupra unei bălţi de sânge. Găurile din genunchi şi din cot continuau să sângereze, iar durerea îi provocase o toropeală comatoasă. Alături, în sala de biliard, maşina de gheaţă vibra uşor, deasupra ei cu un soi de pâlnie dreptunghiulară în care se introduceau barele de gheaţă.

Lăsând săculeţul de bani pe masa de biliard, alături de Rolex. Plecă să caute un taburet pe care-l plasă alături de maşină. Îl dezlegă pe Dennis Wells, care nu-şi recăpătase cunoştinţa. Cu multe dificultăţi, în pofida forţei lui herculeene, îl ridică pe

taburet, sprijinindu-i gâtul de marginea pâlniei. Cu un ultim efort, îl mai săltă puţin, basculând corpul în deschidere. Capul creţ al lui Dennis Wells dispăru, dar restul rămase în exterior, zgâlţâit de trepidaţiile maşinii. Uruitul ei deveni mai ascuţit, mai strident şi începu să vibreze într-un mod alarmant. Lamele pentru decuparea gheţii muşcau în carne. Nu mai rămânea decât să fie adunate bucăţile în containerul situat în spatele maşinii şi să se descotorosească discret de ele… Brusc, angrenajul păru să se ambaleze, se auzi un zgomot neliniştitor de piese martirizate şi totul se opri.

Dennis Wells învinsese maşina pentru debitat gheaţă, cu titlu postum. Tony Pool izbucni, furios la culme:

— *Shit! Shit! Shit!*

— Ai probleme, Tony?

Tony Pool se răsuci brusc. Diana Mangan se uita la el cu o privire sulfuroasă şi amuzată, sprijinită de masa de biliard.

— Of, nu… ba da! făcu el. Am avut o idee dar s-a dovedit proastă! Maimuţoiul ăsta a înfundat maşina. Donald o să fie supărat.

Diana aruncă o privire indiferentă corpului pe jumătate înghiţit de maşina de gheaţă.

— Lasă că aranjez eu asta. Am avut dreptate în ceea ce-l priveşte?

— Da, confirmă Tony. Ticălosul lucra pentru DEA.

— L-ai determinat să recunoască?

— Da.

— Bravo.

În ochii ei galbeni mai apăru ceva în afara cruzimii obişnuite. Stăteau faţă în faţă la mai puţin de un metru. Cu mişcări domoale, Diana îşi descheie nasturii taiorului. Pe dedesubt, nu avea decât un sutien crem, foarte decoltat, care-i dezvelea aproape în întregime pieptul plin, spre deosebire de chipul ei osos.

Se apropie şi, cu aceeaşi încetineală, se lipi de torsul musculos al lui Tony Pool, mătase peste mătase. Acesta din urmă nu reacţiona, prudent. Cu Diana nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. Odată îl pălmuise pentru că-i pusese mâna pe fese… Era o creatură bizară şi pe urmă, în joc era Donald… Brusc, ea îşi lăsă şi mai mult în jos sutienul dând la iveală aureolele brune ale sânilor cu sfârcuri tari şi lungi pe care începu să le frece de cămaşa din mătase a lui Tony. De parcă atât n-ar fi fost destul, îi

descheie nerăbdătoare nasturii şi o luă de la capăt, piele peste piele. Închizându-şi ochii de fericire, ca o pisică pe care o scarpini în creştet... Trupul ei se apropie de Tony, sprijinindu-şi bazinul de ei. Cum bărbatul nu clintea, îl întrebă pe un ton agresiv:

— Nu te excit?

Tony îi arătă mâinile însângerate.

— Lasă-mă să mă spăl.

— Nu.

Cu un gest autoritar, îi luă mâinile, i le aşeză pe sâni şi-i porunci:

— Mângâie-mă. Cu forţă.

Tony se supuse şi începu să-i frământe sânii, răsucindu-le sfârcurile şi lăsând dâre însângerate pe satinul bej. Mâinile lui enorme se înfundau în carnea fragilă cu voluptate. Diana gâfâia, pântecul ei frecându-se frenetic de cel al partenerului. Se trase apoi până la masa de biliard, cu mâinile ocupate să desfacă pantalonul lui Tony până ce îi căzu în vine. Dând slipul la o parte, începu să scuture violent sexul umflat. De parcă nu l-ar fi găsit pe potriva dorinţelor ei.

De data asta, Tony se dezlănţui. Ridică fusta taiorului dezvelind partea de sus a ciorapilor negri, jartierele şi chilotul din satin negru. Se pregătea s-o posede, când Diana îl opri.

— Nu, nu aşa.

Femeia se aşeză pe marginea mesei de biliard, iar mâinile mari ale lui Tony îi frământau coapsele. Degetele i se înfipseră în sexul inundat, cu brutalitate, făcându-i aproape rău. Gemând, ea se aplecă şi gura i se închise asupra unui mamelon. O mângâiere în care excela. Servindu-se de limbă şi dinţi. Tony scoase un nechezat de mulţumire şi avu senzaţia că sexul i se dubla. O cusătură a fustei pârâi. Tremurând de excitare, el reuşi să-şi strecoare membrul gros pe sub chilotul de satin.

Pe bâjbâite, găsi sexul deschis al Dianei şi, printr-o violentă mişcare din şale, o penetra dintr-o dată. Cu atâta forţă încât tânăra femeie căzu pe spate, sprijinindu-se în mâini de postavul verde, iar escarpenii se desprinseseră de covor. Degetele lui Tony Pool i se înfipseră în coapse, trăgând-o spre el, proiectându-şi membrul în ea cu mişcări energice.

— Mai repede! Mai tare, gemea Diana.

Bărbatul îşi dădu silinţa cu toată greutatea trupului său şi amândoi explodară în acelaşi timp, într-un concert de grohăieli.

Abia potolită, Diana se lăsă pe picioare şi respinse sexul înfipt

încă în pântecul ei. Coapsele şi sânii îi erau mânjite de sânge. Ochii gălbui străluceau într-o lumină demenţială. În vreme ce Tony Pool îşi ridica pantalonul, ea îşi potrivi hainele şi aprinse o ţigara. Satisfăcută.

Tony Pool era singurul bărbat care o fascina sexual. Din cauza cruzimii lui reci şi indiferente. În ziua aceea, după tot ce-i făcuse lui Dennis Wells, s-ar fi târât în patru labe ca să facă dragoste cu ea.

— Am să pun eu lucrurile la punct cu maşina, îl asigură Diana. Scoate-l de acolo, bagă-l într-un sac şi du-l în portbagajul automobilului meu.

Se răsuci pe călcâie şi dispăru.

Donald Mills era întins pe un pat mare şi rotund şi se uita la ştirile de pe CNN când Diana intră în dormitor şi începu să se dezbrace. Văzând urmele de sânge care-i murdăreau coapsele şi sânii, îi spuse sarcastic:

— Te-ai distrat bine?

Diana se întoarse ca o pisică furioasă.

— Şi ce-ţi pasă ţie?

— Trebuie să ne gândim la treburi serioase, fu de părere Donald. Individul ăla ne-a băgat în rahat.

Diana Mangan veni să se aşeze pe pat şi începu să mângâie tandru părul negru al amantului său.

— Să nu-ţi fie frică. Lasă că le venim noi de hac tâmpiţilor ălora din DEA.

*

* *

Biroul directorului regional al DEA avea o vedere formidabilă asupra clădirii World Trade Center şi a întregului cartier Wall Street. În special pe vremea frumoasă, ca în acea zi însorită de mai.

Şi totuşi, cei patru bărbaţi din interior stăteau cu spatele la ferestrele uriaşe, aplecaţi asupra unui mic magnetofon a cărui Bandă o reluau fără încetare. O voce întreruptă, pârâituri şi apoi zgomotul unui receptor închis.

George Baker, directorul regional, un bărbat pleşuv şi corpolent, care-i urmărea pe traficanţii de droguri de cinsprezece ani clătină din cap descurajat.

— Ghinion pe toată linia! Omul nostru a fost reperat. Magnetofonul mergea prost iar el murea de frică.

— De fapt, ce-aţi aflat? întrebă superiorul lui, venit din

Washington.

— Că netrebnicul ăla de Donald Mills pregăteşte o afacere grasă. Patru sute cincizeci de livre de heroina nr. 4. Livrate probabil la Rotterdam, de către un anume „Căpitan Iakovlev”.

— Şi ce s-a întâmplat cu informatorul nostru?

— I-a fost găsită maşina, cu motorul încă în funcţiune lângă Central Park South. De el nici urmă. Probabil că e pe fundul golfului Hudson cu încălţări din ciment.

Un înger trecu în zbor. Cel mai tânăr dintre participanţi mâzgălea ceva pe un carneţel. Îşi ridică privirea.

— Iakovlev, făcu el. Asta-i nume rusesc. Ce-ar fi să-i întrebăm pe şmecherii ăia de la CIA? Poate că au vreo idee.

George Baker, ridică din umeri şi trase un fum din ţigară.

— Tare aş vrea, dar ei n-au *niciodată* idei.

Ura dintre cele două agenţii guvernamentale nu era egalată decât de dispreţul manifestat de FBI pentru amândouă.

Capitolul II

Malko observa un bărbat aşezat singur la marginea verandei care separa restaurantul Palatului Schwarzenberger de parcul ce părea nesfârşit, graţie reflectoarelor dispersate ingenios în frunziş şi pe peluză. Şi doar nu se aflau decât la câteva sute de metri de Opernring, în plin centrul Vienei.

Bărbatul, pe care-l privea, purta o haină groaznică, în carouri, prea strâmtă pentru umerii lui largi. Era scund de statură, îndesat şi degaja impresia unei forţe incredibile. Dar şi un anume farmec, datorită părului său foarte negru, pieptănat spre spate şi a dinţilor strălucitori, pe care el îi dezvelea într-un surâs puţin forţat, ori de câte ori i se adresa cuvântul.

După tenul foarte smead, părea să fie un pakistanez sau un indian. În realitate era tamul, de naţionalitate srilankeză şi se numea Raj Krichna. Serviciile occidentale de informaţii, inclusiv Central Intelligence Agency, îl considerau ca pe unul dintre şefii cei mai periculoşi ai PLOT[2], care ducea o gherilă activă împotriva armatei srilankeze, în vederea instaurării unei republici marxiste în fostul Ceylon.

Alexandra se aplecă spre Malko şi-l întrebă în şoaptă:

— Nu te-ai plictisit să te tot uiţi la omul ăla? Parcă ar fi un cimpanzeu…

Malko îşi concentra atenţia asupra ei. Mereu fascinat, în ciuda atâtor ani, de magnetismul sexual degajat de ea. Doar el ştia că era în întregime goală sub compleul din jerse bej, mulat pe ea ca o mănuşă şi care se oprea la jumătatea coapsei, dezvelindu-i picioarele lungi şi bronzate. Decolteul era atât de adânc, încât chelnerii din restaurant nu se puteau împiedica să nu treacă pe lângă masa lor fără a trage cu ochiul la sânii expuşi. Ceea ce se întâmpla arareori la Viena…

— Sunt fericit să fiu împreună cu tine, îi spuse, lăsându-şi o mână pe piciorul ei.

Deşi făcuse dragoste cu ea de sute de ori, o dorea în continuare.

---

2 People Liberation Organisation Tamoul.

— Ia te uită, remarcă ea, camaradul tău are oaspeţi. Malko întoarse capul. Raj Krichna fusese interceptat de sosia lui Clint Eastwood, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum deschis la culoare şi într-o cămaşă din mătase, fără cravată. Ducea cu el o geantă neagră pe care o aşeză pe scaunul de lângă el. Cei doi bărbaţi schimbară o lungă strângere de mână şi se cufundară imediat într-o conversaţie însufleţită. Era limpede că se cunoşteau. Alexandra observă cu o voce interesată:

— Ăsta arată cu mult mai bine…

De parcă i-ar fi auzit cuvintele, necunoscutul întoarse capul în direcţia ei, privind-o îndelung.

Malko încercă nişte înţepături neplăcute în epigastru. Nu-i convenea deloc să-şi amestece „logodnica” în meseria lui şi detesta să opereze în Viena, unde era mai cunoscut ca Alteţă Serenissimă, membru al aristocraţiei şi nobil de ţară, decât în calitate de agent extern al Central Intelligence Agency, care-i subvenţiona sacul fără fund reprezentat de castelul lui din Liezen. Alexandra era prezentă în mod cu totul excepţional, pentru că misiunea lui consta într-o supraveghere, lipsită de pericole, iar un bărbat singur într-un local prea bătea la ochi. Şi pe urmă, câteva zile la Sacher, cel mai bun hotel din Viena, împreună cu Alexandra, semăna mai curând cu escapada unor îndrăgostiţi.

Cei doi bărbaţi îşi reluară conversaţia. Malko se întreba cine era cel care se întâlnise cu Raj Krichna. Şi ce treabă aveau amândoi. CIA îl pusese pe urmele lui Raj Krichna, sosit în ajun la Viena şi care se cazase la *Intercontinental*.

Tamulul venise din Berlinul de Est, printr-un itinerar complicat, după ce trecuse mai întâi prin „Check-point Charlie”, pentru a lua apoi un avion Air France, un hebdomadar direct Berlin-Paris, ca să se întoarcă în cele din urmă în capitala austriacă. CIA ştia că se îmbarcase la New Delhi pe un avion Aeroflot, New Delhi-Moscova.

Misiunea lui Malko era simplă: să nu-l piardă din ochi. Deocamdată era floare la ureche, dar poate că era mai bine s-o lase pe Alexandra de-o parte. Era o femeie care făcea senzaţie. Malko nu era la curent cu un singur lucru: de ce se interesa CIA de acest Raj Krichna?

*

* *

Malko ajunsese la a doua cafea când Raj Krichna şi prietenul

lui se ridicară. În loc să se îndrepte spre ieşire, ei trecură prin uşa de sticlă care dădea în parcul particular al Palatului, plecând să facă o plimbare, ca uneori îndrăgostiţii.

— Îi urmărim? propuse ironic Alexandra.

Cele două siluete se îndepărtară în penumbră. Parcul Schwarzenberger nu mai comporta altă ieşire, vrând nevrând erau nevoiţi să se întoarcă…

— Nu, spuse Malko. Inutil să-i punem în gardă.

Mai comandă pentru el o a treia cafea, pe care o îndulci cu generozitate, iar pentru Alexandra un Cointreau cu multă gheaţă şi achită consumaţia.

După zece minute, cei doi bărbaţi îşi făcură din nou apariţia. Malko remarcă imediat că geanta neagră schimbase stăpânul: acum o ducea Raj Krichna. Aceasta din urmă se aşeză şi ceru nota de plată. Malko o luă cu el pe Alexandra în curtea mare unde îşi garase Mercedes-ul 190, închiriat, mai puţin bătător la ochi ca un Rolls.

Intră cu Alexandra în maşină, anticipând desfăşurarea evenimentelor. Trebuia să afle cine era omul cu care luase legătura Raj Krichna. Îşi spuse, prin urmare că, dacă cei doi bărbaţi se despărţeau, avea să-l lase în pace pe tamul.

— Ce facem? întrebă Alexandra.

— Aşteptăm, îi spuse Malko.

Strecurându-şi o mână pe coapsa goală a tinerei femei, ajunse până la pântecul ei lipsit de orice protecţie. Ea îşi închise imediat picioarele musculoase peste degetele lui, adresându-i-se cu o voce furioasă:

— Doar n-ai să faci dragoste cu mine aici de parcă aş fi o servitoare. Prefer să te aştept la *Sacher*. Am să iau un taxi.

Malko ştia că nu-i putea suferi meseria. O sărută şi se uită după ea cum se întorcea spre Palais Schwarzenberger, legănându-şi şoldurile ca o amforă în lumina farurilor.

Cinci minute mai târziu, un taxi gol pătrunse în curte şi trase în dreptul peronului. Tamulul şi amicul lui luară loc în el. Malko demară pe urmele lor. Taxiul se îndreptă spre Opernring, apoi coti la dreapta pe Kartner Ring, în direcţia Dunării. Cinci minute mai târziu ajunseră la *Intercontinental* pe Johannes Gasse. Totul se petrecu foarte repede. Însoţitorul lui Raj Krichna coborî primul şi sări de-a dreptul într-un alt taxi care venea din sens invers. Împiedicat de un alt vehicul, lui Malko îi fu imposibil să facă stânga-împrejur. Furios la culme, parcă şi intră în holul hotelului.

Destul de mare şi plin de lume, astfel încât tamulul să nu-l bage în seamă. Raj Krichna luă cheia de la recepţie şi dispăru în ascensor.

Malko se instala într-un fotoliu. Celălalt putea să-şi lase geanta şi să iasă din nou… Timp de o jumătate de oră se uită la du-te-vino-ul din hotel. Pândind ascensorul. Frustrat. În cele din urmă, reperă doi bărbaţi, în aparenţă nişte oameni de afaceri. Aşteptau ca şi el. Fără să-şi adreseze un cuvânt, citeau distrat ziarele, dar se simţea că stăteau la pândă. Poliţişti? De mai multe ori le surprinsese privirea îndreptată spre el.

Convins că Raj Krichna nu mai avea de gând să iasă, se hotărî să ridice asediul. În oglinda uşii turnate îi zări pe cei doi „oameni de afaceri” urmărindu-i cu interes plecarea.

După ce-şi gară Mercedes-ul în parchingul subteran din faţa hotelului Sacher, văzu, trecând prin dreptul recepţiei, cheia lui pe panou. Unde s-o fi dus Alexandra? Cu o înţepătură de gelozie, plecă în căutarea ei. Nimeni în marile saloane, nici în salonul de ceai. Dădu peste ea în barul minuscul, aproape gol, în faţă cu un Cointreau, ascultându-l pe pianist cu un aer absent. Acesta, tulburat de decolteul tinerei femei, îşi semăna potpuriul cu un număr supărător de note false…

— Nu te-ai plictisit? o întrebă Malko.

Alexandra îi adresă o privire îmbibată de perversitate.

— Absolut deloc. M-am lăsat curtată.

Malko nu zări decât trei moşnegi inofensivi şi pianistul.

— De cine?

— De cel pe care l-am găsit că arată bine la restaurant. Cel care era cu maimuţa.

— Glumeşti?

— Nu, spuse ea. A trecut pe aici şi a vrut să-mi ofere un pahar. I-am răspuns că aşteptam pe cineva. Atunci, mi-a dat numărul camerei lui – 428 – pentru cazul în care persoana cu pricina nu mai venea… E într-adevăr superb. Un animal…

Lumina tulbure care-i întunecă ochii îi era bine cunoscută lui Malko. Ca de fiecare dată când încerca o emoţie sexuală, trăsăturile ei se îndulceau. Malko o luă de mână, o ridică din fotoliu şi-i spuse cu o voce pe jumătate amuzată, pe jumătate geloasă:

— Păcătoaso!

Trecând prin faţa recepţiei, Malko întrebă:

— Cred că unul dintre prietenii mei locuieşte în hotel la 428.

Aţi putea verifica?

— Bineînţeles, *Sie Hoheit*, rosti funcţionarul precipitat.

Malko era clientul lui Sacher de mai bine de un sfert de secol.

Recepţionerul înălţă capul şi-i comunică:

— Nu cred, *Sie Hoheit*, e vorba de un american, domnul Tony Pool.

— M-am înşelat, recunoscu Malko. Mulţumesc. *Gute Nacht*.

Abia ajunşi în ascensor, Alexandra se lipi de el. Malko repetă gestul îndrăzneţ, schiţat în Mercedes şi de data asta ea îl lăsă să ajungă până la sexul ei, a cărui stare nu lăsa nici o îndoială asupra celor simţite.

Malko îi spori excitarea, întrebându-se totuşi dacă el era unica pricină.

Drumul până la etajul şase li se păru prea scurt... Continuară să flirteze pe coridorul îngust cu uşi capitonate în piele roşie, care confereau un farmec demodat hotelului.

Când ajunseră în dreptul camerei lor, amândoi erau într-o stare indescriptibilă.

Într-o clipită Alexandra îşi aruncă hainele de pe ea, rămânând doar în escarpeni. Se clătinau strâns îmbrăţişaţi în micul antreu când cineva bătu la uşă.

Malko încremeni. Apoi, îi dădu drumul Alexandrei şi se duse să întredeschidă uşa. Simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Tony Pool se uita la el cu ochii uşor injectaţi de sânge. Privirea lui alunecă pe deasupra lui Malko şi se opri o fracţiune de secundă pe ceea ce se vedea din Alexandra. Imediat făcu un pas înapoi şi articula cu o voce încleiată şi un zâmbet de scuză:

— Oh, îmi pare foarte rău! Am greşit camera. Malko îl văzu îndepărtându-se cu un pas suplu şi trecând prin faţa unei vitrine în care era expus un tort, specialitatea hotelului Sacher, ca decor.

Închise uşa încă sub efectul surprizei. Alexandra nu părea deloc jenată.

— Cred că spera să mă găsească singură, îşi dădu ea cu părerea, poznaşă. Trebuie că a întrebat şi el de numărul camerei mele...

Malko nu-i răspunse, cu toate simţurile în alertă. Să fi fost într-adevăr magnetismul sexual al Alexandrei care-l atrăsese pe Tony Pool? Coincidenţa i se părea bizară.

Formă numărul pe linie directă a lui Ron Clark, noul şef al biroului CIA din Viena, cel care-l lansase pe urmele lui Raj

Krichna şi lăsă pe automat numele lui Tony Pool, cu rugămintea de a fi imediat identificat.

Nici nu apucă bine să pună receptorul jos că pântecul Alexandrei se şi lipi de el.

— Nu eşti supărat pe mine? murmură ea. De îndată făcu în aşa fel ca el să nu mai poată fi supărat, dar îi trebui o bună bucată de vreme ca să-şi alunge din minte ciudata vizită a lui Tony Pool.

*

* *

Ron Clark se apropie de Malko cu mâna întinsă, pus la patru ace, ca o gravură de modă, în costumul lui bine croit, cămaşa discretă de un violet stins şi batista fantezi asortată. Un fost cadru universitar strălucit, apoi analist la Langley, ocupa aici primul lui post important, foarte incitat de a se afla într-un oraş care mişuna de spioni şi traficanţi de toate neamurile. Înalt şi distins, vorbea perfect germana iar patul lui era pe cale să devină punctul de trecere obligatoriu pentru toate femeile frumoase din Viena.

— V-am găsit mesajul, îl anunţă el. Bravo.

— Aţi aflat cine este acest Tony Pool?

— L-am descoperit noi, declară şeful biroului CIA.

Acel „noi” îl includea în mod evident pe bărbatul gras, aproape chel, care părea să fi dormit în costumul lui de pânză, prăbuşit într-un fotoliu. Acesta ridică spre Malko o privire chiondărâşe. Ron Clark făcu prezentările:

— Greg Bautzer, „agent special” DEA.

Malko fu mai curând surprins: cele două agenţii federale nu cooperau cu plăcere. Ron Clark reluă aproape imediat:

— „Big John”, calculatorul nostru electronic n-a găsit nimic deosebit despre Tony Pool. Atunci, mi-a venit ideea să-l întreb pe Mr. Bautzer, care este aici la post, să-l treacă prin „Pathfinder”, ordinatorul DEA. Şi, făcu el umflându-se în pene, cred că am dat lovitura.

— Nici măcar nu merita osteneala să-l introducem în computer, interveni Greg Bautzer, pe un ton aspru. Ar mai afişa şi acum o groază de informaţii despre el… Tony Pool e în capul listei traficanţilor ţinuţi sub observaţie. Fost luptător în Vietnam. Un ucigaş psihopat, mâna dreaptă a unuia dintre cei mai mari traficanţi de droguri american, Donald Mills. E poreclit „Black and Decker” fiindcă obişnuieşte să-şi tortureze victimele – vânzători de stupefiante „necinstiţi” – cu o bormaşină. De altfel, era

aşteptat în Europa. La Rotterdam, dar nu aici.

Faţă de mirarea lui Malko, agentul special îi rezumă ceea ce se petrecuse în New Jersey şi elementele pe care reuşise să transmită Dennis Wells, înainte de a dispărea. Ron Clark aproape că-i tăie vorba ca să intervină.

— DEA n-a reuşit să descopere ce însemna Căpitanul Iakovlev. Dar noi am găsit.

Malko avu impresia că-l aude pe Greg Bautzer scrâşnind din dinţi.

— Şi cine-i Căpitanul Iakovlev?

Ron Clark se duse să ia un dosar de pe biroul lui.

— Un portcontainer de 14 600 de tone, construit în Japonia în 1978 pe şantierele Kurishima. Dobândit de marina comercială sovietică în 1979, nou. Măsoară 118 metri lungime, se deplasează cu o viteză de 13 noduri şi poate transporta 376 de containere dintre care 176 pe punte. Echipajul lui e format din douăzeci şi opt de oameni. La ora actuală îşi are baza în rada portului Odessa, de unde a plecat ieri, cu destinaţia Rotterdam, având o încărcătură comercială, a cărei natură, exactă n-o cunoaştem. Dar avem serioase motive să credem că el va transporta heroina semnalată de informatorul confratelui nostru. Trebuie să ajungă la Rotterdam cam peste cincisprezece zile.

Un înger trecu în zbor cu stele roşii pe aripi. Malko era surprins doar într-o măsură moderată. Nu era pentru prima oră că sovieticii sau Serviciile din Est se aflau amestecate în traficul de droguri, dar rareori se implicau într-un mod atât de direct.

— De ce Rotterdam? întrebă el.

Greg Bautzer îşi redobândi avantajul.

— Donald Mills, patronul lui Tony Pool, posedă o companie mică de navigaţie specializată în transportul maşinilor europene până la New York, explică el. Unul dintre cargourile lui se va afla la Rotterdam în acelaşi timp cu *Căpitanul Iakovlev*. În acel moment transbordarea drogului se va face în deplină siguranţă. Pe urmă, vor proceda conform tipicului. Ajunşi în apele teritoriale ale USA, vedete rapide vor veni să caute drogul şi să-l distribuie…

— Intervenţia informatorului nu le-a perturbat planurile? întrebă Malko. Ar fi trebuit să renunţe.

Greg Bautzer scutură din cap.

— Acest gen de operaţiuni este foarte complex, punând în joc oameni care nu comunică unii cu alţii. Odată lansată, practic e

imposibil să mai fie oprită.

— Deci, continuă Malko, Tony Pool a venit să organizeze recepţia, în ciuda riscurilor.

— Şi să verse sumele necesare, completă Greg Bautzer. Valijoara uşoara predată omului pe care-l supravegheaţi conţinea mai mult ca sigur bani lichizi. Asta e cutuma între marii traficanţi. Semnalul trebuia să fie plecarea *Căpitanului Iakovlev* din Odessa. Cumpărătorul – Tony Pool – îşi aduce dovada bunei lui credinţe. Restul de bani urmând să fie vărsat la livrare.

— Cam cât reprezintă două sute douăzeci de kilograme de heroină? se interesă Malko.

Greg făcu o apreciere:

— La şaptezeci de mii sau optzeci de mii de dolari kilul, între cincisprezece şi optsprezece milioane de dolari. Pe urmă, când e vândută, preţul poate creşte de la cinci la zece ori. Îngerul trecu din nou. Cu aripile din aur masiv. Totul era acum perfect de limpede.

— De ce s-au întâlnit aici la Viena aceşti doi oameni? se interesă Malko.

— Asta-i întrebarea pe care mi-o pun şi eu, recunoscu Greg Bautzer. Poate aveţi vreo idee.

— Încă nu, răspunse suav Ron Clark.

Greg Bautzer oftă adânc.

— OK. Eu am să mă ocup de Tony Pool. Latura cealaltă, e problema care vă priveşte. Ceea ce mă interesează pe mine e să pun mâna pe heroină în momentul în care va ajunge la Rotterdam. Restul..

Făcu un gest evaziv.

— De unde vine drogul? întrebă Malko.

Agentul special DEA clătină din cap.

— Probabil din Delhi. India e cel mai mare producător oficial de mac medicamentos. Numai că vânzările sunt sub previziuni uneori iar ei rămân cu treizeci de mii de tone de opium invandabil din cauza morfinei artificiale. Şi atunci, oficiali indieni corupţi îl vând traficanţilor, care au în New Delhi laboratoare unde e transformat în heroină vândută cu 15 000 sau 18 000 de dolari kilogramul. Din India, drogul traversează Uniunea Sovietică pentru a putea ajunge în Europa. Probabil că Raj Krichna a pus în joc toate fondurile secrete ale PLOT-ului pentru a putea cumpăra, fiindcă o cantitate considerabilă reprezintă milioane de dolari… înmulţiţi doar cu cinci ca să vă daţi seama…

— De ce trebuie să treacă prin Uniunea Sovietică?

— E calea cea mai sigură, datorită protecţiei asigurate de KGB. Heroina pleacă mai întâi prin Pakistan, apoi prii Afganistan… Bun, rămânem în legătură.

Îşi termină coniacul *J and B*, îi salută plictisit pe cei doi bărbaţi şi ieşi din birou. Imediat Malko se întoarse spre Ron Clark.

— Aş putea să ştiu şi eu, în final, de ce ne interesăm de Raj Krichna?

Şeful CIA trase de manşete, îşi lăsă privirea să rătăcească pe drumul larg al Prater-ului, undeva departe şi spuse:

— Bineînţeles. Nu voiam să vă vorbesc de faţă cu Greg Bautzer. Acum câteva săptămâni, guvernul srilankez a cerut confidenţial Statelor Unite să-l ajute în lupta contra tamulilor marxişti din PLOT. National Security Council a studiat problema şi a acceptat. CIA a moştenit pruncul. Serviciile de informaţii srilankeze sunt nule, iar PLOT-ul e susţinut de Uniunea Sovietică. Nu se dau înapoi de la nimic pentru a destabiliza Sri Lanka. Ei suni cei care au aruncat în aer o maşină capcană în plin Colombo, de curând, ucigând peste o sută cincizeci de persoane.

Raj Krichna este una dintre căpeteniile PLOT-ului. În momentul de faţă, rebelii tamuli sunt cuprinşi în lupte crâncene împotriva guvernului. Biroul nostru din Colombo a prins un fir, potrivit căruia Raj Krichna urma să plece în Europa pentru a cumpăra o cantitate importantă de arme şi de muniţii.

Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-l împiedica: armata srilankeză este prost echipată şi n-ar mai putea face faţă. Iată de ce ne interesăm de Raj Krichna.

Cercul era închis.

— Presupun că-şi va plăti armele cu banii luaţi pe heroină? fu de părere Malko.

Ron Clark îl aprobă:

— Evident. Sovieticii nu le dau bani tamulilor. Singurele lor resurse provin din traficul de droguri şi din cotizaţiile militanţilor. De obicei, utilizează o multitudine de intermediari. De data asta, au tentat o lovitură de anvergură. Cu ajutorul KGB-ului fără nici o îndoială. Altminteri drogul acesta n-ar fi putut ajunge de la Kabul la Odessa şi încărcat pe un portcontainer sovietic… Dar Raj Krichna este un „client” important pentru KGB. Într-o oarecare măsură ca luptătorii din Nicaragua, ostili regimului socialist, pentru noi.

— Am văzut doi inşi la intercontinental, care păreau să-l

supravegheze ieri seară, spuse Malko. S-ar putea să fie oameni de-ai dumneavoastră.

— Imposibil. Am să-i întreb pe austrieci.

— Dacă DEA ia în mână problema drogului, remarcă Malko, Raj Krichna e neutralizat.

— Să procedăm astfel de parcă am fi singuri, îl sfătui şeful CIA. Vreau să aflu în plus de la cine anume cumpără armele acest tamul. Dacă persoana se află în Viena, înseamnă că intenţionează să se întâlnească cu cineva. Mai avem un om în momentul de faţă care se ocupă de această problemă, dar îi lipseşte experienţa. Reluaţi filajul. După părerea mea, Krichna nu va rămâne aici bătut în cuie. În cazul în care treaba are să dureze mai mult de patruzeci şi opt de ore, am să vă repartizez nişte „baby-sitters”.

— Deci, îl las baltă pe Tony Pool?

Şeful biroului CIA afişă un surâs suav.

— Nu are să poată nici să-şi şteargă nasul fără ca DEA să nu la curent. După prânz, mergeţi la Intercontinental să-l înlocuiţi pe tânărul meu adjunct. Dacă Krichna ar fi mişcat m-ar fi prevenit.

Malko ieşi din birou, perplex. Va trebui s-o sfătuiască pe Alexandra să se întoarcă la castelul din Liezen. Afacerea risca să devină periculoasă.

În Viena ploua, deşi era în luna iunie şi circulaţia avea de suferit. Îi trebuiră douăzeci de minute pentru a ajunge la Sacher şi a-şi lăsa Mercedes-ul 190 unui angajat al hotelului, împreună cu o bancnotă de o sută de şilingi... Sună în cameră. Nici un răspuns. Nimeni nici în salonul unde se servea micul dejun în afara câtorva vieneze din înalta societate care se îndopau cu *Sachertorte* – 10 000 de calorii pe gram – că apoi să-şi pună în cafea cubuleţe amărui de zahăr chimic, pentru a-şi linişti conştiinţa. Ajunse până în salonul din spatele recepţiei şi se opri, tetanizat. Alexandra somptuoasă, într-un costum de mătase neagră, Chanel, cu corsajul transparent, pălăvrăgea liniştită cu Tonny Pool.

Capitolul III

Malko avu impresia că i se administra un duş rece. Nebun de furie în faţa surâsului pofticios şi senzual pe care Alexandra îl adresa lui Tony Pool. Dacă CIA i-ar fi dat lui Malko ordinul să nu se ocupe de el, nu s-ar fi conformat…

Se retrase fără a se fi arătat şi urcă în camera lor să-şi domolească turbarea. Trecură zece minute mai înainte de a se răsuci cheia în broască. Zâmbetul Alexandrei se şterse înaintea expresiei lui.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Inocenţa personificată.

Malko regreta din tot sufletul că nu-şi adusese cu el cravaşa… Alexandra îl măsura cu o privire dispreţuitoare, legănându-şi uşor coapsele, voit provocatoare.

— Ce făceai cu Tony Pool? întrebă el cu o voce uscată. Surâsul senzual şi vag crud îi rupea inima.

— Eşti gelos?

Nu îndrăzni să-i spună „nu”, dar o repezi pe un ton răzbunător:

— Întâmplarea cu colonelul Okolov nu ţi-a fost de ajuns?[3]

Cu câţiva ani în urmă, Alexandra fusese răpită de un colonel din KGB şi Malko nu reuşi să dea niciodată la iveală ce se petrecuse între ei. Dar rusul era mort şi beneficia de prescripţie… Fără a se tulbura, Alexandra luă loc pe un recamier şi-şi încrucişa picioarele îmbrăcate în ciorapi de nailon negru.

— Nu fi stupid, spuse ea. Sunt pe cale să-ţi fac nişte servicii.

— În ce fel? o întrebă cu o răutate nedisimulată.

Alexandra nici măcar nu clipi şi aruncă pe un ton dispreţuitor.

— Tony se interesează de mine. Nu de tine.

Malko reţinu că ea îi spusese „Tony”, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Cum de ţi-ai dat seama? De ce?

Un nou zâmbet şi mai provocator.

— Ca să facă dragoste cu mine, preciză ea suav.

— De ce tocmai cu tine?

— Întâmplarea. M-a reperat în restaurantul Palatului Schwarzenberger şi m-a revăzut la bar, aici. Credea că sunt

---

3 Vezi *Balul contesei Adler,* SAS nr. 21.

singură. Aşa se explică faptul că a venit să bată la uşa noastră ieri seară. Chiar el mi-a spus. Spera probabil să fie bine primit.

— Eşti *sigură* că nu-i vorba de o manipulare? Tony Pool e cât se poate de periculos. Şi şmecher.

Ea clătină din cap.

— Nu, e un bărbat care se bucură de mult succes. Are ceva care atrage femeile.

— Şi acum? Ce voia?

Alexandra râse uşor şi îşi puse picior peste picior cu un foşnet agasant de mătase.

— Să mă ducă în Bahamas. Pleacă înapoi în Statele Unite mâine dimineaţă şi se reîntoarce în Europa peste vreo zece zile.

— Prin urmare, când porneşti la drum? întrebă el jumătate în glumă jumătate în serios.

Alexandra nu era la prima ei infidelitate.

— Idiotule! îl apostrofă ea.

Se ridică şi veni să se lipească de Malko.

— I-am spus că în viaţa mea este un bărbat, murmură ea. Dar e un tip tenace. Mi-a dat un număr de telefon din Statele Unite pentru a-l contacta dacă mă răzgândesc. Poate că ţi-ar fi de folos.

Vorbind întruna, se freca uşor de Malko, încercând să-şi strecoare limba ascuţită între buzele lui strânse. Bazinul ei se mişca sacadat, ca o pisicuţă care-şi îndeasă capul sub braţul stăpânului. Apoi, începu să-l dezbrace, dându-i jos haina, descheindu-i cămaşa... Degetele îi alergară peste pieptul lui, peste mameloane, înlocuite fiind de gură. Scotea suspine uşoare şi până la urmă prinse curaj şi începu să maseze delicat virilitatea iui Malko. Se clătinau între masă şi recamier. Malko fu nevoit să pună o mână pe spatele Alexandrei ca să nu-şi piardă echilibrul şi simţi balenele unui corset, ceea ce-i expedie în artere o brutală cantitate de adrenalină. Furia lui era îndreptăţită!

Tenace. Alexandra continuă să-l despoaie. Brusc, îngenunche şi, ca o depravată, cu gura, în dreptul pântecului său, îl înghiţi cu iscusinţă.

Operaţiunea îi dădu timp să-şi scoată bluza şi fusta neagră de mătase, fără a diminua tensiunea erotică.

Se ridică, glorioasă într-un corset splendid care scotea la iveală sfârcurile sânilor, în ciorapii negri ridicaţi până sus pe pulpe, cu o strălucire ticăloasă în ochii mari şi cenuşii. Pântecul ei

gol se lipi de Malko, iar el îi simţi umflătura dură a pubisului. Hotărârile lui straşnice se topeau ca zăpada la soare. Magnetismul sexual al Alexandrei făcea miracole, ca întotdeauna. Se trezi răsucindu-i aproape cu răutate sfârcurile sânilor plini care debordau din corset, cu sexul încordat mai să-i explodeze. Alexandra, atât de sensibilă de obicei torcea de plăcere ca o pisică… Hotărâtă cu a *devărat să* fie iertată.

Se lăsă pe spate pe recamier atrăgându-l pe Malko peste ea. Îi luă mâna şi i-o plasă între coapse. Fierbinţeala pielii răzbătea prin satinul corsetului.

De îndată ce-i depărta picioarele pentru a pune stăpânire pe sexul ce i se oferea, femeia începu să gâfâie de plăcere, gemând scurt. Gândul condamnabil că datora probabil această dezlănţuire lui Tony Pool nu-i dădea pace lui Malko. Chiar Alexandra, din proprie iniţiativă se descotorosi de triunghiul de satin şi îl călăuzi înăuntrul ei, încolăcindu-şi picioarele lungi pe spatele lui. Sânii îi ieşiseră din corset ca pentru a participa la sărbătoare. Malko începu un lent du-te-vino, în vreme ce ea se strângea la pieptul lui murmurând…

— Ce bine e, continuă, continuă…

Îşi ridicase picioarele aproape pe verticală pentru ca el s-o penetreze şi mai bine. În ciuda senzaţiei delicate de a pătrunde în această teacă cu miere arzătoare, Malko rămânea mental detaşat. Privirile lor se întâlniră şi Alexandra probabil că-şi dădu seama. Îşi lăsă picioarele în jos şi se retrase, forţându-l să iasă din ea. Imediat se răsuci cu o supleţe de felină, îngenunche pe recamier, cu crupa ridicată în sus şi braţele sprijinite de spătar, într-o ofrandă mută.

Malko nu ezită decât o fracţiune de secundă mai înainte de a porni la atac. Alexandra avu o imperceptibilă mişcare de recul când el forţă penetrarea, apoi un geamăt i se filtra printre buze în clipa în care se cufunda în interior cu o încetineală calculată şi inima bubuindu-i în piept de plăcere. După ce, cu o ultimă mişcare a şalelor, termină violul, ea întoarse capul şi rosti cu o voce joasă:

— Ştii bine că te iubesc.

Restul a fost o nebunie. Arcuită peste speteaza recamierului, îl lăsă să o posede din ce în ce mai tare, cu mâinile crispate pe şoldurile elastice până ce erupse în interiorul ei cu un horcăit de plăcere…

Puţin mai târziu, ea se ridică, îşi trase ciorapii şi se întoarse

spre el cu faţa răvăşită de plăcere, părul blond în ochi, iar gura senzuală şi mai cărnoasă.

— Pentru tine m-am îmbrăcat aşa, spuse ea. Hai să luăm masa la Grinzing.

*

* *

Un Rolls Royce Silver Spirit, verde închis, aştepta înaintea *Intercontinentalului*, insolit în fluviul de Mercedes-uri de toate neamurile. Malko îşi luă ochii de la el pentru a-şi continua pânda, fusese nevoit s-o părăsească pe Alexandra după un prânz rapid într-o tavernă din Grinzing, pentru a-l înlocui pe adjunctul lui Ron Clark. La post încă din zori.

Alexandra, spre marea surpriză a lui Malko, refuzase să se întoarcă la Liezen. Gelozia manifestată de el o mişcase. Plecase pe jos, cuminte, să facă târguieli pe Kartner Strasse, în aşteptarea Domnului şi Stăpânului ei…

Îşi lăsă jos ziarul. Raj Krichna tocmai ieşea din ascensor, traversând holul cu un pas grăbit.

Cu geanta neagră în mână. Lărgimea umerilor săi era cu adevărat impresionantă… Trecu prin uşa rulantă şi se îndreptă spre Rolls-Royce-ul verde. Şoferul coborî pentru a-i deschide portiera şi demară imediat.

Malko abia avu timp să sară în propria lui maşină. Era trecut de cinci şi băncile erau închise. Unde se ducea, deci, Raj Krichna?

Nu-i mai văzuse pe cei doi bărbaţi din ajun, iar când îl înlocui pe adjunctul lui Ron Clark, acesta îl informase că poliţia austriacă nu-l supraveghea pe Raj Krichna…

Se strecură cu uşurinţă în spatele maşinii mari, verzi aruncând o privire în retrovizor, zări un Opel gri cu un singur om la bord, care părea să-l urmărească. Conducătorul lui, cu o figură banală nu avea nimic din cei doi „businessman” din ajun.

Ajuns la Schubert-Park Ring, Rolls-ul viră la dreapta. Pentru o clipă, Malko fu nevoit să se concentreze asupra drumului pentru a nu-l pierde în circulaţia intensă. Înconjurară tot centrul Vienei, trecând prin faţa Primăriei pentru a coborî spre Donaukanal.

Rolls-ul o apucă pe o alee paralelă secundară, Shotten-Rung, apoi la dreapta pe o stradelă şi din nou la dreapta pe Zelinka Gasse, un drum liniştit, mărginit de imobile vechi, datând de pe vremea imperiului austro-ungar. Înainte de a coti, Malko zări din nou Opel-ul… Dar, pe Zelinka Gasse, acesta dispăru.

Rolls-ul opri în faţa unei clădiri decrepite, gălbui, în care

tamului intră cu geanta în mână, după care maşina plecă imediat. Malko dădu o raită în jurul blocului, fără a mai revedea Opel-ul, se întoarse şi parcă, dublând firul de maşini staţionate. Se apropie de imobil. Intrarea nu avea nici un aspect. O boltă înnegrită, unde se îngrămădeau pubelele de gunoaie, dădea spre o scară veche de piatră cu treptele uzate şi inegale, cu o zdreanţă de mochetă peste ele. Plafonul ea foarte înalt şi zugrăveala se coşcovea peste tot. Malko examina numele locatarilor. Nu erau decât opt. Şase societăţi austriece, Institutul catolic şi o plăcuţă de aramă pe care era gravat *Attalectronics GMBH*.

Nici urmă de portar şi nici un cod. Evitând ascensorul, o apucă pe scară urcând până la etajul trei, fără să dea nici măcar peste pisică. La trei, un detaliu îi trezi atenţia. Uşa de la Attalectronic era plină de încuietori complicate şi prevăzută cu un vizor. Coborî şi, la parter, în faţa liftului, remarcă nişte obloane de tablă care păreau să ascundă o intrare. Se dădură uşor la o parte descoperind o cavitate mare de trei metri înălţime şi un metru adâncime. În fund se afla un grilaj care răspundea spre o curte.

Auzind zgomot pe scări, bătu în retragere, întorcându-se la maşină. Se deplasă puţin ca să nu fie prea vizibil şi aşteptă. Douăzeci de minute mai târziu, Rolls-ul îşi făcu din nou apariţia şi se opri dinaintea imobilului.

Exact atâta timp cât îi trebui lui Raj Krichna să urce în maşină! Fără geanta neagră…

Malko nici măcar nu încercă să-l urmărească. Trebuia să descopere cu cine se întâlnise tamului… Biroul CIA trebuia să ştie ce anume se ascundea în spatele Attalectronics.

*

* *

Terminalul computerului instalat în biroul lui Ron Clark emise o serie de guiţăturI, becurile avertizoare începură să clipească, după care se porni să arunce foi imprimate – informaţiile furnizate de ordinatorul central al lui Langley, „Big John”. Fascinaţi, şeful agenţiei şi Malko se uitau la maşina care sforăia furioasă.

— Iată tot ce ştim noi despre Selim Attalah, anunţă americanul.

Reacţionase imediat când Malko se întorsese din urmărirea lui, împreună cu adresa de pe Zelinka Gasse.

— Acestea sunt birourile vieneze ale unui negustor de arme pe

care îl cunoaştem bine. Un sirian, Selim Attalah.

Raţiunea sejurului la Viena a tamulului devenea evidentă. Venise să achite banii pentru un lot de arme. Prima parte rezultată din vânzarea drogului. Informaţiile din Colombo se verificau. Malko luă foaia de hârtie debitată de imprimantă şi începu să citească:

„Selimi Al Attalah, naţionalitate siriană. Patru fraţi, Rachid, Benour, Nabil, Marvan. De confesiunea sunnită.

Reperat pentru prima dată la Beirut, în 1975, înscris la partidul comunist libanez. Bănuit foarte serios de a fi autorul a unor zeci de execuţii ale adversarilor politici. Antrenat în Siria de către generalul Kanean.

Contactat de reprezentantul KGB-ului din Beirut în 1977. Din 1979 lucrează exclusiv pentru KGB, ca executant.”

Urma o lungă litanie de crime probate sau bănuite. În Germania, Cipru, Portugalia, Grecia… şi, bineînţeles, Beirut. Selim Attalah comisese crime în toată Europa pentru patronii lui… până în 1’982, când e descoperit pentru prima oară ca intermediar cu ocazia unei importante livrări de arme unui grup extremist palestinian, FPLP, foarte apropiat sovieticilor. De atunci, se consacrase carierei de negustor de arme… Ron Clark citea peste umărul lui Malko.

— Am obţinut mai multe sinteze în legătură cu el, comentă şeful CIA. A devenit importatorul exclusiv al armelor fabricate în Est. Toată lumea cumpără de la el. Până şi noi, din timp în timp, când avem nevoie pentru o operaţiune clandestină… Câştigă zeci de milioane de dolari şi le furnizează devize rusnacilor. Aceştia l-au recompensat gras pentru anii în care s-a folosit de plumbi.

Malko tresări. Pe foaia următoare se aflau diferitele adrese ale sirianului: „Marbella, Calle 32, Nueva Andalucia. Lucrează în asociere cu un anume Macropulos şi el negustor de arme, agent britanic. Acesta din urmă i-a vândut terenul pe care şi-a construit reşedinţa.”

Macropulos! Individul responsabil de moartea atroce a lui, Sharnilar, văduva ayatollahului. Cea pe care Malko se jurase s-o răzbune. Maşina continua să debiteze informaţii, enumerând transporturi de arme, preţuri, nume şi milioane de dolari. Malko lăsă jos documentul. Acum ştia suficient. Ron Clark stopă terminalul şi se făcu iar linişte în birou.

— Cred că misiunea mea e încheiată, spuse Malko. Aţi primi răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Raj Krichna a venit la

Viena să cumpere arme de la Selim Attalah, pe care intenţionează să-l achite cu banii obţinuţi dintr-un transport de heroină destinaţi lui Tony Pool. Totul, cu binecuvântarea şi protecţia KGB-ului. Şi azi am fost urmărit.

— De cine?

— Habar n-am. Un Opel cenuşiu.

Ron Clark trase de manşete, încurcat în mod vizibil.

— Nu e vorba de austrieci. Sau îmi toarnă nişte minciuni. Am să-i mai iau odată la întrebări.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu Raj Krichna?

— Nu intenţionăm să rămânem doar nişte simpli spectatori. Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— De ce mijloace de presiune dispuneţi asupra lui Selim Attalah? Şi Raj Krichna? Exceptând lichidarea fizică?

Americanul clătină din cap şi rosti cu o voce domoală:

— N-ar fi totuşi o soluţie de ignorat complet. Dar, deocamdată e prematură.

— Problema ar fi rezolvată, spuse Malko, dacă se confiscă heroina de către DEA. Fără heroină nu-s dolari şi fără dolari nu-s arme. Raj Krichna se va întoarce în Sri Lanka cu buzele umflate.

— Bineînţeles, admise Ron Clark fără entuziasm. Dar nu prea am încredere în DEA. Au ratat până acum o serie întreagă de operaţiuni similare. De aceea, aş vrea să urmăriţi discret afacerea. Pentru a ne asigura că nu există pe nicăieri derapaje.

— Unde se găseşte în acest moment Selim Attalah? întrebă Malko.

— Am şă mă informez. Aici sau la Marbella; nu se prea deplasează, fiind căutat în Europa pentru crimă. A fost condamnat în Belgia la opt ani de închisoare, dar nici o ţară n-are chef să-l aresteze. De altfel, deţine un paşaport diplomatic sirian, ceea ce-i facilitează demersurile.

Telefonul de pe birou începu să zbârnâie. După ce închise, îl anunţă pe Malko:

— Era unul dintre informatorii mei. Raj Krichna tocmai a făcut o rezervare pentru două persoane la restaurantul *Furstin Czardas*.

*

* *

Alexandra îl aştepta pe Malko în camera din hotelul *Sacher*, ciugulind puţin caviar şi uitându-se la CNN. Prea bătătoare la ochi pentru ca Malko s-o ia cu el. Intră, deci, singur în restaurant,

o capcană pentru turişti, aflată pe Himmelpfortgasse, la marginea zonei pietonale. Orchestra ungurească scârţâia un ciardaş siropos ca o melodie arabă, iar restaurantul era pe trei sferturi gol. Se instală la bar, lângă intrare, comandă o votcă Stolicinaia şi examină sala. Câţiva îndrăgostiţi se tăvăleau prin separeuri. Raj Krichna cina în tete a tete cu un om de tip oriental, foarte slab, cu aerul unui bătrân şarpe cobra mâncat de viermi, cu faţa ca o lamă de cuţit, ciupită de vărsat. Cei doi bărbaţi discutau aprins chiar în faţa orchestrei, fără să le pese de vecinii lor. Malko îşi bău liniştit votca, întrebându-se cine putea fi acest nou venit. Slavă Domnului, mâncarea din *Furstin Czardas* era destul de proastă ca nimeni să n-aibă chef să se lungească prea mult. Când cei doi comandară cafelele, Malko se ridică şi ieşi, aşezându-se la volanul Mercedes-ului său 190. Tamulul şi Cobra apărură la rândul lor şi îndreptară spre un BMW. Cobra conducea. Întoarse pentru a ajunge în Ring, evitând astfel cartierul pietonal.

Ajuns în Schubert-Park Ring, coti la dreapta. Ca să se întoarcă la *Intercontinenta*l pentru a-şi lăsa acolo pasagerul, Cobra ar fi trebuit să o ia la stânga. Cuprins de o inspiraţie subită, Malko îi depăşi şi goni cu toată viteza spre Primărie. Exista o mică şansă ca ei să revină pe Zelinka Gasse, să telefoneze sau să întâlnească o a treia persoană. Cobra era simplu de depistat. Malko îşi notase numărul BMW-ului înmatriculat în Germania. Ajunse pe Zelinka Gasse, parcă şi dădu fuga în imobilul în care se afla Attalectronics. Luă liftul şi apăsă pe butonul etajului patru, îl lăsă acolo şi coborî pe scări. În felul acesta, ascensorul trebuia chemat şi aşteptat la parter. Împinse obloanele metalice şi se strecură în cavitatea aflată în faţa liftului, închizându-le în urma lui.

Cinci minute mai târziu, auzi zgomot de voci şi de paşi pe sub boltă. Glasurile se apropiau, o uşă se deschise. Cei pe care-i urmărea se găseau la câţiva centimetri de el.

Fără să se sinchisească…

Foloseau engleza. Malko prinse conversaţia din zbor, discutau despre containere, ambalaje, cutii de lemn de 5 000 de cartuşe Avea de a face cu Raj Krichna şi Cobra. Malko auzi deodată cât poate de limpede…

— *When will you have the money available*?[4]

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

---

4 Când vor fi banii disponibili?

— *In eight days*[5].

Auzi uşa ascensorului deschizându-se şi închizându-se, după care se făcu linişte. Malko se strecură afară din ascunzătoarea lui prăfuit ca un vagabond şi se îndreptă spre intrarea boltită.

În clipa aceea, uşa, care dădea spre Zelinka Gasse, se deschise şi îşi făcură apariţia doi bărbaţi. „Oamenii de afaceri” de la *Intercontinental*. Unul dintre ei îşi băgă mâna după curea şi scoase un mic automat prelungit cu cilindrul gros al amortizorului. Fără a ezita nici o secundă îl luă la ochi pe Malko şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un „pluf” înăbuşit.

Glonţul izbi o placă de aramă la câţiva centimetri de capul lui Malko. Acesta făcu un salt înapoi plonjând în casa scării. Misiunea lui consta într-o supraveghere, teoretic lipsită de pericol şi nu avea asupra lui nici o armă. Ceea ce-l oferea pe tavă adversarilor săi.

5 Peste opt zile.

Capitolul IV

Malko avea un avans doar de câteva secunde. Reflexul normal ar fi fost să urce în fugă scara. Dar ea reprezenta un impas. S-ar fi aflat sus fără nici o posibilitate de scăpare, toate birourile fiind închise la acea oră târzie... Dintr-o zvâcnitură deschise din nou oblonul metalic şi se strecură înăuntru. Abia avu timp să-l închidă în urma lui. Uşa de la casa scării se dădu în lături violent, izbindu-se de zid. Auzi nişte respiraţii grele, apoi o voce spuse în rusă:

— Trebuie că a urcat. Rămâi aici.

Paşi care tropăiau pe trepte. Malko îşi opri respiraţia. Dacă oamenii KGB-ului făceau joncţiunea cu cei pe care-i urmărise era catastrofă. Se întoarse cu precauţiuni infinite şi pipăi grilajul care-l separa de curte. Ciuli urechea. Cel rămas jos probabil că se afla sub boltă, supraveghind ieşirea spre Zelinka Gasse.

Cu toată greutatea lui, Malko apăsă grilajul. Fiecare secundă conta. Miracol, partea inferioară se desprinse de zid, putrezită. Aproape fără zgomot. Malko reuşi să se strecoare printre capetele de fier, sfâşiindu-şi în trecere costumul de alpaga. Ateriza în curtea întunecată şi rămase câteva secunde ghemuit în întuneric. Apoi se ridică şi se apropie de boltă. Era luminată aşa cum prevăzuse şi îl zări pe unul dintre ucigaşii KGB-ului sprijinit de uşa care dădea spre stradă.

Liniştit, omul stătea la pândă, în mână cu un pistol prelungit cu un amortizor. Tovarăşul lui trebuia să coboare, negăsindu-l pe Malko. Căutările lor aveau să fie simple. Malko intră din nou în curte, explorând-o pe bâjbâite, în fuga mare. Nici o altă ieşire. Fundul ei era format dintr-un alt imobil, care dădea într-o stradă învecinată, dar fără nici o uşă la parter. Îşi ridică privirea şi văzu lumină la etajul trei. Raj Krichna muncea. Căută un adăpost, însă nu găsi decât o grămadă de cartoane vechi, de saltele, etajere, lăzi putrezite şi tot felul de resturi.

Nimic din tot ce se afla acolo n-ar fi putut opri un glonţ.

Deşi era destul de răcoare, fruntea lui era lac de sudoare. O voce interioară îi spunea că avea să moară într-un mod stupid. Fără măcar să se poată apăra.

Brusc îi veni o idee. În vreme ce stătea de veghe la *Intercontinental* se jucase cu o cutie de chibrituri. Îşi scotoci

febril buzunarele şi o găsi.

Ceea ce avea de gând să încerce avea o şansă de unu la sută de reuşită, dar era ceva mai mult decât nimic.

Ghemuit, scapără trei chibrituri deodată şi le plasă sub un teanc de cartoane.

*

* *

Sovieticul care explorase etajele coborî treptele în goană, înjurând printre dinţi. Unde dispăruse cel pe care-l urmărea? Pe scări nu se afla nici o ascunzătoare… Ajuns la parter, îşi strigă tovarăşul.

— L-ai văzut?

— Nu! răspunse celălalt.

Primul se uită în jurul lui şi remarcă deodată obloanele metalice. Fără a ezita, cu pistoletul ţintit pe orizontală, apăsă pe trăgaci. Se declanşa o serie de plesnituri puţin zgomotoase, pârâiturile seci ale proiectilelor traversând tabla într-o linie de perforări aducătoare de moarte şi chiulasa clănţăni a gol. Într-o clipită, sovieticul înlocui încărcătorul gol şi cu mâna stângă trase unul dintre obloanele metalice, descoperind ascunzătoarea goală.

Dar, prin grilaj, zări o flacără enormă care se ridica din fundul curţii, târându-se pe imobilul opus.

— E în curte! strigă el.

Cei doi sovietici se reuniră sub boltă. Flăcările sfârâiau. Câteva ferestre se deschiseră spre curte. Nebuni de furie, cercetară locurile luminate de foc.

Nimeni.

Se mai aflau încă în aceeaşi poziţie, când urletul unei sirene de pompieri ajunse până la ei, apropiindu-se în viteză… Fără un cuvânt, cei doi bătură în retragere. Maşina lor dădea colţul străzii când primul vehicul al pompierilor intra pe Zelinka Gasse.

*

* *

Malko aşteptă până ce urletul sirenelor îi sfredeliră urechile pentru a-şi începe coborârea. Se căţărase de-a lungul unui burlan de scurgere din colţul cel mai întunecat al curţii, până la vreo patru de la pământ.

Surprinşi de incendiu, sovieticii nu avuseseră timp să exploreze curtea cu deamănuntul.

Malko îşi dădu drumul jos şi o luă din loc.

*
* *

Alexandra aştepta, lungită pe pat, în somptuosul ei corset fuchsia. Aruncă o privire stupefiată la hainele sfâşiate şi murdare ale lui Malko.

— Ce ţi s-a întâmplat?

El se îndreptă zorit spre minibar, îşi turnă două votci şi le bău pe nerăsuflate.

— Erai gata-gata să rămâi văduvă.

Abia după ce făcură dragoste sălbatic, realiză în ce măsură fusese ameninţat de moarte. Pentru a câta oară? Nu se aştepta la această reacţie violentă a KGB-ului, chiar în inima Vienei. Pe cine protejau? Pe Selim Attalah sau pe Raj Krichna? Puţin străini beneficiau de acest gen de apărare din partea serviciilor de şoc sovietice.

Alexandra adormise fără să se mai dezbrace. La televizor, CNN-ul continua să difuzeze ştirile din lume. Malko îşi aminti iar de Sharnilar. Dacă hazardul i-ar permite s-o răzbune pe tânăra femeie asasinată, n-ar şovăi nici o clipă. O revedea cât era de frumoasă, în pofida banderolei negre cu care o legaseră la ochi ucigaşii iranieni.

Nu-şi putea găsi somnul. Cuprins de o foame bruscă, după acea seară zbuciumată, încercă s-o combată ronţăind câteva cuburi de zahăr, remediul lui favorit, vestigii ale ceaiului Alexandrei. Incidentul mortal, produs pe tăcute, căruia era cât pe ce să-i cadă victimă, îi demonstra că CIA pusese degetul pe o afacere de primă importanţă. Şi când te gândeai că Selim Attalah era căutat pentru crimă, iar el trăia liniştit în Spania… Faptul spunea multe asupra protecţiei de care se bucura. Şi, printre clienţii lui, mai era şi CIA. Rememora documentul scos din imprimantă: sirianul furniza arme în întreaga lume, părea să posede complici în numeroase ţări pentru a-şi procura *„end-user”*[6] şi a trece prin toate vămile.

Divizia din CIA, însărcinată cu supravegherea lui, contabilizase vreo cincisprezece operaţiuni în decursul ultimilor doi ani, care aduseseră un beneficiu de aproape o sută de milioane de dolari. Acest gând îl întoarse pe Malko la afacerea încheiată între Cobra şi tamul. Acesta din urmă se angajase să-şi achite datoriile în opt zile… Ceva nu era în regulă. Ar fi avut o groază de întrebări să le pună reprezentanţilor CIA şi DEA. Dar mai întâi, cine era Cobra?

---

6 Document care stabileşte destinatarul final al unei livrări de arme.

*
* *

— L-aţi recunoaşte?

Cam douăzeci de fotografii erau etalate pe masa joasă din faţa biroului lui Ron Clark. Toate arhivele vieneze ale CIA privind traficanţii de arme. Malko bău un strop de cafea şi se aplecă asupra documentelor.

Identifică fără dificultăţi Cobra coborând dintr-un BMW, în faţa hotelului *Imperial*.

— Ăsta-i! anunţă el.

Ron Clark scoase o fişă.

— Se potriveşte! Georgiu Ayotis. Lucrează cu Selim Attalah. Un cipriot drogat care a făcut puşcărie în Peshawar din Pakistan. Baza lui e în Nicosia şi Atena. Un intermediar. Probabil că el l-a adus pe Raj Krichna la patronul lui… Nu-i o persoană chiar aşa de importantă ca Popovii să-şi fi asumat riscul lichidării dumneavoastră. Deci, îl protejează pe Raj Krichna.

Kurier-ul menţiona la pagina 16 incendiul „accidental” de la Zelinka Gasse… Ron Clark încetase supravegherea lui Raj Krichna. Nu dispunea de mijloace s-o continue, dată fiind reacţia violentă şi imprevizibilă a KGB-ului. Aici sălăşluia un mister. Numai dacă Malko nu fusese confundat cu altcineva… Deocamdată, ancheta se oprea brusc.

Cineva bătu la uşă şi Greg Bautzer, agentul special DEA pătrunse în birou la fel de ursuz ca de obicei. Strânse mâinile şi le spuse:

— Tony Pool a plecat numai ce la Paris cu Air France. Are o rezervaţie la Concordul pentru New York.

Abia îşi termină cuvintele că secretara lui Ron Clark îi lăsă pe birou o hârtie. Acesta din urmă aruncă peste ea o privire.

— Toată lumea ne părăseşte, anunţă el. Krichna şi Ayotis şi-au luat zborul spre Varşovia cu un avion particular al lui Selim Attalah, un Boeing 727.

— În Polonia? se miră Malko.

— Desigur! Îşi pune treburile la cale. Krichna în mod sigur are nevoie de muniţie de calibru mic şi de arme uşoare. Polonezii fabrică aşa ceva sub licenţă sovietică. Afacerea capătă contur.

Malko nu avea de gând să-i urmărească în Polonia… Un soare timid străpungea norii şi ar fi putut s-o ia pe Alexandra pentru a prânzi într-unul dintre localurile din Grinzing, de pe colinele acoperite cu vii care înconjurau Viena.

Brusc, Greg Bautzer îl întrebă:

— Nimic nou?

— Ar fi ceva. Am surprins o conversaţie ieri seară. Tamulul nostru se angaja să plătească armele în opt zile. Probabil că atunci va primi banii pe heroină…

— Mda. Făcu sceptic Bautzer.

— Mi se pare bizar, remarcă Malko. Vasul *Căpitan Iakovlev* merge cu cel mult 13 noduri. Pentru a ajunge de la Odessa la Rotterdam i-ar trebui cel puţin cincisprezece zile şi in plus, la viteză maximă.

Greg Bautzer îl privi surprins şi descumpănit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Îmi pun doar o întrebare. E de conceput ca Tony Pool să achite transportul de heroină mai înainte de a intra în posesia fizică a mărfii?

— *No way*! tranşă agentul DEA.

— În acest caz, trase concluzia Malko, ori heroina nu vine în Portul Rotterdam ori nu se află pe *Căpitan Iakovlev*.

Un înger trecu în zbor într-un nor cenuşiu de heroină. Cu gura căscată, Ron Clark se uita la Malko. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Reluă ofensiva şi întrebă cu un glas suav:

— Ce părere ai de treaba asta, Greg?

— Că n-aţi înţeles bine, rosti agentul DEA, ridicându-se. Informatorul nostru şi-a pus viaţa în joc ca să ne transmită acest indiciu. E valabil. Totul concordă. Ştiau probabil că-i ascultaţi şi au încercat să vă inducă în eroare. S-au v-aţi înşelat în legătură cu viteza blestematului ăsta de vapor.

— Dar dacă şi-au schimbat planurile tocmai din cauza informatorului dumneavoastră?

Greg Bautzer scutură din cap.

— V-am mai spus odată. Acest gen de operaţii e foarte dificil de modificat, odată acţiunea lansată. Intră în joc prea mulţi complici. Cine ştie ce i-o fi îndrugat tamulul celuilalt ca să-l momească. Eu nu mă pricep deloc la treburile voastre cu armele.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Greg îşi zdrobi mucul de ţigară în scrumieră.

— Plec la Rotterdam şi nu mă mai clintesc de acolo. Pentru a veghea ca poliţia olandeză să nu facă vreo prostie. Vă jur că pun eu mâna pe Tony Pool şi pe drogurile lui!

Uşa se trânti în urma lui. Ron Clark ridică o sprânceana amuzat.

— Am impresia că Greg nu ne prea iubeşte, spuse el. E convins că noi învârtim afaceri complicate cu traficanţii hăituiţi de el. Cred că aţi ridicat o problemă foarte interesantă şi gravă. Dar cum s-o valorificăm?

Malko se uita la o hartă a lumii, agăţată pe unul dintre pereţi.

— *Căpitanul Iakovlev* va străbate Marea Neagră, va trece prin Bosfor pe la Istanbul, va înconjura Grecia, o va lua prin largul Siciliei şi va traversa Mediterana pentru a atinge strâmtoarea Gibraltarului mai înainte de a ieşi în Atlantic şi de a urca până la Rotterdam. L-aţi putea urmări prin staţiile dumneavoastră de ascultare?

— Bineînţeles.

— Ar fi foarte indicat, pentru că noi ştim că a plecat din Odessa alaltăieri, ca specialiştii de care dispuneţi să calculeze unde va fi pe 10 iunie…

— Veţi avea răspunsul chiar în după-amiaza asta, îl asigură şeful biroului. Îi telegrafiez lui Langley pentru a cere instrucţiuni.

*

* *

Malko o însoţi pe Alexandra pe străzile pietonale din centrul Vienei pentru o raită de cumpărături. N-avea ce face în aşteptarea deciziei de la CIA. Hoinărind pe Kartner Strasse, calcula ce ar fi putut cumpăra Raj Krichna din Polonia.

Transportul de heroină de pe *Căpitan Iakovlev* reprezenta, socotind cu 80 000 de dolari kilogramul, optsprezece milioane de dolari! Suficient să fie echipaţi toţi rebelii din PLOT. Tamulii nu aveau nevoie de armament greu în faţa unei armate srilankeze dezorganizate şi prost dotate. Armele cumpărate cu banii proveniţi din vânzarea heroinei de pe *Căpitan Iakovlev* puteau modifica raportul de forţe. Cu atât mai mult cu cât, guvernul indian, foarte prosovietic, închidea ochii când era vorba de traficul de arme orientat spre sudul Indiei.

Dejunul lor din Grinzing, trist sub bătaia ploii, fusese cam melancolic. Malko se întreba până unde-l va antrena Raj Krichna. Nefericit că trebuie să se despartă din nou de Alexandra. După ce o conduse pe tânăra femeie la hotel, porni spre birourile CIA. Secretara lui Ron Clark îl introduse imediat. Şeful biroului radia.

— Telexurile de la Langley nu se mai opresc! lansă el. Am ajuns răsfăţaţii Companiei…

— De ce?

— Au loc în momentul de faţă negocieri secrete între India şi

Sri Lanka. În vederea reglării problemei tamulilor. Aceştia se află, din punct de vedere militar, la capătul puterilor. O livrare masiva de arme le-ar permite o ofensivă decisivă împotriva guvernului legal din Sri Lanka precum şi instaurarea unei „republici tamul-marxiste”, în nordul ţării. Vă imaginaţi consecinţele?

— Dacă DEA pune mâna pe heroină la Rotterdam, observă Malko. Livrarea nu va mai avea loc. Selim Attalah nu-i Maica Teresa.

Ron Clark îşi aranja batista fantezi cu un zâmbet aparent cumsecade.

— Mai întâi, Company nu manifestă nici cea mai mică încredere în DEA. Şi cu atât mai puţin poliţia olandeză, care face numai boacăne. Trebuie să ne bazăm doar pe noi înşine şi, dacă vor fi *lichidaţi de două ori*[7], cu atât mai bine… În plus, acord o mare importanţă conversaţiei pe care aţi surprins-o, privind data la care va fi achitat drogul.

— Nu-i decât o ipoteză, remarcă Malko.

— Bineînţeles, bineînţeles. Numai că, deocamdată, nu dispunem de o a doua alternativă. Or, Greg e pe cale să se bată în cuie la Rotterdam, Raj Krichna s-a volatilizat în Polonia şi nu ne-a mai rămas decât un singur fir de tors: Selim Attalah.

— S-a întors la Viena?

— Nu, unul dintre oamenii noştri din Madrid a verificat, se află la Marbella.

— Cam departe de Rotterdam.

— Evident, dar am răspunsul la întrebarea pe care mi-aţi pus-o azi dimineaţă. *Căpitanul Iakovlev* merge mai lent decât prevăzusem. Pe 10 iunie se va afla cam la o sută de mile depărtare de Gibraltar. În această zonă se includ Algesiras, Tangerul, Tetouan-ul… Iar Marbella e la mai puţin de douăzeci de mile de Gibraltar.

Malko îşi aminti de repatrierea lui în mare grabă din Marbella cu doi ani în urmă.

— Spaniolii mă cunosc, obiectă el.

— Spaniolii au să vă lase în pace, interveni sec Ron Clark. Altminteri, li se aduce aminte că găzduiesc pe teritoriul lor un criminal căutat de mai multe ţări, domnul Selim Attalah… Declanşăm la nevoie o campanie în presă. Şeful biroului din Madrid e însărcinat să-i avertizeze în legătură cu sosirea dumneavoastră. Şi pe urmă aveţi cu prisosinţă dreptul să vă luaţi

7 În text cuvântul englezesc „overkill" – a ucide de două ori.

o vacanţă, împreună cu contesa Alexandra, la vărul din Spania Hohenloe…

— De ce Alexandra? Ştiţi că…

— Sunteţi doar în misiune de observaţie. În felul acesta putem vinde mai uşor gogoaşa spaniolilor.

Perspectiva de a scăpa de timpul groaznic care domnea Viena nu-i displăcea lui Malko. S-o ducă pe Alexandra la soare era ceva ce-l tenta. Dar nu voia s-o implice într-o afacere care se putea dovedi periculoasă. După incidentul din Zelinka Gasse…

— Aş prefera să fiu singur, spuse el.

Ron Clark se încorda puţin.

— Please! Nu vreţi să-mi faceţi acest serviciu? Trebuie să salvez aparenţele în faţa spaniolilor.

— În acest caz, îl iau cu mine şi pe Elko Krisantem.

Turcul era preţios, în postură de valet şi gardă de corp. Un om ca Attalah trebuie că era în alertă… după tot ceea ce se petrecuse pe Zelinka Gasse.

— Absolut de acord! aprobă Ron Clark.

— Mă tem să nu fac drumul degeaba, interveni Malko. Attalah cred că n-are de gând să se amestece în afacerea Tony Pool – Krichna.

— Exact, recunoscu şeful biroului CIA, dar el e în contact cu Krichna şi dacă ipoteza dumneavoastră se verifică, el va fi la curent.

— M-ar mira să mi se confeseze mie.

— Dumneavoastră nu. Dar există o altă cale. Diviziunea operaţională din CIA se interesează de multă vreme de Attalah. Au reuşit să plaseze un agent secret pe lângă el. O cârtiţă femelă dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun… A colaborat cu Cummings[8] şi a ţinut să lucreze pe cont propriu. L-am salvat odată viaţa şi i-am stabilit un mic fond de rulment. Când Company are nevoie de arme sovietice, ea e cea care le cumpără de la Attalah. Oficial, pentru ţările din America Latină. Se numeşte Ann Grimm. E metresa lui Selim Attalah.

O informatoare CIA metresa unui personaj din KGB… Şi de ce nu, un general nicaraguan, agent CIA, nu fusese amantul unei sandiniste? În cele din urmă, femeia l-a asasinat…

— Nu-i chiar o corvoadă pentru ea, remarcă Ron Clark. Attalah e departe de a fi un bărbat respingător. Priviţi.

Îi întinse o fotografie color, luată în timpul unei serate. Malko

8 Mare comerciant american de arme.

descoperi un bărbat cu părul foarte negru, cu ochi luminoşi şi trăsături regulate. Un play-boy al Orientului Mijlociu. Ann Grimm avea o misiune plăcută.

— Şi cum o voi putea contacta? întrebă el.

— Joia, de fiecare dată, face cumpărături într-un butic din Porto Banus, care se numeşte *Lily Boo*, îl lămuri şeful biroului. Între orele cinci şi şase. Să fiţi în faţa vitrinei cu un *Manchester Guardian* sub braţ şi s-o întrebaţi cât e ceasul.

— De ce tocmai un ziar englezesc?

— Marbella mişună de englezi, e unul dintre ziarele care se găseşte cu uşurinţă.

— E o persoană sigură?

— Total, afirmă cu răceală Ron. Fără noi s-ar afla în şomaj, sub ameninţarea de a fi lichidată de Attalah, care nu i-ar ierta legăturile ei cu Company.

— Bine, spuse Malko. Plec mâine dimineaţă.

— Am să vă pregătesc dosarul. Pentru logistică, oamenii noştri in biroul de la Madrid vă vor contacta. Atenţie la Attalah. N-ar şovăi nici o secundă să vă ucidă dacă ar fi convins că intenţionaţi să-i puneţi beţe în roate. Comisionul lui s-ar ridica la patru-cinci milioane de dolari. El a omorât oameni pentru o sumă de o mie de mai mică.

Din nou, Malko se gândi la riscul potenţial pentru Alexandra. Nu-i rămânea decât să se încreadă în steaua lui şi să procedeze cu precauţie.

*

* *

Cerul era de un albastru orbitor, marea liniştită cât vedeai cu ochii, iar betonul creştea în lungul drumului de coastă într-un ritm halucinant. Hotele, condominiuri, vile, răsăreau din pământ ca melcii după ploaie. Sudul Spaniei nu se schimbase. Malko lua din Paris avionul direct pentru Malaga. Încărcat până la refuz ca obicei. Malko se trezise într-o ambianţă de tineri atraşi de tarifele de vacanţă ale companiei Air France. Puteai hoinări prin toată Europa pentru câteva sute de franci. Din fericire, condiţiile de zbor se ameliorează simţitor.

Încetini, la volanul maşinii Seat, închiriate, când dădu peste panoul care indica intrarea în Marbella. Cu o uşoară strângere de inimă, gândind la Sharnilar.

Dotată probabil cu un al şaselea simţ, Alexandra observă cu o voce glacială:

— Ia te uită, aici ai întâlnit-o pe fata aceea care-şi scria pe frunte „sărută-mă” ori de câte ori te vedea…

Malko preferă să nu răspundă. Alexandra îşi încrucişase picioarele lungi, de pe acum bronzate, dezvelite practic până sus de o rochie din jerseu Alaya, mulată pe ea ca o a doua piele. Inchiziţia ar fi aprins pentru ea un foc de toată frumuseţea… În spate, Elko Krisantem clipea des din ochi sub soarele orbitor. Nebun de bucurie că scăpase de castelul din Liezen şi-şi reluase serviciul activ. Bosumflat totuşi că, din cauza controalelor, nu-şi putuse lua cu el Parabellumul Astra, dar strângând în fundul buzunarului lasoul cu care strangulase până atunci destule persoane.

Turcul rămânea întotdeauna acelaşi ucigaş de temut, credincios ca un câine labrador, tăcut şi, ceea ce putea servi într-o Marbellă invadată de arabi, musulman.

Personalul din *Marbella Club* îl primi pe Malko de parcă ar fi plecat în ajun şi-l instală într-un bungalow cu o cămăruţă pentru Krisantem. Alexandra îşi scoase rochia, îmbrăcă un costum de baie dintr-o singură piesa, care imita minunat pielea de zebră, atât de mulat pe ea că din spate părea goală şi dispăru.

— Mă duc să mă bronzez, anunţă ea.

Sau mai curând să se lase violată… Elko Krisantem îi aruncă o privire neagră. În ţara lui, o femeie astfel îmbrăcată ar fi fost snopită în bătăi. Nu putea pricepe indulgenţa vinovată manifestată de Malko. Un sfert de oră mai târziu telefonul sună. Malko ridică intrigat.

— *Hi*! se auzi o voce cu accent american. Eu sunt Sam. Curierul din Madrid. Aş putea veni să vă văd?

CIA nu-şi pierdea timpul. Cinci minute mai târziu, Malko văzu debarcând un tânăr cu ochelari, în ţinută sport, purtând o valijoară. Îi strânse mâna lui Malko.

— Vă pândesc din bar de azi dimineaţă, spuse el. Asta-i pentru dumneavoastră.

Malko deschise valijoara metalică. Ea conţinea în nişte alveole de spumă un pistol Beretta, prevăzut cu amortizor, un Colt mic cu cinci gloanţe, într-un toc de piele, două cutii de cartuşe şi o bombă aerosol Solarcaine. Malko îl privi uimit.

— Vă temeţi să nu fac cumva insolaţie?

— Surprize, surprize! răspunse curierul. E ultima invenţie a TD[9].

---

9 Tehnical Division.

Apucă bomba, o îndreptă în jos şi apăsă scurt pe vârf. Izbucni un jet de flăcări cu un şuierat surd, lingând marmura. Curierul lăsă bomba din nou pe masă.

— Dacă apăsaţi până la fund, bate până la şapte metri, spuse el. Are o încărcătură care durează treizeci de secunde. Pe un soare ca ăsta vă puteţi plimba peste tot cu ea, s-o lăsaţi în maşină. Dar aveţi grijă să n-o împrumutaţi.

Izbucni într-un râs vesel şi-i întinse lui Malko o foaie de hârtie.

— O mică semnătură şi am plecat să iau avionul pentru Madrid. *Good luck.* Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi la numărul biroului nostru şi cereţi-l pe Sam.

Un băiat cumsecade. Înainte de a ieşi, se întoarse şi rosti cu o voce serioasă.

— Atenţie! Selim Attalah e *foarte periculos.*

Capitolul V

Selim Attalah ieşi din saună, copt numai bine şi plonja cu capul înainte în mica piscină acoperită, alăturată apartamentelor sale. Făcu o seamă de mişcări după care se lăsă să plutească, privind plafonul din altuglass care-i reflecta trupul puternic şi bine întreţinut. Apa era puţin prea caldă, dar aşa îi plăcea lui. Piscina mare, exterioară, era rezervată oaspeţilor, dar în asta nimeni nu avea voie să se scalde, doar dacă ar fi fost în mod special invitat. Un telefon aşezat direct pe jos începu să zbârnâie şi Selim se deplasă leneş prin apă ca să-l apuce.

— Sunteţi chemat din Varşovia, anunţă o telefonistă.

Sirianul se sprijini de marginea piscinei.

— Alo, Selim la aparat.

Legătura era proastă şi se întrerupea din când în când. În cele din urmă, auzi vocea lui Georgiu Ayotis.

— Totul merge bine, anunţă acesta din urmă. Aveţi cu ce să scrieţi?

Selim căută în jurul lui. În aceeaşi clipă, uşa apartamentului său se deschise şi apăru o fată extrem de tânără, cu plete lungi şi negre revărsate mai jos de talie, cu o cască pe urechi şi un chip care ar fi putut fi infantil fără enorma gură roşie şi ochii de un negru lichid, insondabil.

În picioarele goale, nu purta decât un chilot de baie roşu care părea lipit pe fesele ei rotunde şi înalte. Sânii ascuţiţi şi plini ca nişte obuze, erau de o rară frumuseţe iar mersul puţin cam prea languros ca pentru o copilă de vârsta ei. Voit îşi accentua arcuirile, de pe acum foarte pronunţate, păşind cu pântecul puţin înainte. N-avea cincisprezece ani.

— Lucia! strigă Selim. Găseşte-mi ceva de scris!

Trebui să urle ca să-l audă, din cauza căştilor.

Fără să se grăbească, se întoarse spre încăperile din care ieşise.

— Repede! lătră el.

Dar ea nu-şi modifică viteza. Sirianul o cunoscuse închiriind o orchestră de flamenco pentru o serbare pe care o dădea la el. Lucia dansa cu mama ei. Dezlănţuită. Când rochia ei cu

nenumărate volane roşii se învolbura, i se putea zări triunghiul întunecat al pântecului ei gol, deasupra coapselor mate. În seara aceea, lui Selim Attalah i se tăiase respiraţia. Sub vagul pretext de a-i arăta casa, o dusese în dormitorul lui şi făcuse dragoste cu ea pe loc. Lucia nu protestase. Îi propusese să rămână la el o vreme şi ea acceptase. Cu tatăl ei fusese şi mai simplu. 500000 de pesetas. O „angaja” pe Lucia pentru două luni…

Lucia devenise jucăria lui sexuală privată cu o indiferenţă insinuantă. Aparent, nu ştia ce-i ăla un orgasm, dar era mereu gata să se ofere stăpânului ei sau celor indicaţi de el, uneori cu căştile pe urechi.

Sirianul o instalase într-o cameră vecină cu a lui, devenită în timp record un bazar de rochii, casete, discuri, pe care Lucia le asculta cât era ziua de lungă la căşti sau rămânea ore întregi dinaintea magnetoscopului Samsung, cuplat la un televizor Akai cu ecran plat, lipsindu-se de casete. O singură dată îşi manifestase enervarea când telefonase tatăl ei. Pe urmă, îi spusese indiferentă lui Selim:

— Îmi duce dorul. Acum e obligat să facă dragoste cu mama.

Ca s-o lege mai mult de el, Selim Attalah o făcu să descopere gustul cocainei. În camera Luciei se afla întotdeauna o farfurioară de argint plină cu pudra albă şi o linguriţă de aur. Doza se reînnoia în permanenţă. În unele seri, dădea, sonorul televizorului Akai la maximum, inundând tot apartamentul şi începea să danseze ore întregi cu privirile pierdute, învârtindu-se şi făcând piruete, provocatoare şi voluptoasă. Fără să-l bage în seamă pe Selim, care o poseda apoi ca un nebun în rochia ei roşie trasă direct pe piele.

Lucia apăru din nou, cu un blocnotes şi un stilou în mână, le aruncă alături de Selim, îşi scoase căştile şi alunecă în apă..

Sirianul se apucă să noteze febril cifre şi numere de cod. Legătura cu Varşovia dură mai mult de un sfert de oră, întreruptă de înjurături arăbeşti şi englezeşti, ori de câte ori nu se mai putea auzi nimic. În fine, Selim Attalah, lac de sudoare, lăsă jos stiloul şi închise telefonul.

Lucia plutea ca un nufăr în apa călduţă cu sânii ca nişte periscoape. Sirianul, euforic, înotă până la ea. O prinse de talie, o ridică sprijinind-o de peretele mozaicat şi începu să-i frământe sânii. Un impuls permanent căruia nu-i putea rezista. Pieptul acela tare şi dulce în acelaşi timp îi procura o senzaţie fabuloasă. Lucia ridică ochii spre el şi rosti cu un glas egal:

— Mă doare!

— Tu nu poţi să te grăbeşti când îţi cer ceva? Ea îi susţinut privirea fără a răspunde şi fără a zâmbi. Sirianul o prinse de talie lipind-o de el. Provocator, trupul ei începu să se frece de Selim, căruia i se uscă dintr-o dată gura. Lucia era drogul lui. Continuă să-i frământe sânii, dar mai puţin violent.

— Aşa îţi place?

Ochii negri rămaseră insondabili.

— Da.

Docilă, Lucia îşi strecură o mână în apă, închizând-o în jurul sexului lui Selim şi începu să-l mângâie.

Sirianul porni să gâfâie ca foalele unei forje. Cu o mână nerăbdătoare smulse chilotul roşu, plonjând câteva degete între coapsele Luciei, care nu reacţiona. Ca un metronom ascultător continua să urce şi să coboare în lungul membrului pe care abia îl cuprindea în mână.

Brutal, Selim o trase afară din piscină şi o duse spre un fotoliu mare din răchită, acoperit cu un prosop. Fata îngenunche întorcându-i spatele. Sirianul rămase în picioare jucându-se cu sânii ei şi frecându-şi formidabila erecţie de crupa brună şi cambrată. Telefonul sună din nou, dar Selim, pe punctul de a exploda, nici măcar nu întoarse capul.

Aplecând-o pe Lucia înainte, pătrunse lent în vaginul elastic plin de miere. De parcă ea l-ar fi aşteptat. Sângele îi bubuia în tâmple. Îi apucă din nou sânii, malaxându-i cu ochii închişi, ca pentru a le aprecia mai bine consistenţa. Apoi mâinile coborâră şi se înfipseră în şoldurile tinerei fete.

Se retrase mai încordat ca niciodată şi-i murmură la ureche:

— Câţi ani ai?

— Am să împlinesc cincisprezece.

Cunoştea răspunsul, bineînţeles. Îşi apăsă sexul între pulpele Luciei.

— Ai mai făcut dragoste aşa?

— Da, suflă ea, dar tu eşti prea gros…

— Iar tu o mică ticăloasă! îi răspunse pătrunzând în ea şi apăsând-o cu tot corpul. Fata abia dacă tresări. Selim gâfâia, picături de sudoare prelingându-i-se pe faţă. Acest dialog făcea parte din joc. După ce-şi atinse ţinta, reveni la sânii ei şi începu să-i tortureze, strâns în teaca elastică şi îngustă, abia mişcându-se…

Apoi începu un du-te-vino din ce în ce mai grăbit. Docilă, Lucia

se cambra.

— Eşti bine croită! tună Sirianul.

Şi aceste cuvinte reprezentau un cod. Lucia, ducându-şi mâinile la spate, le aşeză pe fesele ei tari, deschizându-le şi mai mult pentru a facilita o penetrare deja totală. Doar acest simplu gest îi smulse lui Selim un mârâit de plăcere. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Niciodată nu se simţise atât de bine. Dolarii curgeau în valuri, trăia ca un rege şi intrase în posesia acestei jucării formidabile.

Ţâşnitura de plăcere porni, irepresibilă, iar el, în agitaţia lui o zdrobi pe Lucia de răchita fotoliului în clipa în care explodă în adâncul ei.

Fabulos!

Îşi savură plăcerea câteva momente, apoi se retrase şi porni clătinându-se până la piscină unde plonja cu capul înainte. Apa călduţă era delicioasă. Lucia, liniştită, îşi luă căştile, se întinse pe marginea piscinei cu capul plin de cântece răguşite care vorbeau de amor, de moarte şi de soare.

Selim se apropie deranjând-o din nou. Îşi ridică walkmanul cu o privire întrebătoare.

— Vom avea musafiri, o anunţă sirianul. Un om foarte important. Datorită lui câştig bani mulţi. Va trebui să te porţi foarte drăgălaş cu el.

— Bine.

— Îi vom face o surpriză. În seara asta ai să dansezi.

— De acord, spuse ea.

Copila se întinse, împingându-şi sânii înainte, cu ochii într-ai lui şi cu o lumină indescifrabilă în ei.

Timp de o secundă, Selim se întrebă ce se petrecea în capul ei. Mereu atât de docilă, tratată ca o jucărie, devalorizată şi totuşi fără să se revolte.

— Îmbracă-te, îi spuse deodată, mergem să cumpărăm.

Una dintre rarele ei bucurii. Devasta magazinele de rochii pe care le purta odată şi pe urmă le arunca la grămadă, într-un colţ a camerei. Selim se întoarse în dormitor, făcu un duş, îmbrăcă o cămaşă şi un pantalon de in, apoi consultă notele luate pe telefon, lucrând cu un minicalculator.

Cumpărătorul lui tamul avea nevoie de muniţie. De 7,69 pentru 39. Zece milioane de cartuşe, a o sută de dolari mia. Aici dispunea de marja cea mai bună: de aproape 35%. Datorită unui şiretlic. În ţările occidentale cartuşele aveau un marcaj pe

învelişul exterior care indica anul. Cu cât erau mai vechi, cu atât preţul era mai scăzut.

În Est, nici un fel de marcaj. Puteau să aibă şi douăzeci de ani, nu se ştia, iar probele făcute pe un lot, la întâmplare, nu schimbau mare lucru. Selim le plătea în Polonia la preţul minim. Iar cum tamulul, care le cumpăra, nu se pricepea deloc, i le factura la un preţ ridicat, de parcă atunci ar fi ieşit din arsenal. Câştiga mai puţin cu 5000 AK 47 a 160 de dolari şi cu 5000 AK 74 – ultima versiunea a armelor Kalaşnikov cu lansatoare de grenade a 350 de dolari bucata. Dar aproape tot atât cu un milion de cartuşe de 14,5, pentru mitraliere grele, a 5 dolari bucata.

Tamulul mai voia şi 500 de lansatoare RPG a 2000 de dolari cu zece proiectile PG7 de fiecare lansator a 160 de dolari bucata.

Piesa cea mai grea o reprezenta SAM 7 care avea să-i permită PLOT-ului să doboare elicopterele srilankeze şi rarele lor avioane. Zece lansatoare reutilizabile a 17000 de dolari şi o sută de rachete a 37000 de dolari bucata…

Evident, fiecare putea să doboare un elicopter care valora de o sută de ori mai mult. Era o investiţie bună.

Ca primă el oferea un „end-user” verificabil la Qatar, pe care îl plătise cu 300000 de dolari. *End-user*-ul, document în care se menţiona destinaţia finală, teoretică, a armelor, îi fusese vândut de către un oficial din Qatar. În caz de control vamal, în timpul transportului, se putea verifica în ţara de destinaţie că transportul era adresat corect… Persoane mai puţin serioase ca Selim utilizau uneori „end-user-e” neverificabile cu care era mai indicat să se evite un control serios. În acest caz, ţara emiţătoare îl refuza. Evident, ele costau mai puţin scump. Transportul pe apă cădea în sarcina cumpărătorului. Preţurile fiind calculate franco porto Varşovia. Înseninat, Selim o luă pe Lucia şi ieşiră.

*

* *

Piscina mare, exterioară era de un albastru admirabil, protejată de priviri printr-o balustradă de piatră. Puţin mai jos, în grădină, unul dintre oamenii lui veghea din umbră, înarmat cu un Uzi. Pentru orice eventualitate. Altul se afla în clădirea de sus, acolo unde-şi primea musafirii, ţinând sub observaţie Calle 21 B. Un al treilea se afla în permanenţă dinaintea unui pupitru cu ecran de control, orientat spre terenul de tenis, grădină şi dependinţe. Proprietatea se întindea de la Calle 21 B la Calle 2 B,

care urca către coline. Arhitectura maură, cam chinuită, era dezordonată, dar lui puţin îi păsa. Locuia în cea mai frumoasă reşedinţă din Nueva Andalucia. Pentru amenajarea ei îl adusese direct din Paris cu un Boeing 727 particular pe reputatul decorator Claude Dalle, care îi crease o ambianţă rafinată, unde elementele contemporane se îmbinau perfect cu mobilele vechi.

Lucia îşi trase o rochie de jerseu hipermini şi-şi prinse coama neagră într-o coadă de cal. Fără sânii aceia i-ai fi dat treisprezece ani.

Selim luase un teanc de bani dintr-un sertar unde se afla un Herstall cu paisprezece gloanţe, cu un cartuş pe ţeava. Îşi făcuse duşmani în Liban. Oameni în stare să ucidă aşa cum ai aprinde o ţigară. Le exterminase mişcarea la ordinul KGB-ului, fără să fie informat de ce anume. O imagine îi rămânea mereu prezentă în minte: ucigaşi care răsăreau de pretutindeni şi trăgeau în rafale. Ştia că dacă aşa ceva s-ar fi produs, n-ar fi avut nici o şansă. Era vorba de profesionişti care ucideau de la vârsta de doisprezece ani.

La Marbella, se simţea relativ în securitate, dar nu ieşea niciodată fără body guarzii lui.

— Abdu!

Strigase şi imediat şoferul lui îşi făcu apariţia.

— Mergem în oraş, anunţă Selim. Ia-l pe Husein cu tine.

Mândru, Selim se propti în faţa şirului de maşini garate dinaintea lui, pe Calle 21 B. Numai seara erau aduse înăuntru. Un Range-Rover, trei Mercedes-uri şi Rolls-ul lui, un Corniche aurit de la garnituri la barele de protecţie, tapisat în interior cu piele albă. De pe cealaltă parte a străzii, casa mică, albă, de la numărul 36 B, în care locuise odinioară, îi reamintea drumul parcurs... Doar cinci ani trecuseră de când sosise la Marbella, fugind de ucigaşii libanezi şi pe atunci avea puţini bani.

KGB-ul ştiuse să-şi dovedească recunoştinţa.

Lucia se instala în partea din faţă a Rolls-ului, cu nişte ochelari negri ca de star. Selim luă volanul, aruncând o privire înduioşată spre căsuţa albă. L-o făcuse cadou metresei lui oficiale, Ann Grimm. Ca să o aibă la îndemână, fiindcă Lucia nu prea ştia să poarte o conversaţie. Şi, într-un anumit fel, o respecta pe Ann, care-şi ducea viaţa ca un bărbat şi îndrăznea uneori să-i trântească uşa în nas. Când avea loc la Marbella o mare serata, Khashuggi sau Macropulos, Ann făcea totuşi Impresie.

Hussein şi Abdu se instalară în spate; cămăşi sport, ochelari

negri şi arme pe planşeul Rolls-ului. Selim coborî lent strada salutând în trecere un englez bătrân care făcea jogging, mai să-i plesnească inima. Nueva Andalucia număra o groază de vile modeste locuite de englezi care făceau faţă cu greu invaziei dolarilor şi petrolului arăbesc. Selim sponsorizase construcţia cazarmei destinate pentru Guardia Civil din Nueva Andalucia, fiind un cetăţean respectat.

Coborând drumul în zigzag spre San Pedro şi Porto Banus, se întreba care putea fi cauza neliniştii ce-i încleşta gâtul. Poate fiindcă trata o afacere importantă cu un nou client. În meseria lui, te temeai şi de umbra ta, ameninţat în permanenţă de neplăceri grave. Nu avea numai prieteni. Or, această afacere era deosebit de delicată. Îşi petrecuse seara precedentă discutând cu Ann Grimm.

Aşteptă cuminte la stopul de pe drumul care ducea la Malaga pentru a se lansa în circulaţia dezordonată a hoardelor olandeze britanice, care se abăteau asupra acestui litoral trist, dar însorit toate anotimpurile. De zece ani, spaniolii intenţionau să construiască o autostradă, dar proiectul nu se mai materializase. Pe colina de pe stânga, coloanele Casei Albe a regelui Faho străluceau în soare, simbol al puterii suveranului saudit. Din zece în zece metri, în lungul drumului, se afla câte o inscripţie în arabă. Se întorseseră maurii…

Viaţa era frumoasă. Îşi lăsă mâna pe coapsa Luciei şi, fără să se sinchisească de gărzile lui de corp, o strecură sub fusta ei.

— Vreau să mergem la *Lily Boo*, spuse Lucia.

Bineînţeles, magazinul cel mai scump.

*

* *

Malko îşi bău cafeaua spaniolească, greu de înghiţit în ciuda celor trei linguriţe de zahăr, la barul *Sinatra* din Porto Banus, printre fetişcane englezoaice roşii ca nişte raci. Pentru primul lui contact, o lăsase pe Alexandra sub paza lui Elko Krisantem la *Marbella Club*.

La ora cinci fără zece soarele încă mai ardea. Cu *Manchester Guardian* sub braţ, porni în lungul cheiului. Buticurile se înmulţiseră. Coti spre „colţul Rolls-urilor” un teren orizontal al cheiului unde erau garate vreo douăsprezece Rolls-uri, toate în nişte culori incredibile, al căror evantai se completa cu un Ferrari Testarossa de un roşu aprins şi de un Jeep Lamborghini de o sută cincizeci de mii de dolari.

Buticul unde avea întâlnire cu Ann Grimm se găsea în capătul portului, ceva mai retras, cu o vitrină plină de rochii albe şi de costume de piele în toate nuanţele. Ajunse în dreptul lui fără a se grăbi, oprindu-se mai întâi dinaintea unui magazin cu decoraţii interioare, unde se etala o copie proastă a unui salon cu pretenţia fi fost semnat de Claude Dalle. Nimic suspect; mulţimea obişnuită de turişti cărora li se scurgeau ochii privind la iahturi şi la Rolls-uri. Se apropie de *Lily Boo*.

Puţini clienţi în interior. O fată foarte tânără, brună şi frumoasă încerca rochii de carnaval, înconjurată de trei vânzătoare. Se opri ceva mai departe, sprijinit de un perete şi deschise ziarul *Manchester Guardian*.

Zece minute, douăzeci de minute, o jumătate de oră. Probabil că nu mai avea de gând să vină azi. Singura problemă era că nu ştia cum ar mai fi putut-o contacta pe Ann Grimm dacă nu venea la rendez-vous… Se hotărî să rămână până la şase şi jumătate. Deşi se însera, arşiţa persista… Fata brună ieşi cu un enorm pachet şi se depărta spre port.

Câteva clipe mai târziu, o creatură sculpturală se desprinse din mulţime. O faţă pătrată cu nişte uimitori ochi albaştri, plete negre cu reflexe arămii, revărsate mai jos de mijloc, o gură mare, bine desenată. Purta un ilic alb legat în talie, lăsându-i pântecul liber şi o pereche de blugi scurţi şi destrămaţi din care apăreau nişte pulpe lungi, suple. Lui Malko i se tăie respiraţia! O frumuseţe rară. Necunoscuta se opri în faţa vitrinei magazinului *Lily Boo*.

Era oare Ann Grimm?

Malko îşi păturí ziarul şi se apropie de ea. Îl văzuse în reflexul oglinzii şi mai înainte ca el să ajungă în dreptul ei, se întoarse.

— Ştiţi cât e ceasul? o întrebă el.

Tânăra femeie îl învălui într-o privire lungă, îşi îndoi braţul pentru a se uita la ceas şi apoi rosti în şoaptă şi foarte repede:

— Nu-mi vorbiţi, urmăriţi-mă de la distanţă, mă duc în parcare. Aici e pericol.

Fără să-i aştepte răspunsul, se răsuci pe călcâie şi intră în butic. Directoarea îi sări în întâmpinare. Malko se cufundă în admirarea vaselor cu pânze. Cinci minute mai târziu, Ann Grimm ieşi, mai hoinări puţin prin port, apoi o luă pe una dintre străduţele întortocheate care plecau din port. Malko, pe urmele ei.

Femeia ajunse în parcare şi urcă într-un Ford Escort albastru

decapotabil.

Maşina lui Malko rămăsese la intrarea în port. Se duse în fugă după ea şi regăsi Fordul în faţa lui Grey d'Albion. Ann Grimm trecu prin tunelul de sub şoseaua Marbellei, ieşi pe lângă un talcioc coborî în direcţia lui San Pedro. Conducea fără viteză, cu plete în vânt. Malko – la o distanţă rezonabilă.

Se întreba unde avea să-l ducă.

*

* *

Drumul spre Ronda urca după San Pedro, şerpuind printre coline golaşe, presărate cu noi *urbanizaciones*, unele mai hidoase ca altele. Fordul parcurse trei kilometri, apoi coti la stânga pe un drum particular care zig-zaga prin munţi acoperiţi de stejari mediteraneeni. Ann Grimm părea să aibă o ţintă precisă. Cele două maşini străbătură astfel câţiva kilometri şi în cele din urmă Fordul opri pe un drum desfundat în faţa unei adăpători unde abătuseră vreo douăzeci de cerbi şi mufloni.

Ann Grimm sări din maşină şi se apropie de Malko, aşezându-se alături de el. Părea mult mai destinsă. Părul arămiu căzut în ochi, gura mare şi roşie, picioarele lungi care ieşeau din şorţ o făceau să semene cu un fotomodel.

— Bună ziua, îl salută ea. Cu cine am plăcerea?

— Malko Linge. Nu vi s-a anunţat sosirea mea?

Ann îşi scutură pletele arămii şi aprinse o ţigară luată din poşetă.

— Nu, nu mai am un contact regulat cu Centrala, cu excepţia acestor rendez-vous-uri stabilite dinainte; ar fi prea periculos. Dacă Selim ar bănui cine sunt cu adevărat, m-ar lichida fără şovăire.

Glasul ei era calm şi măsurat.

— Am fost trimis de biroul din Viena, o informă Malko. Ea clătină din cap.

— Niciodată n-am avut de-a face cu ei. Dar presupun că, dacă sunteţi aici…

Un cerb traversă drumul şi, liniştit de tăcerea din jur se plantă la câţiva metri de maşină, observându-i. Această conversaţii mondenă parcă n-ar fi făcut parte din lumea înconjurătoare. Malko se lăsa vrăjit de frumuseţea tinerei femei. Hotărât lucru, mereu întâlnea femei de excepţie. Încă una care ar fi putut să trăiască, exploatându-şi frumuseţea în sensul bun al cuvântului şi care prefera totuşi să îşi rişte viaţa.

Ce-i drept, ea nu avusese de ales…

— Cred că aduceţi servicii serioase, fu de părere Malko.

Ann Grimm săltă uşor din umeri.

— Sper. Am început să mă satur de Marbella; la două sau trei săptămâni, întâlnesc pe câte cineva aşa ca dumneavoastră, trimis de Company la rendez-vous-ul de la *Lily Boo*. Îi comunic în legătură cu activităţile lui Selim Attalah. Nici măcar nu ştiu dacă sunt utilizate informaţiile mele.

— Lăsaţi baltă totul şi plecaţi! o sfătui Malko.

— Sunt legată de mâini şi de picioare.

— De ce?

— Selim Attalah s-a îndrăgostit de mine şi n-am cum să dispar; vrea să ştie tot ce fac. E arab şi arabii sunt foarte posesivi…

Zâmbi când văzu expresia lui Malko.

— Vă spuneţi că îmi iau munca în serios! Dar Selim e foarte seducător. Chiar şi fără ceea ce fac, cred că mi l-aş fi adus în pat… Bineînţeles, contează şi restul, dar să faci dragoste cu el nu-i o corvoadă. Liniştiţi-vă, cu toate astea nu-s îndrăgostită de el şi nici oarbă.

— De ce v-a fost frică mai adineaori?

— O fată care trăieşte la el în casă, Lucia, de asemeni metresa lui se afla în magazinul *Lily Boo*. Cum nu iese niciodată singură din oraş, el sau oamenii lui se aflau prin preajmă. E foarte bănuitor şi posedă un al şaselea simţ, ca toţi cei care au trăit ameninţaţi de pericole şi în clandestinitate. Nu vreau să-i trezesc îndoielile… Aici, putem fi liniştiţi.

— Unde ne aflăm de fapt?

— Pe proprietatea lui Adnan Khashuggi. Nu-i acasă, iar personalul nu mai da pe aici. Priviţi, animalele astea mor de foame…

Într-adevăr, cerbii păreau înfometaţi.

— Selim ştie că-mi place mult să viu pe aici şi prin urmare, chiar dacă m-a văzut plecând în această direcţie, nu-i grav, dar nu putem rămâne multă vreme… Cum v-aş putea ajuta?

— Sunteţi la curent cu o afacere de arme încheiată între Selim şi un anume Raj Krichna?

Ann trase un fum din ţigară.

— Bineînţeles. Chiar şi aseară mi-a vorbit despre ea. Krichna soseşte azi cu un avion al lui Selim, de la Varşovia. Asta vă interesează?

— Da, spuse Malko.

Încântat şi surprins. Tamulul venea la Marbella. Exista deci o şansă serioasă ca drogul să nu ajungă până la Rotterdam.

Malko o introduse în contextul istoriei triunghiulare, subliniind problema Rotterdam-ului. Ochii albaştri ai Annei Grimm nici nu clipiră, evadând uneori pentru a inspecta împrejurimile. Mereu în gardă… Când Malko termină, îi spuse pe gânduri:

— Curios, Selim m-a trimis în oraş să rezerv un apartament în *Puente Romano* pe numele lui Tony Pool.

Capitolul VI

Tony Pool venea la Marbella! Malko îşi aminti de privirea pură a lui Greg Bautzer, agentul special DEA. Conversaţia dintre Georgiu Azotis şi Krichna căpăta o importanţă primordială acum. Toţi protagoniştii dublei afaceri aveau să se reunească în sudul Spaniei. Şi nu pentru a înşira perle.

— De unde vine ei?

— Din Bahamas, via Londra cu un aparat particular. Soseşte în seara asta. Cam în acelaşi timp cu Krichna.

Un parcurs sinuos pentru a încerca să-i inducă în eroare pe agenţii DEA.

— De ce nu a tras la Attalah?

— Selim nu a vrut. Doreşte să-şi limiteze contactele cu Tony Pool.

— Nu v-a pomenit de transportul de heroină?

— Nu.

Se reuneau toţi aici, pentru a trece la acţiune, evident. Dar unde şi când?

Ann Grimm trase din ţigară.

— Încă ceva. Selim i-a cerut amicului său din Saudi Trade Bank să rămână până târziu în seara asta la birou. Ca să-l întâlnească pe unul dintre prietenii lui.

— Cum procedează ei pentru a trece banii prin vamă?

Ann Grimm zâmbi amuzată.

— Selim îi trimite Rolls-ul lui la aeroportul din Malaga. Toţi vameşii i-l cunosc. Nimeni nu-i va inspecta bagajele. Vameşul şef se dă în vânt pentru ceasurile mari de aur. Selim i-a oferit până acum vreo şase, probabil că le mănâncă…

Ea se uită la al său.

— Sunt nevoită să plec. Ce vreţi să ştiţi?

— Când şi unde va avea loc livrarea heroinei. Sunt aproape sigur acum că ea nu se va efectua la Rotterdam. Donald Mills şi Tony Pool au fost probabil convinşi că DEA avea să fie pe urma lor şi au schimbat planurile.

— Foarte probabil, spuse ea, dar nu sunt sigură că Selim ar putea fi la curent cu aceste detalii. Problema nu-l priveşte. El

vrea banii pentru comanda de arme după care le livrează. Asta-i tot.

— Trebuie să faceţi în aşa fel şi să aflaţi, insistă Malko. Lui Tony Pool îl plac femeile. L-aţi putea manipula cu uşurinţă.

Ochii albaştri nici nu clipiră.

— Nu pot merge prea departe cu el, altminteri Selim s-ar putea să nu-l vadă cu ochi buni…

— Cum aş mai putea să dau de dumneavoastră?

— În nici un fel. Eu am să vă caut la *Marbella Club*. Am să dau numele de Linda. Acum, trebuie să plec, rămâneţi aici vreo zece minute.

Se priviră un timp în tăcere fără să ştie cum să se despartă. O strângere de mână era prea oficială. Atunci, Malko depuse un sărut pe degetele ei.

Ann începu să râdă.

— Sunteţi foarte tradiţionalist!

Sări din maşină şi se depărta cu un pas rapid, punând pe fugă cerbii şi muflonii.

Fordul albastru dispăru într-un nor de praf. Malko se gândea la sosirea lui Tony Pool. Regretă din nou că o adusese cu el pe Alexandra. N-avea nici un interes să-l întâlnească pe ucigaş din întâmplare. Faptul ar ridica o problemă suplimentară şi o ameninţare serioasă. Evident, cel mai simplu ar fi fost să o expedieze în Austria. Nu ţinea morţiş, dar se vedea forţat de împrejurări.

Alexandra îi întinse receptorul lui Malko, care tocmai intra în apartament.

— Viena. Ron Clark.

Îşi reluă imediat vopsitul unghiilor, îmbrăcată într-un slip de dantelă neagră. Şeful biroului CIA din Viena era foarte agitat.

— *Căpitan Iakovlev* a trecut prin Bosfor, îl anunţă el. La cererea noastră, turcii au cercetat cu atenţie documentul de bord şi l-au fotocopiat. E un adevărat bazar plutitor, dar ei n-au remarcat nimic suspect. Vi-l trimit prin biroul nostru de la Madrid. Ceva nou în ceea ce vă priveşte?

— Am făcut contactul cu omul nostru de legătură.

Îl puse pe american la curent cu sosirea lui Tony Pool şi a lui Raj Krichna, conchizând:

— DEA o să-şi dea cu pumnii în cap; sunt sigur că heroina va transbordată înainte de Rotterdam. Ar trebui să-i preveniţi.

— Niciodată! lansă şeful CIA. Dacă n-o descoperă ei înşişi, sunt

nişte tâmpiţi. Deocamdată ţinem bine situaţia în mână.

„În momentul de faţă *Căpitanul Iakovlev* intră în Mediterana, reluă americanul. În şase zile va fi în zona în care vă aflaţi. Aveţi dreptate, va trebui s-o punem pe Ann Grimm la treabă.”

— Şi pe urmă?

— Vom vedea ce va mai fi de făcut.

— Aţi obţinut ceva informaţii în legătură cu incidentul de pe Zelinka Gasse.

— Puţin, recunoscu americanul. Potrivit tuturor evidenţelor, KGB-ul local îl proteja pe Krichna şi toată infrastructura lui Selim Attalah.

Rămânea să spere că cei doi agenţi nu aveau să-l urmeze pe Raj Krichna la Marbella, unde ar fi putut în orice clipă să-l identifice pe Malko. Acest nou pericol potenţial îi reanimă temerile.

— Mă văd obligat s-o trimit înapoi pe Alexandra în Austria, anunţă el. Din cauza lui Tony Pool.

— Nici pomeneală, interveni categoric Ron Clark. Am avut destule dificultăţi ca să vă justific prezenţa în Marbella faţă de spanioli. Dacă rămâneţi singur, vă vor expulza în zece minute. În plus, Spania nu-i Viena. Pool şi ceilalţi vor fi obligaţi să fie prudenţi.

— Există riscul să dea peste ea din întâmplare.

— Inventaţi ceva, dar trebuie să rămână acolo.

El fu cel care închise, împiedicându-l pe Malko să mai prelungească discuţia.

Alexandra continua să-şi facă unghiile. Liniştită. Îşi ridică doar pentru a zice:

— Ţi-ai găsit aici pe vreuna dintre cocotele tale? Din cauza asta vrei să te debarasezi de mine?... Dar, dacă te incomodez, aş putea oricând să ies cu acel Tony Pool. Datorită ţie am mai avut eu de-a face cu de-alde ăştia periculoşi.

Privirea ei scânteia de furie. Ceea ce-i dădu brusc o idee lui Malko:

— Ai păstrat numărul dat de Tony Pool? o întrebă.

Ea îşi ridică ochii mirată.

— Da.

Hai să-i dai un telefon.

Ochii ei cenuşii se umplură de surpriză.

— Glumeşti?

— Nu. Ai să-i spui că eşti la Marbella. Să fii puţin trist.

Precizează că nu eşti singură. Lasă-l să înţeleagă că ţi-ar plăcere să fii curtată.

— Şi pe urmă? Are să vrea să mă vadă şi să facă dragoste cu mine…

— Ai să procedezi tu în aşa fel ca să nu te întâlneşti cu el.

— Nu ţine, făcu ea. Are să se prindă. În cazul în care n-am să mă arunc în braţele lui. Dacă nu cumva chiar asta doreşti..

— Nu vorbi prostii, o certă Malko, furibund. Îmi dau seama foarte bine că jocul e strâns, dar n-avem încotro. Dacă pleci în Austria, spaniolii mă vor expulza. Dacă ne întâlnim amândoi cu Tony Pool, nu va mai avea bănuieli, ci certitudini. Bineînţeles îşi va pune o serie de întrebări, ştiindu-ne în Marbella. Dar probabil că a fost informat de către recepţionerul hotelului *Sacher* că eram un gentilom de ţară… Asta ar trebui să-l liniştească. Marbella e o localitate prea mică, nu ne putem asuma riscul să dăm peste el din întâmplare.

Fără să mai discute, Alexandra se duse şi luă numărul lăsat de Tony Pool şi-l sună.

— Mister Pool? întrebă Alexandra.

— *Who's calling*?

— Alexandra.

— *Leave your full name and number. He will call you back*[10]…

Alexandra închise telefonul după ce îşi dădu toate coordonatele.

— Nu l-am găsit acasă!

Malko se simţea uşurat. Ştia prea bine că această soluţie la care recursese, comporta riscuri de toate genurile. Dar ceva îi spunea că Tony Pool o va căuta cu telefonul.

*

* *

Selim Attalah era într-o dispoziţie excelentă, jonglând în minte cu milioanele de dolari. Boeing-ul lui numai ce aterizase la Malaga, iar Raj Krichna avea să ajungă la el peste o oră. Lucia găsise la *Lily Boo* o rochie de flamenco fantezi în care toate volanele erau aşezate unul peste altul fără a fi cusute. La cea mai mică mişcare se desprindeau, Tamulul o să înnebunească. Între jungla din avion şi Marbella era o distanţă de ani lumină…

Sirianul ieşi din proprietatea sa, se asigură că pe stradă nu era nimeni şi bătu la uşa Annei. Tânăra femeie îi deschise imediat uşa şi-l învălui într-o privire incandescentă. Pe Lucia o dădu

10 Lăsaţi-vă numele întreg şi numărul. Vă va suna el.

uitării. O strânse în braţe.

— Doamne, că frumoasă mai eşti!

Mâinile lui erau peste tot, pipăind-o ca pe o marfă. Ann îl împinse.

— Aşteaptă puţin. Trebuie să mă schimb.

— Ai făcut rezervarea pentru Mister Pool?

— Da. Un apartament cu două camere şi un living.

— Unde te-ai dus pe urmă? Hussein te-a văzut în port.

— M-am uitat pe la magazine şi pe urmă m-am dus la cerbi. Sunt pe cale să moară de foame, e groaznic.

Selim prea puţin îi păsa de cerbi şi de mufloni. O împinse pe metresa lui spre dormitor.

*

* *

— Sper că ştii ce faci, îi spuse pe gânduri Alexandra lui Malko, care tocmai se întorcea după ce trăsese o raită prin port.

— De ce mă întrebi?

— M-a sunat. De pe aeroportul din Malaga. Numai ce sosise, superorganizat. Şi rapid.

— Părea mirat sau neliniştit?

— Nu tocmai. S-a comportat ca un nebun. L-am spus că ne-am săturat de timpul mizerabil din Viena şi că am venit în Marbella la un văr Hohenloe, singurul loc din Europa însorit la ora actuală.

— Poartă-l cu vorba şi nu accepta nici o întâlnire.

Alexandra îi aruncă o privire ambiguă.

— Cred că aşa ceva va fi dificil, fără a-i trezi bănuielile.

— Eşti destul de isteaţă când vrei. În cel mai rău caz, dacă într-adevăr îţi va fi cu neputinţă să-l refuzi, aranjează să te vezi cu el într-un un loc public.

Pentru a-şi potoli tensiunea, Malko deschise valijoara de arme şi începu să introducă încărcătoarele. Înşuruba amortizorul pe pistolul Beretta şi scoase din teacă Coltul. Din clipa aceea se afla în pericol de moarte. Nici Tony Pool şi nici Selim Attalah nu l-ar fi cruţat. Erau în joc milioane de dolari şi pielea lor. Se gândi la cargoul sovietic care se îndrepta spre ei în acel moment, cu zece noduri pe oră şi cu mai mult de 200 de kilograme de heroină la bord…

În Mediterana, erau zeci de porturi între Maroc, Baleare şi Spania.

Alexandra trase pe ea cu mişcări lente un ciorap negru care-l netezi pe pulpă mai înainte de a-l prinde în portjartier. Răcoarea

serilor din Marbella îi permitea unele sofisticări.

Malko fixă teaca Colt-ului de gleznă şi-şi coborî peste pantalonul de alpaga.

*

* *

Reflectoarele o luminau pe Lucia ca pe o scenă şi ciocăniturile tocurilor de metal răsunau ca nişte ca nişte împuşcături. O masă mare de marmură, aşternută în patio, se dărâmă sub bucate. Selim Attalah şi invitaţii săi erau tolăniţi pe canapele adânci desenate de Claude Dale şi tapisate cu piele albă de o fineţe incredibilă, iar felurile de mâncare, somptuoase, ale unei cinei cu specific libanez, defilau fără întrerupere… Piureuri de mazăre, legume, bucăţi de carne în sosuri să-ţi lase gura apă, peşte, pui fripţi.

Selim Attalah ridică paharul plin cu Dom Perignon în direcţia lui Raj Krichna.

— Pentru succesul cauzei dumneavoastră!

Tamulul schiţă un zâmbet puţin artificial şi ridică şi el paharul. Nu-şi putea desprinde ochii de Lucia. Rochia ei era diabolică. Partea de sus părea lipită de sânii ascuţiţi, foarte răscroită, anume pentru a pune în evidenţă lipsa sutienului. De fiecare dată când se învârtea, volanele se ridicau descoperindu-i coapsele şi uneori triunghiul sexului… Lui Raj Krichna i se uscase gâtlejul. Cu părul în ochi şi gura provocatoare, Lucia veni să se mlădieze în faţa lui, satanic de perversă, fără a se lăsa măcar atinsă. Acel chip de copilă cu gura bosumflată şi corpul, pe care-l simţeai înclinat spre dragoste, degajau o atracţie incredibilă.

Tamulul se aplecă spre gazda lui.

— E teribil de frumoasă…

— Cred că şi ea vă place, îl asigură sirianul foarte serios.

— Lucrează pentru dumneavoastră?

— Locuieşte aici.

Ca pentru a-l încredinţa pe Raj Krichna îşi lăsă mâna pe coapsa Annei Grimm, aşezată la dreapta lui. Tânăra femeie era mulată într-un compleu latex şi mai sexy decât rochia Luciei. Nu pierdea din ochi cuplul pe care-l întâlnise cu o oră mai devreme.

Tony Pool în cămaşă de mătase şi Diana, toată în negru, potrivit obiceiului, cu părul pieptănat lins, cu profilul de pasăre de pradă şi ochii ei galbeni uimitori. După prezentări, nici unul dintre nu-şi deschisese gura. Din instinct, Ann n-o putea suferi pe Diana. Cât despre Tony Pool, ori de câte ori se uita spre ea i se

făcea pielea ca de găină… După cât se vedea, nu purta alte arme în afară mâinilor lui enorme, noduroase şi a privirii reci şi distante de ucigaş.

Mânca puţin, mulţumindu-se cu un *J and B* cu gheaţă, dar Diana devora felurile de bucate, scăldate în Dom Perignon. Cei doi ar fi fost în stare să taie pofta de mâncare şi lui Satan.

Puţin mai jos, în grădină, oamenii lui Selim patrulau înarmaţi. Tamul începuse să se destindă. Datorită oamenilor lui, care facilitaseră formalităţile vamale, ştia că Tony Pool adusese cu el 2 saci de piele neagră depuşi în seiful Saudi Trade Bank. Probabil, conţineau cincisprezece milioane de dolari. Gândul la aceşti bani îl făcea să saliveze. Întreaga afacere se sprijinea pe umerii largi ai lui Raj Krichna, căruia îi cădea capul de oboseală, la stânga lui.

Drumul din Varşovia fusese lung şi tamulul nu mai rezista. Moţăia frânt de oboseală cu bărbia în piept. Lucia dispăruse, înlocuită de o muzică izvorâtă din difuzoarele invizibile, conectate pe Akai-laser.

— N-aţi vrea să vă odihniţi? îi propuse sirianul.

— Da, sunt obosit, acceptă Krichna.

— Am să poruncesc. Să fiţi condus în camera dumneavoastră…

Un servitor îl însoţi pe tamul spre corpul de clădiri rezervat invitaţilor.

Tăcerea persista. Nimeni nu spunea nimic nimănui. Silueta nesigură a lui Raj Krichna era urmărită din ochi. Şi Ann Grimm voia să se culce. Se aplecă spre urechea lui Selim.

— Am să te las; probabil că aveţi nişte probleme de discutat.

El îi aruncă o privire furioasă.

— De ce? Rămâi!

— Te aştept în camera mea, îi spuse Ann, să nu întârzii prea mult.

Salută cuplul şi dispăru la rândul ei.

Un alt servitor apăru cu o sticlă de Gaston de Lagrange pe tavă. Băură cu toţii. Coniacul destindea atmosfera. Tony Pool, mereu prudent, o întrebă pe gazda lui:

— Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Raj Krichna?

— Da, minţi Selim. E o persoană foarte serioasă. Am mai făcut afaceri împreună.

Nu îi era cunoscută neîncrederea viscerală a traficanţilor droguri. Diana fuma fără să scoată nici un cuvânt, cu ochi ei

galbeni îndreptaţi asupra sirianului, Tony Pool întrebă pe nepusă masă:

— Cine e femeia aceea?

— Ann?

— Da. Nu-mi prea place.

— Lucrează cu mine, îl lămuri sirianul şi e metresa mea. Îmi vinde armele în America Centrală. De ce?

Tony Pool luă o bucată de raat-lukum şi o mâncă mai înainte de a răspunde.

— Nu ştiu, articula el fără grabă, am eu un al şaselea simţ. Datorită faptului că am avut mereu în cârcă agenţii DEA. Femeia asta nu-mi miroase a bine. Ştiţi de unde vine? Cu cine a lucrat înainte? Nu cumva a fost infiltrată ca să vă spioneze?

Ghicind jena gazdei lor, Diana rosti zâmbind:

— Să nu-i daţi atenţie. Tony n-are încredere în nimeni…

— Eu am în Ann, făcu Selim cu un râs puţin crispat.

Mai bău un gât de Gaston de Lagrange, ca să-şi facă de lucru. Nu putea suferi această conversaţie. În acelaşi timp, realiză că ştia prea puţine lucruri despre Ann. Dar niciodată nu se ridicase problema şi, dacă ar fi intenţionat să-i pună beţe-n roate, ar fi făcut-o de mult. Dar atitudinea celor doi traficanţi îl tulbura. Îşi aduse aminte de starea lui proastă din timpul după-amiezii.

Tony Pool îşi termină paharul şi trase adânc aer în piept.

— OK, mergem şi noi la culcare! Mâine punem lucrurile la punct.

— Veniţi la piscină când doriţi, le propuse Selim.

Îi conduse până la Rolls, unde Abdu dormea cu pumnii strânşi şi îi privi gânditor cum pleacă. Oamenii ăştia îi făceau frică. Se întreba ce raporturi puteau fi între ei. Aveau camere separate dar totul demonstra că erau foarte intimi. Privirea femeii era cea a unei cobra. Ar fi dorit ca totul să se termine cât mai repede şi intră casă.

Ann îl aştepta privind o casetă pe Akai. Goală.

— Nu-mi plac oamenii ăştia, spuse ea.

— Nici ei nu te plac, recunoscu Selim dezbrăcându-se. Dar mie prea puţin îmi pasă.

Se hrănea cu spectacolul oferit de metresa lui. Se întinse de alături de ea o prinse de ceafă şi-i aplecă faţa spre pântecul lui. Docilă, îndeplini ceea ce aştepta de la ea, îngenunchiată pe pat. Sprâncenele lui Selim se ridicară dintr-o dată sub mângâierea caldă a gurii ei… Avu un gând şi pentru tamul.

Măcar de s-ar petrece totul cu bine în ceea ce-l privea.

*

* *

Arcuit, cu trupul acoperit de sudoare, Raj Krichna copula ca un bolnav, cu mâinile înfipte în coapsele fragile ale Luciei, făcându-şi sexul să intre şi să iasă cu încetineală. Gâfâia, inconştient de actele sale. Era pentru a treia oară când făceau dragoste cu ea şi avea impresia că n-o să se mai termine niciodată.

Fusese, surprins s-o descopere lungită în patul lui, în costumul de dansatoare flamenco. Se ridicase şi se apropiase de el întrebându-l în engleza ei scâlciată:

— Vreţi să dansez pentru dumneavoastră?

Raj avea gura prea uscată pentru a-i răspunde. Fără un cuvânt, o împinse spre pat, malaxându-i sânii cu toată palma, cu o erecţie de mareşal. Toată oboseala i se spulberase. O scotocise pe sub rochia lungă şi roşie, găsindu-i sexul gata să-l primească, ceea ce-l înnebunise. Se aruncase pur şi simplu asupra ei.

Lucia nici măcar nu avusese timp să-i ofere gura. Raj Krichna se înfundase în pântecul ei, posedând-o cu energia unui copil căruia îi este frică să nu i se ia jucăria. Explodase în câteva secunde, după săptămâni de abstinenţă şi rămăsese siderat, frustrat de plăcere, fără să înţeleagă ce i se întâmplase. Mai avusese el de a face cu prostituate, aduse de negustorii de arme, dar niciodată cu una ca Lucia… Aceasta se desprinsese uşor de el şi, îngenunchiată ca o vestală, îi luase în gură sexul dezarmat.

Tamulul închisese ochii, mărginindu-se să exploreze cu mâinile lui musculoase corpul admirabil al tinerei gitane. Formele ei suple, dulceaţa şi culoarea pielii îi aminteau de femeile din ţara lui.

N-a fost nevoie de prea multă vreme pentru a-şi recăpăta vigoarea. De data aceasta, Lucia se rotise languros pe o parte şi el o penetrase ca un animal îngenunchiat în spatele ei. O tatonase cu timiditate, dar Lucia, cu un gest hotărât îi apucase sexul ghidându-l spre deschiderea dorită de el.

Raj Krichna o penetrase cu un strigăt de strangulat. Dintr-o dată, împingându-şi sexul gros şi scurt cu toată greutatea celor nouăzeci de kilograme ale lui… Se aşteptase la proteste, dar Lucia se mulţumise să se mai aplatizeze puţin, murmurând:

— Mai tare, mai tare. Fărâmă-mă!

Atunci, Krichna se dezlănţuise, făcând ceea ce-i cerea până ea până explodă… Puţin mai târziu, Lucia reluase atacul mângâind

mai întâi corpul musculos şi puternic, umerii largi ai tamulului, cu o expresie admirativă.

— Cât de puternic eşti, îi şoptise ea.

Pentru asta fusese ales căpetenie.

Încet, încet, mângâierile Luciei deveniră mai precise şi, spre încântarea lui, tamulul îşi regăsise virilitatea. Nu se mai putea desprinde din această ultimă îmbrăţişare. Lucia era satanică. Ori de câte îl simţea că se apropie de orgasm se oprea pentru a reduce presiunea şi apoi o lua iar de la capăt. Raj Krichna nu mai putea. Lucia îl luă în gură până ce îi dărui ultimele scântei de erotism.

Ca o fantomă, ea se ridică, îşi netezi rochia şi ieşi din cameră în picioarele goale. Tamulul se uită la escarpenii roşii aruncaţi pe covorul de Portugalia.

Punându-şi în minte să nu plece din Marbella fără Lucia.

*

* *

Adăpostit în spatele unui ziar spaniol, din care nu pricepea nici o iotă, Elko Krisantem bea o cafea la piscina Puente Romano. La zece metri de el, Tony Pool şi Diana făceau acelaşi lucru. În ciuda fântânilor care mai răcoreau aerul, temperatura devenise groaznică. Avea să fie o arşiţă cumplită… Turcul nu trebuia să-l piardă din ochi pe american până la sfârşitul zilei. Pe seară, Malko îi ceruse să se ducă la moschee pentru a încerca să între în legătură cu oamenii lui Selim Attalah. Cu cât aflau mai multe cu atât era mai bine. Calitatea de musulman a turcului putea facilita considerabil lucrurile.

*

* *

— Priviţi ce frumoasă e viaţa aici!

Selim Attalah arăta cerul albastru, vegetaţia luxuriantă, marea în depărtare. Alături de el, Ann, mulată într-un costum de baie auriu semăna cu o reclamă de turism… Tamulul îl aprobă euforic, fără să-şi fi revenit cu totul după seara precedentă. Nu îndrăznise să întrebe unde era Lucia. Şi ca printr-o minune, ea apăru, în picioarele goale, cu un sari în jurul taliei şi sânii descoperiţi, împungând ca nişte obuze. Raj crezu că are să moară.

Cu mişcări perfect fireşti, ea îl sărută şi se întinse lipită de el.

Sirianul încerca o vie satisfacţie. Pe unul îl avea la mână. Şi era prima verigă a lanţului. Cel prin care aveau să sosească dolarii.. Lăsă se scurgă câteva secunde mai înainte de a întreba:

— Sunteţi mulţumit de materialul pe care l-aţi văzut la Varşovia?

— Perfect, afirmă Raj Krichna.

O nouă pauză, după care sirianul continuă cu o voce indiferentă:

— În ceea ce vă priveşte, nu aveţi nici un fel de probleme?

Coapsa Luciei era lipită de cea a tamulului, care se întreba dacă nu avea să facă imediat dragoste cu ea. Dar nu voia să strice atmosfera.

— Totul se va desfăşura cum nu se poate mai bine! afirmă el. La sfatul domnului Pool am modificat modul de operare, pentru că ei avut o mică problemă la ei, în Statele Unite. Sirianul ciuli urechea. O problemă, aşa ceva nu-i plăcea deloc…

— Aha…

— Dar nu-i nimic, făcu Krichna. Suntem obişnuiţi! Din Delhi sunt multe vămi de trecut, dar noi reuşim…

— Îi plătiţi?

Tamulul se umflă în pene.

— Nu, nu…

Vrând cu orice preţ s-o epateze pe Lucia, se lansă într-o relatare detaliată a transportului de heroină încă din laboratoarele din New Delhi. Fără să-şi dea seama că era pe cale să dea la iveală o serie de secrete. Dar ce conta, Selim era partenerul lui şi nu avea să-l denunţe. Iar dacă voia să i-o ceară pe Lucia, trebuia să se pună bine cu el.

Ann, lungită, fuma liniştită, cufundată într-o revistă.

*

* *

Difuzorul de pe plaja clubului Marbella anunţa cu un timbru nazal:

— E chemat la telefon domnul Linge.

Malko se grăbi să răspundă, lăsând-o pe Alexandra înconjurată de o turmă de machos. Tony Pool sunase de trei ori dar ea nu mai dăduse nici un semn. Trebuiau să se hotărască într-un fel.

— Alo? Aici Malko Linge.

— Linda la aparat. Pe la şase, în acelaşi loc ca ieri, rosti vocea Annei, am ceva important să vă spun.

Şi închise aproape imediat.

*

* *

După plecarea lui Malko, Alexandra moţăia în şezlong când un

băiat de la *Marbella Club* veni să-i înmâneze un plic închis. Îl deschise şi citi cele câteva rânduri.

Veniţi să bem, împreună cu o prietenă de-a mea, un pahar la Puente Romano în seara asta pe la şapte. Tony.

Alexandra împături biletul, gânditoare şi perplexă. Neştiind încă dacă va da curs invitaţiei lui Tony Pool. Ceva tulbure din ea îi dădea ghes, dar se temea de consecinţe…

Capitolul VII

Canicula îi gonise pe cerbii şi muflonii din luminişul unde Malko o întâlnise în ajun pe Ann Grimm. Coborî din maşină, imediat asaltat de o arşiţă inumană, cu urechile vâjâind de târâitul greierilor. Nici o adiere. Aerul era atât de uscat încât părea gata să ia foc.

Malko avea impresia că se afla la capătul lumii. Vegetaţia săracă a stejarilor de coastă, absenţa oricăror locuinţe şi munţii depărtaţi şi golaşi sporeau impresia de solitudine. Şase şi zece... Malko urcă din nou în maşină şi dădu drumul la aerul condiţionat. N-avea rost să-şi ude cămaşa de voal... Verifică prezenţa Colt-ului prins la gleznă, sub pantalonul de alpaga albastră.

Încercă să-şi gonească din minte riscul cocteilului exploziv reprezentat de Alexandra – Tony Pool. Ghicea în tânăra femeie fascinaţia tulbure ce i-o trezea ucigaşul american. Malko era stăpânit de o presimţire rea. Tony Pool era periculos până şi prin farmecul lui.

Zgomotul unui motor îl făcu să întoarcă privirea.

Micul Ford albastru, decapotabil, se hurducăia prin hârtoape. Se opri lângă Set-ul lui Malko şi Ann Grimm coborî, toată îmbrăcată în alb, într-o bluză şi o minijupă din jerseu, în picioare cu balerini de pânză. Ca o fetişcană. Se instala alături de Malko cu un suspin de uşurare.

— Ce căldură!

— Am fi putut să ne vedem în altă parte.

— Nu, în oraş e prea periculos. Selim are mereu oameni pretutindeni iar eu sunt prea cunoscută.

Cu înălţimea ei de un metru şaptezeci şi cinci, cu uimitorii ei ochi albaştri şi silueta de top-model, n-ar fi putut trece neobservată.

Aprinse o ţigară şi lui Malko i se păru că era mai încordată ca în ajun.

— Am o informaţie importantă, îl anunţă ea. Heroina e ascunsă în ambalajele cu stafide, grupate într-un singur container pe *Căpitan Iakovlev*. Containerul a fost încărcat la Kabul şi transportat pe cale terestră până la Odessa. Heroina e comprimată din cauză ocupă o treime din volumul ei normal. Ambalată în pungi de câte un kilogram. Fiecare pachet conţine

zece pungi.

— Cum de aţi aflat toate astea?

Malko era uluit de o asemenea precizie.

— Tamulul, făcu Ann. Selim i-a pus-o în braţe pe Lucia, mica gitană de care v-am vorbit, iar el a înnebunit. În dimineaţa asta a vrut s-o fascineze şi ne-a ţinut o prelegere asupra modului în care se transporta drogul…

— Cine era de faţă?

— Slim şi cu mine. Şi Lucia, bineînţeles, dar ei prea puţin îi păsa.

— Aţi aflat unde urmează să descarce?

— Nu. Asta-i o treabă între Raj Krichna şi Tony Pool. Selim nu vrea să se amestece. Bineînţeles, probabil că are să afle. Dar eu n-am încredere în Pool. Ieri seară m-a cercetat într-un mod ciudat.

— Nu poate să ştie nimic în legătură cu dumneavoastră, spuse Malko. Dacă acoperirea pe care aţi avut-o până acum a rezistat faţă de Selim…

Ann Grimm suflă lent fumul ţigaretei.

— Nu. E vorba de altceva.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Un al şaselea simţ. Aşa i-a spus lui Selim.

— Şi el?

— El are încredere în mine. Am făcut atâtea afaceri împreună. Nimic n-ar putea dovedi legăturile mele cu Company.

Malko se uită la ea: era superbă, apetisantă, cu ochii ei albaştri, maxilarul energic, coapsele lungi, musculoase şi bronzate, pieptul plin. Sănătoasă până-n vârful unghiilor. Ţi-o imaginai pe un teren de tenis. Sau goală într-un pat, pe cale să facă dragoste. Dar nu traficând arme. Viaţa e tare ciudată.

— Acum, trebuie să aflăm unde vor debarca heroina, spuse Malko. Ideea de bază e de a distruge drogul pentru ca Raj Krichna să nu aibă cu ce plăti armele.

Ann Grimm îşi ridică o şuviţă de păr.

— În felul acesta lezaţi interesele lui Selim. Atenţie, e periculos.

— Ştiu, o asigură Malko.

— Fiţi cu băgare de seamă, repetă ea. E un animal sălbatic, o brută. A fost crescut pe străzile Beirutului. Nu-i dotat cu nici un pic de sensibilitate. Chiar şi pe mine m-ar lichida fără o clipă de ezitare, dacă ar fi nevoie.

— Fiţi liniştită. Asumaţi-vă un risc minim, nu vă avem decât pe dumneavoastră...

Ann Grimm scutură uşor din cap:

— Aş vrea să fie ultima mea misiune, aici. Am obosit să trăiesc atmosfera asta. Încep să mă lase nervii. Ori de câte ori Selim vine la mine, mă întreb dacă nu cumva a aflat ceva.

— Oricum, promise Malko, dacă reuşim, ar fi mai prudent să fiţi repatriată, fiindcă Selim şi-ar da seama rapid cine ne-a informat.

— Şi nu numai el, oftă tânăra femeie. Mai e şi Tony Pool. El mă sperie şi mai tare. Acum, trebuie să plec. Hai să fixăm o întâlnire. E mai simplu decât să vă telefonez. Mă tem să nu-mi fie pus sub ascultare aparatul.

— Să ne revedem tot aici?

— Nu, posed un mic apartament în port, pe care-l închiriez englezilor. Deocamdată, sunt plecaţi. Pe calle Romero la numărul 22, în spatele jetelei din sud.

Scotoci în poşetă şi îi întinse o cheie plată.

— Mâine la şase, stabili ea. Dar să fiţi acolo mai dinainte. Nimeni nu trebuie să ne vadă împreună. *Good buy!*

Se uită după ea cum se îndepărtează, cu inima strânsă. Brusc i se păru că-i vulnerabilă. Şi totuşi, în fiecare seară, sau aproape, ea se afla în patul lui Selim Attalah. Malko aşteptă până ce Ford Escort-ul dispăru printre stejarii mediteraneeni. Câţiva cerbi se uitau la el, păscând melancolic ultimele fire de paie uitate prin fundul ieslelor cu coastele împungând pe sub pielea brună.

*

* *

Tony Pool îşi coborî binoclul, împărţit între bucuria de a fi avut dreptate, o furie oarbă şi o teamă surdă. Alături de el, Diana Mangan semăna cu spectrul morţii, cu părul ei lins şi privirea feroce de şopârlă.

— Ce ticăloasă, şuieră ea. Cum de ai ghicit?

— N-am ghicit, bombăni Tony Pool, am simţit.

Aşa era. Nici un fapt precis nu-l îndrumase pe această pistă. Doar intuiţia lui de animal sălbatic hăituit. Fără să stea pe gânduri, hotărâse s-o urmărească pe Ann Grimm, când tocmai se ducea să profite de piscina sirianului. BMW-ului lui închiriat se încrucişase pe Cale 2 B cu Escort-ul care cobora. Abia avu timp să întoarcă şi să se strecoare în spatele lui în circulaţia intensă de pe şoseaua Marbella-Cadiz. Fusese foarte prudent, ţinându-se

cât mai departe şi terminând parcursul pe jos, maşina lor rămânând ascunsă într-o vâlcea.

— Pentru cine lucrează ei? întrebă Diana.

— Habar n-am. Pentru DEA sau alţi idioţi.

— Şi dacă o fi fost o simplă întâlnire amoroasă? sugeră fără vlagă Diana. Poate că s-o săturat de arabul ei.

Tony Pool o fulgeră din priviri.

— Nu fi proastă! Asta-i perechea, tipei pe care am curtat-o la Viena. Nici vorbă de coincidenţă. Şi ticăloasa mai are îndrăzneala să-mi telefoneze! Iar eu care am crezut-o!

— Dacă tipul e din DEA, de ce te-a sunat ea?

Un zâmbet ironic lumină faţa bronzată a americanului.

— Nu-mi dau seama încă. Poate chiar vrea să facă dragoste cu mine. Sau e un om de legătură.

— Ce neruşinată!

O luară înapoi! Pe drumul plin de hârtoape, cu gura uscată căldură şi hainele lipite de piele. Diana Mangan se agăţă de braţul lui Tony.

— Am să-l sun pe Donald, spuse ea. Cred că ar trebui s-o lăsăm baltă. Am mai avut până acum o alertă cu negrul care ne spiona, iar aici dăm peste o delatoare din DEA. E prea mult.

Tony Pool se opri brusc, crispat de turbare.

— Văd că n-ai de gând să-ţi ţii gura! Ce să le spunem celor care revând drogul dacă ne întoarcem cu mâinile goale?… Ca nu mai vorbim de banii pe care i-am investit până acum afacerea asta… Crezi că Donald o să mi-o ierte?

Cărase după el cinsprezece milioane de dolari cash din State Unite şi n-avea de gând s-o ia de la capăt în sens invers. O încărcătură aşa de mare nu se găsea în fiecare zi. Şi mai ales heroină frumoasă, cenuşie, la un preţ competitiv. Diana nu mai insistă. Cunoştea încăpăţânarea feroce a lui Tony în cazuri dificile şi, de fapt, avea încredere în el. Dacă mai rămăsese încă în viaţă, însemna că avea unele calităţi.

— Mi-e sete! făcu el.

Urcară în BMW-ul lor şi porniră pe drumul sinuos printre colinele pustii. Diana remarcă:

— Crezi că tipa are să vină la întâlnirea pe care i-ai fixat-o? Ne-am distra de minune.

Saliva de pe acum. Imaginându-şi bormaşina dragă amantului său, afundându-se în corpul superb al femeii curtate la Viena.

Dar Tony ridică din umeri.

— Nu fi idioată! Tipul ei face parte din DEA şi ar putea să-i alerteze pe spanioli, dând totul peste cap.

— Şi atunci, ce facem?

Ieşiră pe drumul spre Ronda şi Tony Pool lăsă câteva camioane să treacă mai înainte de a-i spune Dianei fără a răspunde de fapt la întrebarea ei:

— Prinde-ţi centura de siguranţă!

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

— Sper că nu avem probleme?

Dispreţuitor, Tony o ciupi de pulpa cărnoasă.

— Idioato! Pe aici e plin de „guardia civil”. Nişte obsedaţi de centură. Nu merită să ne facem remarcaţi…

Diana şi-o prinse pe a ei în silă. Trei viraje mai departe, zăriră doi motociclişti în alb alături de maşinăria lor, pândind toate vehiculele. Diana îşi înghiţi furia. Tony era cel mai tare. Fascinată, îi privea mâinile. Visând să le vadă strângând gâtul frumoasei vieneze. S-ar ocupa ea de bormaşina…

— Ai de gând să-i vorbeşti lui Selim? întrebă ea.

— Da.

— N-are să te creadă.

— Am eu o idee ca să-l conving, făcu americanul.

— Şi „logodnica” ta?

Tony râse feroce.

— Sper că are să vină. Am s-o învăţ eu să-şi mai bată joc de Tony Pool… După aia, mergem să-l vedem pe Selim.

Când îi vorbea în felul ăsta era un semn că furia pusese stăpânire pe el. Diana îl privi cu nelinişte.

— *Don’t get carried away*[11]*!*

— Mi s-a făcut poftă să beau un *J and B* mare, spuse Tony Pool. Cu multă gheaţă.

*

* *

Neavând încredere în telefonistul din *Marbella Club*, Malko intră cu câteva monede într-o cabină de pe Porto Banus, unde domnea o căldură de crematoriu încins… Aşteptă cu stoicism până ce o secretară prea timidă îl smulse pe Ron Clark din reuniunea la care participa. Pentru a nu-i pune în temă pe spanioli, şeful biroului din Viena continua să-i servească de legătură. În felul acesta, Malko nu avea nici un contact direct cu CIA din Madrid, putea pretinde că-şi petrece o vacanţă liniştită la

11 Păstrează-ţi sângele rece.

Marbella. Primi totuşi printr-un plic special documentele de transport de pe Căpi*tan Iakovlev. Ex*pediate din Madrid.

— Ştiu unde se găseşte heroina, îl anunţă Malko, de îndată ce-l obţinu la telefon pe şeful biroului.

Ron Clark explodă de bucurie.

— Formidabil! La vom demonstra celor din DEA că noi suntem mai tari ca ei.

Malko turnă o căldare de apă rece peste entuziasmul lui.

— *Căpitan Iakovlev* este totuşi un cargou de cincisprezece mii de tone, remarcă el. Ceea ce reprezintă aproape patru sute de containere… Manifestul n-are cum să ne indice unde anume este containerul căutat de noi. În plus, e dificil să urci la bord în mod oficial, chiar şi într-un port prieten. E un vas sovietic, să nu uităm asta. Şi noi nu ştim unde se va face transferul drogului. Dacă-l realizează în larg, suntem neputincioşi.

„Am să examinez manifestul pentru a vedea ce număr poartă containerul care conţine transportul de stafide”.

— Superb! aprobă americanul.

— Pe urmă trecem la abordajul cargoului.

Ron Clark râse politicos.

— Nu vom ajunge până acolo. Va trebui să aşteptăm atâta vreme cât nu posedăm informaţia de bază: locul transferului. Pentru că suntem practic siguri că el nu se va realiza la Rotterdam.

— Nu-l preveniţi pe Greg Bautzer?

— Nu.

Răspunsul căzu ca un cuţit de ghilotină. Malko nu mai insistă. De altfel, agenţii din DEA erau băieţi destul de mari în stare să se descurce şi singuri.

— Unde se află *Căpitan Iakovlev*? întrebă el.

— E pe cale să străbată canalul Corintului. Îl ţinem sub observaţii prin diferite mijloace. De îndată ce va ieşi, va fi preluat de unul dintre submarinele noastre, căruia i-am comunicat „semnătura” lui sonar. În felul acesta, nu se va simţi observat, cum ar fi fost cazul dacă ar fi fost urmărit de un vas de suprafaţă… Primesc poziţia lui de două ori pe zi. Când o mai vezi pe Ann?

— Mâine, spuse Malko.

— Şi Tony Pool?

Malko îl puse la curent cu tentativele americanului de a o contacta pe Alexandra. Ron Clark părea profund perturbat.

— Nu-mi place deloc treaba asta, observă el. Împiedică orice întâlnire.

Asta era şi intenţia lui Malko…

Nu-l neliniştea absenţa Alexandrei: trebuie că se dusese să facă târguieli în port. Era ora.

Ieşi din cabină cu cămaşa de voal lipită de spinare din cauza transpiraţiei. Temându-se în sinea lui de felul cum avea să reacţioneze Alexandra.

*

* *

Alexandra pătrunse în grădinile din Puente Romano, cu inima bubuind în piept. Pentru această întâlnire se lăsase în seamă destinului, promiţându-şi să-i vorbească de ea lui Malko dacă se întorcea mai înainte de ora prevăzută şi dacă nu, să se ducă…

Se uită în jurul ei. Nimeni în preajma piscinei. Deodată, o siluetă în alb şi negru se ridică dintr-o grădină la acelaşi nivel cu apartamentele de la parter.

— Alexandra!

O femeie îi ieşi în întâmpinare. Ochii ei galbeni se îndreptară ea, învăluind-o într-o privire pătrunzătoare. Îi întinse mâna.

— Bonjur. Eu sunt Diana Mangan, prietena lui Tony Pool. Vă aşteptam. Sunteţi Alexandra, nu-i aşa?

Purta o fustă neagră, despicată pe laturi, foarte strâmtă şi o bluză din satin alb, foarte gros. Părul foarte lins îi decupa trăsăturile feţei.

— Da. Tony Pool nu-i aici? întrebă Alexandra, disimulându-şi o mică spaimă.

— A întârziat, o lămuri Diana Mangan cu un surâs seducător. Veniţii. O duse până în grădina apartamentului lor.

Alexandra se aşeză pe unul din scaunele de răchită. Imediat, Diana începu:

— E teribil de cald. Vreţi să beţi ceva?

— Da, un Cointreau cu multă gheaţă.

— Perfect, veniţi, barul e în interior. Avem aer condiţionat.

Alexandra şovăi o fracţiune de secundă. Împrejurimile o linişteau. Puente Romano nu era un deşert.

Şi pe urmă, Tony Pool n-o minţise. N-o primea singur. Se aşeză pe canapea şi-şi lăsă poşeta mare, albă, alături de ea. Într-adevăr, în sitting-room domnea o răcoare foarte plăcută. Diana Mangan închise geamul culisant şi umplu două pahare mai înainte de a reveni şi a se aşeza foarte aproape de Alexandra.

Ascunzându-şi neliniştea. Tony se oprise la bar după întoarcerea din escapada lor şi probabil că bea cu nemiluita coniac. Când era ameţit, nu mai putea fi controlat.

— Cât sunteţi de frumoasă! exclamă americanca. Aveţi un corp absolut fabulos.

O devora pe Alexandra din ochii, umezi de perversitate. Cu un gest prefăcut amical îşi lăsă o mână cu degete lungi şi fine pe pulpa Alexandrei, parţial dezvelită de rochia Chanel, foarte scurtă.

— Şi ce muşchi! remarcă ea.

— Fac sport.

Diana îşi continua examenul.

— Şi nici măcar nu purtaţi sutien…

Degetele ei atinseră pieptul gol pe sub jerseu şi Alexandra încercă o senzaţie ciudată, compusă din dezgust şi curiozitate. Diana suspină.

— Trebuie că aveţi un mare succes la bărbaţi!

Cum Alexandra se mărginea să-şi bea coniacul fără a răspunde, o întrebă fără menajamente:

— Veniţi deseori la Marbella?

— Câteodată, răspunse Alexandra. În momentul de faţa e singurul loc însorit din Europa… Dar dumneavoastră?

— Pentru prima oară. Îmi place la nebunie. E plin de bărbi bronzaţi şi superbi, mai adăugă ea.

Din nou privirea ei tulbure se lăsă asupra Alexandrei, care se întreba unde avea de gând să ajungă gazda ei. Atmosfera acelui apartament începuse s-o apese.

Diana îşi mai turnă un Cointreau, ochii ei galbeni părând acum luminaţi din interior.

— Tony vă place foarte mult, remarcă ea. Era nebun de bucurie că i-aţi telefonat.

Alexandra o privi drept în faţă.

— Nu trăiţi împreună?

Americanca izbucni într-un râs forţat.

— Cu Tony? nu, el e prea misogin. E doar un prieten şi un partener de afaceri. Ne ocupăm împreună de industria hotelieră…

Se făcu linişte câteva secunde.

— Cred că am să revin, sugeră Alexandra, care-şi regreta acum iniţiativa, nu pot să lipsesc prea multă vreme, nu sunt singură în Marbella.

— Nu, nu, Tony are să vină imediat. Ar fi prea decepţionat.

Îşi ridică privirea.

— Iată-l că a şi sosit!

O cheie se răsucea în broască.

Tony Pool împinse uşa. Bronzat, cu cămaşa larg desfăcută pe torsul puternic, în pantalonul care-i punea în valoarea supleţea, cu umerii atletici şi părul castaniu periat cu grijă, cu Rolexul greu la încheietura dreaptă, în mocasini, era un animal splendid o bestie de reproducţie.

Privirea lui se lăsă pe Alexandra; exclamă bucuros:

— Sunteţi şi mai frumoasă ca la Viena!

Ochii îi erau injectaţi de sânge, pupilele jucându-i nesigure ca la cei care au băut prea mult. Mersul îi era uşor clătinat. Din trei salturi ajunse lângă canapea şi o apucă de mână pe Alexandra, ridicând-o în picioare fără efort. Avea cu vreo douăzeci de centimetri mai mult ca ea. Braţul lui drept cuprinse talia tinerei femei şi o strânse la piept fără ca ea să i se opună. Gura i se zdrobi de a ei, o limbă aspră invadând-o cu un puternic miros de alcool.

Tony se trase puţin înapoi şi Alexandra îi simţi mâna coborând pe crupa armonioasă, într-o mângâiere brutală şi animalică. Se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— De când te-am văzut am avut chef să fac dragoste cu tine, honey! Privirile li se încrucişară. Dar Alexandra citi într-a lui ceva mai mult decât dorinţa bestială exprimată de sexul lui încordat, încrustat deja în pântecul ei. Brusc, i se făcu îngrozitor de frică. Peste umărul lui o văzu pe Diana îndreptându-se spre uşă. O încuie şi se întoarse spre ei cu o lumină excitată în priviri.

Capitolul VIII

Timp de o fracţiune de secundă, Alexandra avu senzaţia că-i curge prin vine un fluid glacial. Mâna puternică a lui Tony Pool îi strângea întruna crupa şi pântecul lui se presa imperios de al ei. Mirosea a whisky şi ochii injectaţi de pofte îi ardeau. Tânăra femeie se forţă să zâmbească.

— Dă-mi drumul puţin să respir!

El slăbi puţin strânsoarea şi Alexandra profită pentru a se aşeza pe divan ca să-şi recapete suflul. Nu se aştepta la un atac atât de brutal. Tony Pool se prăvăli alături de ea. Diana se aşa de partea cealaltă a Alexandrei.

— E cu adevărat frumoasă, spuse ea. Ai văzut ce sâni are?

Alexandra nu clinti, mărginindu-se să se scuze:

— Am trecut doar să vă văd, nu dispun de prea mult timp.

— Dar eu dispun, făcu Tony Pool.

Ochii lui nu părăseau picioarele Alexandrei. Diana înghiţi în sec, uitându-se la pantalonul lui.

— Ia zi, are ceva efect asupra ta, duduia.

Se aplecă şi-şi lăsă mâna pe ţesătura pantalonului, începând să-l maseze cu o privire complice la adresa Alexandrei, căreia îi dezvălui o erecţie impresionantă. Americanul, cu un zâmbet fericit pe buze se lăsă în voia ei. Una dintre mâinile lui mari ateriza pe pulpa Alexandrei ridicându-i rochia cu un fluierat admirativ.

— Ai nişte coapse pe cinste!

Ea îl opri în momentul în care degetele îi atinseră slipul dantelă şi se ridică.

— Mă întorc imediat.

Nici unul dintre ei n-o împiedică să se ducă la baie. Alexandra se încuie acolo câteva clipe, să-şi vină în fire. Cum să scape din viesparul ăsta? Îşi blestema iniţiativa acum. Tony şi prietena lui ţineau morţiş s-o înspăimânte. Îşi dădu curaj spunându-şi că nu se putea întâmpla nimic în centrul oraşului, într-un apartament din *Puente Romano.*

Cel mult să fie violată.

Poate că asta şi urmăreau cei doi. Să-l determine pe Malko să-şi părăsească rezerva. Să-l forţeze să se deconspire. Trebuie că bănuiau ei ceva.

Alexandra cercetă fereastra sălii de baie: prea mică pentru a se putea strecura pe acolo. Trebuia să înfrunte situaţia. Să umble cu viclenii, s-o dea cotită. Când se întoarse în livingrum, se opri brusc. Capul Dianei era aplecat asupra lui Tony Pool, urcând şi coborând în lungul sexului pe care-l degajase. Fără nici un pic de jenă se întrerupse. Iar Tony Pool îi luă locul, masturbându-se cu mişcări lente şi fixând-o pe Alexandra cu ochii lui incendiari. Tânăra femeie se simţi involuntar şi violent tulburată. Probabil că el îşi dădu seama pentru că se ridică dintr-un salt şi se îndreptă spre ea.

— Mi-ai spus că nu dispui de prea mult timp…, i se adresă el.

Îi tăie drumul spre uşă, când ea se răsuci pe călcâie încercând să-i scape, o înşfacă pe la spate şi o lipi brutal de perete, cu gura pe gâtul ei şi sexul presat de crupa.

— Am să te regulez acum, tună el.

Cu mâna stângă îi malaxa sânii, bestial. Cu dreapta îi ridică rochia şi aşa hiperscurtă şi într-o secundă Alexandra îi simţi sexul fierbinte şi tare. O vagă panică o năpădi. Tony Pool era destul de puternic ca s-o forţeze. Vocea Dianei ajunse până la ea ca prin ceaţă:

— Penetreaz-o aşa cum se află!

Ochii galbeni scânteiau de o bucurie sadică. Degetele groase ale lui Tony Pool prinseră elasticul slipului, trăgându-l în jos. Sufla ca o locomotivă, într-o stare de excitare incredibilă.

Dintr-o dată, Alexandra se răsuci şi-şi lipi gura de cea a americanului. Surprins, se destinse, crezând că o domesticise.

Genunchiul rotund al tinerei femei porni în sus ca un piston, zdrobind părţile inferioare ale lui Tony Pool, care emise un „ah” sugrumat. Braţele îi căzură şi se dădu în două urlând.

— Ticăloaso!

În ciuda durerii, se îndreptă spre ea înghesuind-o între perete şi divan.

— Prinde-o! strigă Diana Mangan. Prinde-o!

Alexandra întâlni privirea injectată de sânge a lui Tony Pool şi simţi că îngheaţă de groază. Bărbatul gâfâia cu gura larg deschisă, cu o expresie de ură înspăimântătoare şi de dorinţă pe care lovitura de genunchi nu i-o alterase. Avea s-o violeze şi poate s-o omoare. Alexandra îşi dădu seama că nu va reuşi niciodată să ajungă până la uşa, păzită în plus de Diana.

Mişcarea ei spre canapea îi surprinse pe amândoi. Alexandra avu timp să-şi bage mâna în poşeta mare, albă, mai înainte de a

apuca.

Cu degetul mare săltă capacul bombei de Solarcaine. Malko îi explicase funcţia ei veritabilă şi o luase cu ea din precauţie, pentru a fi liniştită. Cu braţul întins spre Tony, strigă:

— Lasă-mă să trec!

El se ridică şi mai mult, cu părul căzut în ochi şi făcu un pas spre ea.

Alexandra apăsă pe declanşator. Un jet de flăcări porni dintr-o dată cu un şuierat, trecând pe deasupra capului americanului şi apoi căzu, lăsând o dâră roşietică pe mochetă! Stupefiat, Tony Pool încremeni locului. Alexandra îl înconjură cu bomba îndreptată asupra lui. Până la uşă nu mai avu nevoie să se folosească de ea.

Pulsul îi urcase până la 150 de bătăi şi abia după ce traversă întreaga grădină se mai linişti puţin. Acoperirea lui Malko şi a ei se dusese pe apa sâmbetei. O femeie obişnuită nu se plimbă cu un aruncător de flăcări în poşetă… Dar, nu avusese de ales. Era furioasă foc că se lăsase antrenată de fantasmele ei.

*

* *

Selim Attalah tocmai terminase o lungă convorbire telefonică avută cu biroul lui din Viena privind livrarea de arme tamulilor, când unul dintre oamenii lui veni să-l anunţe că Tony Pool doreşte să fie primit.

Nu încerca nici un pic de simpatie pentru american, dar unui om care se pregăteşte să-ţi dea cincisprezece milioane de dolari i se cuvine o anumită consideraţie. Raj Krichna plecase să dea telefon din oraş, nedorind să folosească liniile existente în vilă. O luase cu el şi pe Lucia, care nu-l mai părăsea. Fascinată de forţa lui fizică.

— Să intre, spuse Selim. Adu ceai.

Ora opt pentru Marbella era destul de convenabilă. Nu se cina mai înainte de unsprezece sau de miezul nopţii. Când Tony Pool se apropie de el pe marginea piscinei, sirianul îşi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Americanul era alb ca varul, cu reflexe verzui, de parcă ar fi tras o beţie de pomină… Se lăsă greoi pe o pernă şi Selim îl întrebă politicos:

— Nu vă simţiţi bine? Cumva mâncarea?

Americanul îi adresă lui Attalah o privire furioasă.

Nu-i vorba de afurisita asta de mâncare! rosti el cu o voce plină de o furie reţinută. Ci de blestemata dumneavoastră de

prietenă.

Selim Attalah înţepeni. Tipul ăsta căuta ceartă. Preferă s-o facă pe prostul.

— Lucia?

Mâinile mari ale lui Tony Pool apucară o cutie de Coca goală şi, maşinal, stâlcea metalul.

— Nu târfa aia mititică. Cealaltă! preciza el.

— Ann?

O clipă se făcu linişte. Cei doi bărbaţi erau la fel de periculoşi şi trăiau în acelaşi univers. Tony Pool o provocase pe gazda lui asupra unui subiect deosebit de delicat. Sirianul alese calea diplomatică.

— N-aţi vrea să-mi explicaţi? întrebă el calm.

— V-am urmărit prietena, pe Ann, îl lămuri americanul. Avea o întâlnire cu un tip de la DEA sau cu un gunoi de acelaşi gen…

Îi povesti sirianului tot ce se întâmplase, de la plimbarea prin munţi până la confruntarea cu Alexandra. De furie, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile enorme.

Selim Attalah, sub impasibilitatea de suprafaţă, era consternat. Acesta era primul lui accident serios de când intrase în traficul de arme. Fusese pus la curent de către KGB în legătură cu incidentul de la Viena. Sovieticii îi blamaseră pe agenţii însărcinaţi să-i acorde protecţie lui Raj Krichna pentru reacţia lor prea violentă. Punând supravegherea acestuia pe seama CIA. Astfel de accidente se produc uneori, fără a semnifica un pericol iminent. Selim făcea prea multe servicii prea multor oameni.

Deci, tipul din Viena, menţionat de Tony Pool, putea să fie interesat doar de Raj Krichna. Şi continua să-l urmărească. Supărător, dar nu mortal.

Problema cu Ann era mai delicată. Dacă ea era în contact cu individul din Viena, care probabil că făcea parte din CIA, asta însemna că americanii puneau ceva la cale împotriva lui… Deloc îmbucurător.

— Tipul ăsta a fost pe urmele mele şi la Viena! răbufni Tony Pool. Şi e mână-n mână cu prietena dumneavoastră. Vă seama ce reprezintă toate astea?

Selim Attalah îşi dădea seama perfect. Dar el nu făcuse nimic ilegal nici cu Tony Pool nici cu Raj Krichna. De ce i-ar fi întrebat mă rog, pe clienţii lui ce provenienţă aveau banii? Pe de altă parte, frecventând serviciile speciale sovietice, învăţase ce însemna prudenţa şi reflecţia. Creierul îi lucra în viteză.

Activitatea lui de negustor de arme era cunoscută. Deseori, diferite servicii se interesau de ea, mai mult pentru a-i cunoaşte pe furnizori şi pe beneficiari, decât pentru a-i pune lui beţe-n roate.

Afacerea cu tamulul probabil că incitase destul de multă lume… Dar agenţilor secreţi prea puţin le păsa de traficul de droguri.

— Ştiţi numele acestei persoane?

— A tras la Marbella Club sub numele de Linge. Malko Linge.

Acest nume nu-i spunea absolut nimic lui Selim Attalah, dar intenţiona să se informeze.

— Cred că nu trebuie să intrăm în panică, rosti calm sirianul. Eu sunt adesea obiectul supravegherii unor oameni care nu-mi vor cu adevărat răul. Trebuie să ne obişnuim cu toate…

Tony Pool se uita la el, năucit.

— Vreţi să spuneţi că nu vă interesează dacă amica dumneavoastră vă toarnă? În plus, tipul ăsta probabil că face dragoste cu ea!

Selim simţi că devine stacojiu de furie. Americanii ăştia erau într-adevăr lipsiţi de tact! Degetele lui căutau sub perna de mătase crosa Herstall-ului cu douăsprezece gloanţe, care nu-l părăsea niciodată. Mişcarea mâinii lui era imperceptibilă, dar brusc ţeava armei se ridică la câţiva centimetri de burta lui Tony Pool.

— Nu-mi place când sunt insultat la mine acasă, rosti el cu glas inexpresiv. Te invit să părăseşti această casă imediat.

Tony Pool îi sondă privirea şi realiză că avea de a face cu ucigaş autentic. Ca şi el. Capabil să-l împuşte instantaneu sub imperiul furiei. Se ridică de pe pernă cu o încetineală voită, ochii scânteindu-i de turbare.

— OK, făcu el, am plecat. Dar să-i spuneţi „Maimuţei” că afacerea cade şi că are tot interesul să-mi dea înapoi milionul de dolari dacă are de gând să se mai caţere într-o bună zi în cocotierii de pe la ei.

Cu paşi mari, se îndreptă spre grilaj. Selim Attalah, după o clipă de gândire, lansă un ordin în arabă şi unul dintre oamenii lui îşi făcu apariţia, cu un Uzi în mână, barându-i drumul lui Tony. Acesta se opri brusc, scutură din cap şi se întoarse spre sirian.

— Asta-i bună! Am impresia că visez! Aveţi de gând să mă împuşcaţi, sau ce? Ştiţi pe cine reprezint? Pe Donald Mills! Asta nu vă spune nimic? E în stare să vă arunce în aer împreună cu

toată baraca asta în zece secunde! Am să…

— Calmaţi-vă, interveni Selim Attalah, alb ca hârtia. M-am înfuriat. Întoarceţi-vă şi luaţi loc. Nu suntem doar nişte copii…

Prost dispus, americanul se conformă, cu privirea neagră. Selim aprinse o ţigară şi bău o gură de ceai.

— Voiam doar să spun că nu putem să lichidăm nişte oameni fără să ştim exact cine sunt, explică el. Ne aflăm în Spania, o ţară care tolerează multe, dar nu orice. În plus, situaţia mea nu are nimic de-a face cu a dumneavoastră.

Începu să-l lămurească pe Tony Pool, care-l asculta stăpânindu-se pe încetul.

— OK, spuse el, înţeleg. Dar ţin să vă spun un lucru. DEA vrea să pună mâna pe mine de ani de zile. Şi atunci nu am de gând să-mi asum nici un risc. Nu ştiu pentru cine lucrează Linge, dar în mod cert nu pentru prieteni. Deci, prefer să mă retrag din afacere…

— E o prostie!

— Ar fi una încă şi mai mare dacă aş nimeri pentru douăzeci de ani într-un penitenciar, fu de părere Tony Pool.

Milioanele de dolari, reprezentând comisionul, se spulberau în vânt.

— Care ar fi pretenţiile dumneavoastră pentru a rămâne? întrebă Selim.

Tony Pool îl fixă îndelung şi spuse:

— Tipa să fie neutralizată.

În gura lui, aceste cuvinte nu necesitau nici un comentariu. Selim înţelese perfect că era vorba de lichidarea fizică a Annei Grimm.

— Nu putem face nimic atâta vreme cât nu avem nici o dovadă, remarcă el. O cunosc pe Ann de multă vreme.

Tony afişă un zâmbet rău.

— Vreţi o dovadă? Ei bine, o să vă oferim una…

*

* *

Malko şi Alexandra se înfruntau din priviri. Nu-şi putea desprinde ochii de vânătăile de pe pulpele şi pieptul ei. Degetele lui Tony Pool fuseseră ca nişte cleşti de oţel. Le descoperise pe când se dezbrăca.

— Ticălosul! răbufni Malko.

— Iartă-mă, am fost o idioată, recunoscu Alexandra, pocăită. Fără jucărioara ta, aş fi fost cel puţin violată…

Malko nu răspunse. Furios la culme. Uneori, Alexandra era imprevizibilă.

— Ai să te întorci la Viena, spuse el.

Alexandra ridică din umeri.

— E cam târziu. În situaţia în care am ajuns!

Tony Pool ştia acum că ei nu erau nişte turişti ca mulţi alţii. Şi avea să tragă nişte concluzii imediate. Probabil va anula tot.

Malko se uită la corpul plin de hematoame al Alexandrei şi fu năpădit de un sentiment confuz, alcătuit din tandreţe, dorinţă şi gelozie. Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Tânăra femeie îi răspunse la îmbrăţişare şi ea fu aceea care-l sărută.

— Fusese ca o joacă, murmură ea, în timp ce Malko o îndrepta uşor spre pat.

*

* *

Când Ann Grimm ajunse pe la ora unsprezece, aproape ca în fiecare dimineaţă, în locuinţa amantului ei, acesta din urmă era pe cale să joace zaruri cu Tony Pool, asistaţi de Raj Krichna şi Lucia, încolăcită în jurul lui, goală cu excepţia unui slip auriu, parul lung acoperindu-i parţial sânii ascuţiţi... Tamulul avea într-adevăr un corp de gorilă, fără a-i lipsi farmecul datorită zâmbetului său minunat, puţin crispat. Niciodată nu participase la o asemenea serbare şi nu ajungea să se sature de trupul docil al Luciei.

Selim se ridică pentru a o întâmpina pe Ann şi o strânse în braţe.

— Am o veste bună, anunţă el.

— Serios? Ce anume?

— Plecam într-o călătorie cu prietenii noştri. Mâine dimineaţă.

Ann luă loc şi întrebă puţin mirată:

— Într-o călătorie! Unde?

— La Tanger.

— La Tanger, de ce anume?

Selim o făcu pe misteriosul.

— Prietenii noştri au nevoie de un vas rapid. Nu vor să închirieze. Am să le pun la dispoziţie Cougar-ul meu. Astfel, putem ajunge la Tanger în două ore, dacă marea e frumoasă. Facem şi noi o plimbare şi o să mâncăm cuşcuş.

Îşi continuară partida de zaruri, iar Ann se aşeză pe marginea

piscinei. Prânziră pe la trei după-amiază şi, imediat după cafea, Ann anunţă:

— Mă duc să-mi pregătesc lucrurile pentru mâine dimineaţă şi să fac câteva cumpărături.

Abia se ridică de jos că Selim se şi luă după ea. Cu zâmbetul lui cel mai sexy, o apucă de mână.

— Vino încoace.

O duse în apartamentul lui şi se aruncă pur şi simplu peste ea, sfâşiindu-i fusta scurtă. Amuzată, Ann îi suportă toanele. Selim îi depărtă picioarele lungi în compas şi se aruncă asupra ei zdrobind-o. Se rostogoliră pe mocheta groasă, albă, el continuând s-o asalteze. Apoi, o luă pe la spate, sprijinind-o pe patul scund. Când îi simţi sexul croindu-şi drum, îi strigă:

— Stai, mai încet!

Dar el nici n-o băgă în seamă şi o violă dintr-o dată smulgându-i un urlet de durere, urmat de declanşarea plăcerii. Cu degetele crispate în carnea elastică a şoldurilor ei, se agita furios, explodând foarte repede cu un horcăit răguşit.

Ann Grimm abia îşi mai trăgea sufletul.

— Ce te-a apucat? îl întrebă ea încă îndurerată şi flatată în secret de acest asalt.

*

* *

Ann Grimm observă că era urmărită când o apucă pe drumul care ducea la Port Banus. Era Diana, la volanul BMW-ului închiriat de americani. Inima tinerei femei începu să bată mai repede. Nu-i plăcea ce se întâmpla. Brusca plecare la Tanger, ardoarea neobişnuită a amantului ei şi surâsul călduros al lui Tony Pool… Se întreba ce greşeală comisese, continuându-şi drumul ca un automat. Până la bariera din port, ridicată deocamdată.

Nici vorbă să se mai ducă la apartamentul unde o aştepta Malko. Parcă în faţă la Sinatra şi plecă pe jos spre căpitănie, hoinărind prin faţa magazinelor, căutând o scăpare… în cele urmă, intră într-un magazin de bijuterii fantezi unde îşi alese nişte cercei. Prin oglindă, o văzu pe Diana. În vreme ce vânzătoarea ambala pachetul, ea întrebă:

— Pot să dau un telefon?

Compuse numărul apartamentului ei. Numai de-ar răspunde. După vreo cincisprezece apeluri se văzu nevoită să închidă. Ieşi din magazin şi făcu câţiva paşi. Brutal inima îi sări din piept. Malko tocmai ieşea din apartament. Probabil alertat de telefonul

ei, se îndrepta spre Seat-ul lui. Diana se afla la douăzeci de metri în spate…

Capitolul IX

Malko o zări pe Ann Grimm în clipa în care ea ieşea din bijuterie. Telefonul îl intrigase, dar el putea fi destinat locatarilor absenţi. Îşi aminti de ce-i spusese şi în loc s-o ia în direcţia ei, se opri în faţa vitrinei unei agenţii de voiaj. O observa în reflexul geamului şi simţi în atitudinea ei o tensiune neobişnuită. Cu o impresie severă aşternută pe faţă, îşi ţinea capul uşor aplecat, ca pentru a evita orice privire.

Se întâmplase ceva... Ann ajunse în dreptul lui şi se atinseră. În trecere tânăra femei îi spuse cu o voce tensionată:

— Atenţie la femeia în negru! Ne întâlnim imediat în munţi.

Îşi continuă drumul spre maşina ei şi urcă. Malko mai hoinări puţin prin faţa magazinelor, cu gâtul încleştat de spaimă. Convins că incidentul dintre Alexandra şi Tony Pool se afla la originea celor se întâmplau.

Se sili să se ducă până la turnul care adăpostea căpitănia mai înainte de a-şi recupera maşina din parcare. Soarele dispărea de pe acum în spatele munţilor, dar noaptea nu se lăsa niciodată mai înainte de ora zece.

Pentru a crea o diversiune, în cazul în care fusese şi el urmărit, porni la început spre Marbella, târându-se din stop în stop. Trecu peste ultimul pentru a vira violent la stânga şi a intra prin străduţele înguste ale oraşului vechi cu imobile andaluze. Timp de mai multe minute şerpui pe ulicioare ca să se asigure că nu fusese urmărit, apoi o luă în sens invers spre San Pedro. Cu inima strânsă. Spaima lui spori când trecu pe dinaintea clădirii mari cu terase debordând de verdeaţă aflată pe colţul căii 2 B ce ducea spre Nueva Andalucia. De-ar veni Ann la întâlnire...

Şoseaua spre Ronda i se păru sinistră. O apucă pe drumeagul care traversa proprietatea lui Khashuggi, cu o senzaţie de nelinişte. Muflonii se uitau la el de pe creste de parcă ar fi aşteptat să le aducă de mâncare. Ajunse în locul unde se întâlneau de obicei, verifică arma, întrerupse motorul şi ieşi din maşină. Se impunea o mare prudenţă. Urcând un taluz, se opri în dreptul unei iesle pentru furaje, goală, înconjurată de cerbi flămânzi. Nu-i rămânea decât să aştepte.

*

* *

— Eşti mulţumită de cumpărături?

Selim Attalah surâdea, dar ochii lui erau reci şi duri, de para s-ar fi pregătit să ucidă. Ann Grimm era îngheţată. Sirianul ieşea de sub portalul de pe Calle 21 B în clipa în care ea parca. De pe terasă, o putea vedea trecând pe Calle 2 B. Doi dintre oamenii lui erau tolăniţi în Rolls-ul aurit, parcat de-a lungul trotuarului. Brusc, Ann încercă o spaimă viscerală. Sirianul era prea calm, prea surâzător. Îşi aminti de brutalitatea cu care făcuseră dragoste ceva mai înainte.

De parcă ar fi fost pentru ultima oară.

Din Rolls-ul decapotabil se auzea o muzică mexicană. Cântece de nuntă vesele. Ann îşi dădu seama că nu avea nici un pachet.

— N-am găsit nimic să-mi placă, răspunse ea. Conştientă că vocea nu îi era cea firească.

— Hai să bem un pahar, propuse Selim Attalah.

Ann Grimm realiză brusc că dacă intra în casa sirianului, n-ar mai fi ieşit vie. La început, crezuse că ideea de a fi filată aparţinea lui Tony Pool. Acum, era sigură că Selim era la curent.

— Vin imediat. Doar să mă schimb şi să fac un duş.

— Pe curând, i se adresă Selim pe un ton mângâietor.

Se uită după ea cum pătrundea în căsuţa în care locuise şi el cândva şi se întoarse în apartamentul lui.

Ann Grimm se prăvăli pe o canapea, liniştindu-şi bătăile inimi. Terorizată şi rătăcită. Până acum, misiunea ei pentru CIA fusese mai curând plăcută, deşi comporta mari riscuri. Nu contravenise niciodată intereselor lui Selim. Căutase întotdeauna să se convingă că dacă el îi va descoperi legăturile cu CIA, ar ezita totuşi s-o lichideze cu ferocitatea lui obişnuită. Pentru un om ca el, un conflict serios cu CIA ar fi reprezentat un ultimatum, pe care era mai bine să-l evite. Acum însă, contextul era diferit: ea intervenise direct într-o afacere importantă pentru sirian. Şi mai era Tony Pool. Un ucigaş brutal, căruia puţin îi păsa de CIA.

Întinsă pe canapea, aţipi puţin epuizată de tensiunea nervoasă.

Începuse să se întunece. Se scutură şi îşi privi ceasul. Zece fără sfert. Dacă rămânea pe loc îşi juca pielea la ruleta rusească. Trebuia cu orice preţ să transmită informaţia pe care o deţinea. Malko probabil că n-o mai aştepta în munţi. Trebuia să-şi asume riscul şi să-l sune. Ridică telefonul.

Mort. Fără ton.

Închise cu gâtul încleştat. Bineînţeles, aşa ceva se mai

întâmpla la Marbella. În privinţa telefoanelor, spaniolii se mai aflau încă în epoca de piatră... Dar era totuşi o coincidenţă alarmantă.

Luă hotărârea brusc. Să se ducă la întâlnire şi să-i rezume totul lui Malko Linge. Frica o cuprinse din nou. Calculă ca ar fi avut nevoie de ceva mai mult de o jumătate de oră să se ducă şi să se întoarcă. Cu puţin noroc, Selim n-ar fi observat nimic. Înainte de masă era în saună sau în apartamentele lui.

Întredeschise uşa. Pe Calle 21 B domnea liniştea. Cele două gărzi de corp dispăruseră. Ann se strecură la volanul Escort-ului garat puţin mai jos şi debloca frâna de mână. Strada fiind înclinată, maşina porni uşor. Calle 21 B cotea în capăt în agrafă luând-o pe partea opusă a caselor care o mărgineau. Evita astfel să treacă pe dinaintea proprietăţii lui Selim Attalah. Nu se simţi totuşi liniştită decât când se pierdu în circulaţia de pe şoseaua San Pedro. La San Petro trepida de nerăbdare prinsă în ambuteiajul obişnuit, după care grăbi pe drumul spre Ronda. Parcurse cam un kilometru de la intersecţie, când zări o motocicletă în spatele ei. Uneori, oamenii de prin partea locului se foloseau de această scurtătură. Sau angajaţii lui Khashuggi. Coti dreapta şi încetini.

O nouă privire în oglinda retrovizoare. Pe motocicletă erau două persoane care purtau căşti. Se apropiau cu toată viteza. Annei Grimm îi sări inima din piept.

Ridică piciorul de pe frână şi acceleră cu disperare, dar motocicleta acea mare era cu mult mai puternică decât Ford-Escortul. Ajunse în dreptul ei. Năucită de bubuitul motorului, Ann văzu un braţ întins cu un pistol care i se păru enorm. Auzi o voce urlând:

— Trage! Trage!

Apoi o detonaţie îngrozitoare.

*

* *

Glonţul, după ce-i traversă craniul se opri în maxilarul drept. Ann Grimm nu mai auzi cea de-a doua împuşcătură. Murise... cu un ultim reflex, frânase brutal. Ford Escort-ul se bloca chiar pe marginea unui şanţ şi tânăra femeie se prăbuşi peste volan zdrobindu-şi gura, dar asta nu mai avea acum importanţă. Motocicleta se opri. Pasagerul dădu fuga până Sa Ford cu arma în mână, dar constată că Ann încetase din viaţă. Se uită în jurul lui. Zgomotul motocicletei îl acoperise pe cei al împuşcăturii. Şi,

se aflau la un kilometru de şoseaua spre Ronda. Doar câţiva cerbi asistaseră la crimă...

Conducătorul motocicletei desprinse de la curea un telefon mobil.

— S-a făcut, anunţă el.

Ascultă răspunsul, îşi puse din nou maşinăria în mişcare, tovarăşul lui urcă în şa şi plecară iar la drum. Se făcuse aproape întuneric, dar nu aprinse farul.

Trei minute mai târziu, de pe şoseaua Rondei apăru un Mercedes 230 şi opri lângă Ford Escort. Coborâră doi bărbaţi şi deschiseră portbagajul. Câteva clipe mai târziu, trupul Annei Grimm era îndesat înăuntru. Unul dintre ei luă volanul Escort-lui şi execută întoarcerea. Aceeaşi manevră o făcu şi celălalt cu Mercedes-ul. La intrarea în San Pedro, Escort-ul o luă la stânga evitând traversarea satului.

*

* *

Malko aştepta de mai bine de trei ore. Groaza lui creştea de fiecare minut. Se făcuse noapte bine iar animalele erau din cei ce în ce mai numeroase în jurul lui, scoţând răgete terifiante. Un muflon se apropie şi-l mirosi, intrigat de imobilitatea iui.

Brusc, auzi un zgomot de motor şi se ridică. Era o motocicleta care venea în direcţia lui. La acea oră târzie, era greu de presupus că vreun ţăran o apucase pe scurtătură pentru a da în şoseaua Rondei. Bănuielile lui sporiră şi mai mult când văzu că nu avea farul aprins.

Motocicleta se opri la câţiva metri de maşina lui. Pasagerul sari jos cu un pistol mitralieră scurt în mână. O serie de luminiţe galbene perforară bezna şi geamul din spate al Seat-ului zbură în cioburi... Apoi ucigaşul se rostogoli până în dreptul portierei stânga faţă, trăgând o nouă rafală, până ce îşi goli încărcătorul.

Liniştea se înstăpâni din nou. Ucigaşul se aplecă spre interiorul maşinii şi realiză în cele din urmă că era goală! Din cauza spătarelor înalte nu putuse să-şi dea seama. Se întoarse la tovarăşul lui. Animalele se împrăştiaseră care încotro, speriate de împuşcături.

Cei doi bărbaţi se concentrară câteva clipe, scrutând penumbra colinelor, apoi îşi dădură seama că era imposibil să caute pe cineva. Ucigaşul urcă în şa şi celălalt întoarse, lansând motocicleta într-un bubuit de tunet, Malko îşi smulse revolverul din teacă şi coborî panta în goană. Motocicleta se îndrepta spre

el venind din sus. Ţinându-şi Coltul cu amândouă mâinile întinse, apăsă de cinci ori pe trăgaci, cu toată viteza. Ca sa atingi un obiect în mişcare ar fi fost un adevărat miracol. Totuşi, îl văzu pe pasagerul de pe şa aruncat pe spate, atins de un proiectil. Era gata să cadă dar se agăţă de tovarăşul lui în ultima clipă. Motocicleta se îndepărta în mare viteză. Malko auzi zgomotul motorului estompându-se treptat.. Îşi încarcă rapid magazia şi coborî panta, mort de îngrijorare. Atacul, al cărui obiect îl făcuse, însemna că Ann Grimm fusese descoperită. Oare unde se afla tânăra femeie?

Maşina lui era găurită ca o strecurătoare, tabloul de bord spulberat, parbrizul opac. Din fericire, proiectilele nu-i atinseseră nici un organ vital. Aruncă ce mai rămăsese din parbriz, aprinse farurile şi făcu calea întoarsă.

Când ieşi în şoseaua spre Ronda, se lăsase noaptea de-a binelea.

În loc s-o apuce pe drumul principal al Marbellei, Malko făcu un ocol prin San Pedro pe un drum care şerpuia printre *urbanizaciones* astfel ajungând în partea de sus din Nueva Andalucia. Ţinea să se asigure. Străzile cartierului erau pustii. Găsi cu uşurinţă Calle 21 B, venind din jos. Un Rolls şi două Mercedes-uri erau parcate în faţa reşedinţei lui Selim Attalah. Chiar în spatele lor se afla Escort-ul decapotabil al Annei Grimm. Cu capota lăsată. La ea era lumină.

Vag liniştit, Malko o luă înapoi pe Calle 21 B, rugându-se din sufletul ca Ann Grimm să-i dea un semn de viaţă. După asaltul căruia îi fusese victimă, avea motive să se teamă de tot ce putea fi mai rău.

*

* *

Abdu, întins pe patul lui Selim Attalah, trăgea să moară. Tensiunea îi scădea cu regularitate. Glonţul lui Malko îi intrase pe lângă mamelonul drept şi ieşise prin spate, ratând artera pulmonară la un fir de păr. Avea buzele strânse, tenul livid şi de fiecare dată când respira din rana lui răzbea un horcăit cumplit. Tony Pool, cu privirea glacială, îl luă pe sirian într-o parte şi-i şopti la ureche:

— Trebuie să rămână aici. Nu poate fi dus la spital.

Selim Attalah trase nervos din ţigară. Cu o poftă nebună de a-şi descărca pistolul în burta americanului. Strălucita lui idee se termina într-o derută totală. Desigur, identificaseră o

informatoare, o lichidaseră, dar tipul din Viena, rămăsese în viaţă, îi văzuse pe ucigaşi şi trebuie că bănuia ce i se întâmplase Annei Grimm. Şi, pe deasupra, Abdu, unul dintre oamenii lui cei mai siguri, era terminat. Îşi băgase mâna într-un angrenaj catastrofal… Pe pat, Abdu gemea. Respiraţia lui devenea din ce în ce mai şuierătoare şi mai sacadată. Apoi se opri brutal, cum ai închide un aparat de radio.

— *Shit!* murmură Tony Pool.

Sirianul nu scoase o vorbă, în sinea lui făcând spume de furie, dar lucid. Problema cadavrului Annei Grimm fusese rezolvată. Cel al lui Abdu ridica alt semn de întrebare.

Se întoarse spre Hussein şi alţi trei fârtaţi care se uitau la prietenul lor.

— Luaţi-l, înveliţi-l într-un cearşaf şi duceţi-vă să-l îngropaţi în munţi, cât mai departe posibil. Să rămână cineva în casa de vizavi şi să răspundă la telefon, că Senora Grimm a plecat pentru câteva zile.

Apoi îl trase pe Tony Pool în biroul lui şi încuie uşa cu cheia.

— Ne-am băgat într-un rahat cât toate zilele din cauza dumitale. Ce mai aveţi de gând să faceţi?

Americanul îi adresă o privire glacială, puţin dispreţuitoare.

— Nimic, rosti el. Nu ne modificam planurile.

Selim Attalah era îndrăzneţ, dar asta era prea din cale afară. Răbufni:

— Sunteţi nebun! Tipul ăsta, Malko Linge e aici, în cârca noastră. Nu ştim ce informaţii a putut să-i transmită Ann Grimm şi nici pentru cine lucra ea.

Tony Pool nu se lăsă impresionat.

— OK, spuse el. Fata n-a putut să transmită esenţialul: locul unde vom face trocul. Pentru că nici măcar dumneavoastră nu-l ştiţi. Şi pe urmă, mai avem încă două zile înaintea noastră. M-ar mira ca individul ăsta să ne denunţe la spanioli. Lucrează clandestin ca şi noi. Altminteri, poliţia ar fi fost de pe acum aici. Nu ne rămâne decât să ne luăm discret valea. Tăcu un moment, apoi adăugă: Şi chiar dacă am fi urmăriţi, idioţii n-ar putea descoperi nimic!

Părea atât de sigur de el încât sirianul simţi că i se clatină hotărârile. Tony avea dreptate din mai multe puncte de vedere. În ceea ce-l privea, Selim era convins că Malko Linge lucra pentru CIA, nu pentru DEA. Ceea ce, într-un sens, era mai puţin periculos… Oricum, nu dispunea decât de o alternativă: sau să

lase totul baltă şi să pună cruce la mai multe milioane de dolari sau să continue, dansând pe un vulcan. Tony Pool îi întinse mâna cu un zâmbet.

— Pun rămăşag pe două mii de dolari că am dreptate.

Dar, vai, avea să afle prea târziu. Lui Selim i se pusese totuşi nod în gât. Omorâse mulţi oameni şi mai mulţi fiind omorâţi la ordinul lui. Dar niciodată persoane protejate de un mare serviciu de informaţii.

— Să nu-i pomeniţi nimic lui Krichna de ceea ce s-a petrecut în seara asta, îl sfătui el.

— Evident, aprobă Tony Pool.

Cei doi bărbaţi se priviră, gândind la acelaşi lucru. Între ei doi şi tamul era o diferenţă fundamentală. În ceea ce-l privea, el făcea doar un serviciu Mişcării sale, fără să încaseze un sfanţ, pe când ei câştigau mai multe milioane de dolari. Fapt care merita anumite riscuri.

*

* *

Difuzoarele piscinei aparţinând de *Marbella Club* rămâneau disperant de mute. Malko dădu târcoale de mai multe ori prin Nueva Andalucia. Fordul Escort al Annei Grimm nu se clintise din loc. Dar tânăra femeie nu dădea nici un semn de viaţă.

La curent cu toate evenimentele, Ron Clark recomanda prudenţă. Era o procedură uzuală pentru un informator demascat se dea la fund pentru o vreme. Evident, se nimerea tare prost…

De comun acord cu Malko, hotărâseră să nu-i amestece pe spanioli în afacerea respectivă. Dacă Ann Grimm nu mai era în viaţă, o asemenea intervenţie n-ar fi înviat-o, dar s-ar fi tradus prin expulzarea imediată a lui Malko.

Acesta din urmă, profitând de întunericul nopţii, îşi lăsase Seat-ul ciuruit de gloanţe în parchingul subteran din Porto Banus şi o trimisese dis-de-dimineaţă pe Alexandra să închirieze altul, de îndată ce primi maşina, se întoarse în parcul de animale. Nici urmă de Ann. Câteva cartuşe căzute pe jos aminteau de atentatul îndreptat asupra lui. Aşteptase mai bine de o oră, într-o că căldură îngrozitoare. Pe urmă, hoinărise prin port, dând târcoale magazinului *Lily-Boo*. Fara nici un rezultat.

Evident, toate astea nu erau foarte semnificative. Dar spaima lui creştea. Un glas interior îi spunea că nu avea s-o mai vadă pe Ann în viaţă. Se agăţa totuşi de o slabă speranţă: Selim Attalah nu putea să se comporte aici ca la Beirut… Se întoarse la

Marbella Club, unde Elko Krisantem veni să-i dea raportul asupra ultimelor lui cercetări.

— Americanii sunt tot în apartamentul lor din *Puento Romano,* îl informă el. Femeia stă afară pe terasă. S-ar putea să intru într-un contact interesant.

— Serios?

— Vineri, la moschee, am întâlnit mai mulţi tipi. Libanezi. Am stat la taclale. După spusele lor, ar lucra pentru Attalah. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ei ieri seară, în port, dar n-au mai venit. Am de gând să mă întorc la moschee.

— Foarte bine, dar să fii prudent, îl sfătui Malko.

O găsi pe Alexandra pe terasa lor. Somptuoasă într-un costum de baie argintiu, care părea din metal, dar care, vai, nu-i putea ascunde hematoamele. Era furioasă că nu putea merge la plajă.

— Cât timp mai rămânem aici? întrebă ea.

— Habar n-am, recunoscu Malko. Atâta vreme cât nu deţinea informaţia pe care trebuia să i-o transmită Ann Grimm, era ţintuit în Marbella.

Căpitanul Iakovlev se afla în ultimul punct în plină Mediterană la două sau trei zile de strâmtoarea Gibraltarului, deplasându-se cu o viteză de zece noduri.

Malko începea să se îndoiască de toate. Dar dacă Greg Bautzer avea dreptate? Raj Krichna şi Tony Pool putuseră să fie invitaţi de Selim Attalah din nişte considerente pe care nu le cunoştea. Fără ca acest fapt să implice o operaţiune în apropierea Marbellei. Sirianul trebuie că ţinea să nu se facă prea remarcat de spanioli. Pe de altă parte, atacul, a cărei victimă fusese Malko, era semnificativ. Selim Attalah nu avea nici un interes să înfrunte pe* CIA. Doar în caz de urgenţă, pentru a proteja o operaţiune importantă. În această situaţie, probabil că o ţinea ostatecă pe Ann Grimm. Lipsit de informaţii, Malko plutea prin ceaţă. Se agăţă de speranţa pe care i-o renăscuse Krisantem. O persoană atât de cunoscută ca Selim Attalah, deşi era complet ateu, trebuia să meargă cu regularitate la moschee, ca să nu şi-i ridice în cap pe saudiţii habotnici sau pe iranienii exigenţi. Toţi, clienţi potenţiali.

Alexandra contempla bosumflată marea fără un rid pe care evoluau câteva „Ţigarete” despicând valuri impresionante de spumă.

Dacă peste două zile *Căpitan Iakovlev* trecea prin strâmtoarea Gibraltar, fără escală, nu-i rămânea decât să plece la Rotterdam.

*
* *

Raj Krichna se scărpina nervos, lungit pe patul Luciei cu care făcuse dragoste ca un bolnav. Tânăra spaniolă se supusese asalturilor lui cu indiferenţa ei obişnuită. Aşa cum acceptase ceasul „Panther” oferit de tamul din banii PLOT-ului. Trebuiau totuşi să servească la ceva şi cotizaţiile militanţilor. Raj, când făcea acum dragoste cu ea, simţea uneori un freamăt, o anume reacţie a trupului ei. De parcă ar fi gustat în taină plăcerea. Ştia că avea să plece peste trei zile şi încă nu-i pomenise lui Selim Attalah nimic în legătură cu proiectul iui de a o lua pe Lucia cu el. Nici măcar tinerei fete, dar, dată fiind docilitatea ei, îşi închipuia că n-ar fi ridicat probleme. De multă vreme, Raj Krichna nu mai trăia prin jungla din Sri Lanka, ci în hotelele de lux din Europa şi Asia. În calitatea lui de responsabil al Rezistenţei Exterioare, aşa cum spunea pudic.

Lucia ieşi de sub duş şi veni să îngenuncheze lângă el. Se amuza frecându-şi poznaşă vârfurile ascuţite ale sânilor ca nişte obuze de sexul lui în repaus.

Raj îi apucă părul negru strâns într-o coadă de cal şi-i trase chipul spre al lui.

— Spune-mi, mă iubeşti?

Ea ii zâmbi.

— Şi pe Selim?

— Şi pe el îl iubesc.

În capul ei era vraişte. Raj Krichna îşi ascunse nemulţumirea.

Lucia se lungise lângă el, mişcându-se uşor. Îi administra un body masaj. Maşinal. I se adresă din nou:

— Ţi-ar plăcea să călătoreşti?

— Oh, da!

— Unde?

— Nu ştiu.

— Cu mine?

— Dacă vrei.

O păpuşă vorbitoare.

— Nu ai familie?

— Ba da.

— Unde se află?

— În Marbella. Muncesc toţi.

— Ţi-ar face plăcere să-i revezi?

— Nu.

Ai fi zis că toate aceste întrebări o sâcâiau. Raj Krichna o strânse în braţe, mângâindu-i spatele, fesele, apoi crupa plină. Lucia se întinse ca o pisică răsfăţată şi chipul ei senzual se luminase de un surâs ceva mai plin de viaţă.

— Pe tine te iubesc cel mai mult, spuse ea deodată, eşti blând şi bun. Ceilalţi nu sunt aşa.

Nebun de dragoste, Krichna simţi că-i renaşte dorinţa. Timp o fracţiune de secundă, îi trecu prin minte un gând dement: să pună mâna pe banii căpătaţi pe drog şi să fugă cu Lucia la capă lumii… Dar prietenii lui l-ar fi dibuit şi l-ar fi aruncat de viu cazanul unei locomotive, cum se făcea la Shanghai, în 1937, comuniştii.

Şi nimeni nu mai ieşea viu din cazanul unei locomotive.

Se ridică şi îmbrăcă un pantalon şi o cămaşă. La sfârşitul acestei zile decisive, trebuia să pună la punct ultimele detalii a delicatului transfer: heroină contra dolari.

*

* *

Selim Attalah se juca distrat cu mătăniile lui de ambră. Un gest care îi calma nervii. Nici o reacţie exterioară legată de dispariţia Annei Grimm. Fiecare oră care se scurgea îndepărta pericolul. Tony Pool, care-l supraveghea discret pe omul din Viena, îl asigurase că acesta nu se mişcase din hotelul lui. Dar sirianul, în pofida duritătii lui, încerca totuşi un vag regret, gândind la tânăra femeie. Fără insistenţele lui Tony Pool, n-ar fi luat o măsură atât radicală. Supărarea lui era nuanţată de admiraţie, gândind în ce măsură îl manipulase tânăra femeie. Pe el, care era atât de bănuitor…

În afara acestei decepţii a amorului său propriu, mai exista o problemă arzătoare la care nu găsise răspuns. Manipulările vizau activităţile lui în general sau afacerea Krichna? Dacă aşa stăteau lucrurile, acum ar fi fost prea târziu. Făcu legământ că, dacă toate aveau să se petreacă cu bine, să stea pe urmă liniştit. Se va duce să petreacă o vreme în Siria în sau în Uniunea Sovietică. Polonezii îl sunaseră de două ori de la începutul săptămânii. Transportul destinat lui Krichna era pregătit.

Nu mai lipseau decât dolarii…

Raj Krichna îşi făcu apariţia şi veni să se aşeze alături de el.

— Ce noutăţi? întrebă sirianul.

Celălalt pleca adesea în oraş să dea telefoane misterioase, iar el nu ştia în ce mod rămânea în contact cu *Căpitan Iakovlev*.

Oricum, informaţiile probabil că treceau prin reţeaua KGB-ului care trebuie că era foarte complicată. Tamulul era totuşi senin.

— Totul merge bine şi se va termina la mijlocul săptămânii viitoare, îl informă el.

Selim Attalah îşi opri cernerea mătăniilor de ambră. Era într-o zi de luni.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră veţi livra marfa?

— Da.

— Aici?

— Nu. Din care cauză am nevoie de dumneavoastră.

Hopa! Selim îşi dădu seama că avea să mai bage un deget în acest angrenaj. Realizând brusc că Tony Pool şi tamulul s-au înţeles să se folosească de el.

Raj Krichna, cu un zâmbet răpitor, începu să-i explice ce anume aştepta de la el. În teorie, nu era mare lucru. Dar, date fiind întâmplările petrecute, reprezenta un risc formidabil.

*

* *

Elko Krisantem bătu la uşă mai înainte de a intra în bungalow-ul are Malko îşi bătea capul, încercând să găsească un mijloc de a descoperi ce soartă avusese Ann Grimm. Tânăra femeie dispăruse de treizeci şi şase de ore. Nu-i ştia numărul şi nu figura în cartea de telefon. Maşina el se afla în continuare în faţa casei.

Selim Attalah putuse s-o lichideze sau să o ţină ostatecă. Ron Clark înclina mai curând pentru a doua ipoteză. Malko pentru prima. Poate că turcul aducea ceva noutăţi.

— M-am văzut cu prietenii mei, îi comunică el.

Era într-o stare de agitaţie care nu-i era proprie.

— Ai descoperit ceva în legătură cu Ann Grimm? întrebă Malko plin de speranţă.

— Nu, răspunse Elko Krisantem, dar am aflat că Selim Attalah pleacă la Gibraltar poimâine!

Capitolul X

— La Gibraltar! se miră Malko. Cum de-ai aflat?

— Prin cel pe care l-am cunoscut la moschee şi care lucrează pentru Attalah, spuse Elko Krisantem. Un anume Hussein. Un şiit libanez foarte pios. Trebuia să apară ieri seară, dar l-am întâlnit azi, în port.

Malko era intrigat: Gibraltarul era o posesiune britanică, unde englezii controlau totul fără excepţie. Ultimul loc în care ar fi putut face escală un cargou sovietic amestecat într-un trafic clandestin. Algesiras, marele port spaniol aflat în faţa stâncii Gibraltarului, ar fi fost cu mult mai indicat. Sau Tangerul, unde vameşii marocani erau cu mult mai uşor de corupt decât spaniolii... Gibraltarul mişuna de agenţi M 16, de sonare, de interceptări radio, de agenţi de informaţii...

— Spune-mi exact ce-ai aflat?

— Hussein nu era mulţumit că trebuia să plece poimâine la Gibraltar, fiindcă are rău de mare. Selim Attalah posedă un vas care se află în portul de agrement din Marbella. Un Cougar, care deplasează foarte repede. Nu le-ar trebui nici patruzeci şi cinci de minute, dacă marea e frumoasă. Am impresia că se duce destul de des la Gibraltar să facă târguieli, să cumpere caşmiruri.

— Cine mai pleacă la Gibraltar împreună cu Attalah?

— Nu ştiu, răspunse turcul. N-am îndrăznit să-l întreb. Dar am să mă mai văd cu el şi în seara asta, la cafeneaua restaurantului *Antonio.*

— Trebuie să aflăm mai mult. Cât timp au de gând să rămână acolo, când vor pleca. Dar mai ales, cine porneşte la drum. Provoacă-l să-ţi vorbească despre Ann.

— Bineînţeles, făcu Krisantem, încântat de a-şi relua serviciul, i-am zis că lucrez pentru nişte nemţi care au închiriat o casă pe lângă *Marbella Club*.

*

* *

— Gibraltar! Mi se pare foarte bizar.

Ron Clark împărtăşea perplexitatea lui Malko. Printr-o fericită coincidenţă, el fusese cel care-l sunase pe Malko pentru a-i comunica ultima poziţie cunoscută a *Căpitanului Iakovlev*. Cargoul sovietic se afla la aproximativ 400 de mile de

strâmtoarea Gibraltar. Din mesajele radio interceptate de CIA nimic nu lăsa să se întrevadă o escală la Gibraltar. Vasul putea merge fără a se alimenta până la Rotterdam, destinaţia lui finală. Sovieticii luau de la ei de acasă tot ce le trebuia.

— Şi mie mi se pare foarte curios, recunoscu Malko. N-am de gând să rămân aici să ard mangalul.

— CIA are puţine infrastructuri la Gibraltar, interveni americanul. Vă veţi conecta la COS-ul de acolo, care este o organizaţie semiclandestină. Vă vor da o mână de ajutor împreună cu „Verii”[12]… Cei de pe Stâncă sunt foarte susceptibili şi veţi fi rapid reperat. Nu vreau să le spun prea multe. Mă feresc de ei ca de ciumă. Cum aveţi de gând să ajungeţi la Gibraltar?

— Bună întrebarea, spuse Malko. Mă întreb dacă n-ar fi indicat să închiriez un vas. Mai ales că întreaga operaţie riscă se desfăşoare pe mare.

— Unul mare? întrebă neliniştit Ron Clark.

— Doar nu cu rame, replică Malko. Am nevoie de un vas rapid. Americanul suspină resemnat.

— OK, sper ca toate astea să servească la ceva.

— Mulţumesc pentru încurajări, făcu Malko. Aveţi ceva noutăţi de la Greg Bautzer?

— Bineînţeles! A pus tot Rotterdamul în stare de asediu.

— Îl veţi ţine la curent cu aceste noi evoluţii?

— Să aşteptăm mai întâi sosirea cargoului la Gibraltar răspunse evaziv Ron Clark. Avem timp destul să-i dăm cu nasul prin rahatul lui… Şi Ann?

— Nu ştiu nimic de ea, răspunse Malko.

Câteva momente, nu mai auzi decât fondul comunicării telefonice. Malko rupse tăcerea subliniind:

— Să presupunem că livrarea drogului va avea loc la Gibraltar. Ce ar trebui să fac? În cazul în care Krichna va pune mana pe bani va fi cu mult mai greu de intervenit.

— Ţineţi-mă la curent cu mersul evenimentelor, sfârşi prin a rosti Ron Clark, încurcat. Dacă într-adevăr va fi imposibil ca operaţiunea să rămână clandestină, îi vom pune la curent pe Veri.

Malko închise. Pentru a face faţă unui Cougar ar fi avut nevoie de un vas de cel puţin şaizeci de noduri… Dar mai întâi, se decise să repereze vasul lui Selim Attalah.

O luă pe Alexandra de pe terasă. Rochia pe care o îmbrăcă era

---

12 Serviciile secrete britanice.

doar cu puţin mai lungă decât costumul de baie, ascunzând cu chiu cu vai grosul hematoamelor.

Traversarea Marbellei se dovedi un coşmar. Oamenii se târâiau într-o căldură terifiantă printre şirurile de magazine murdare; englezii în şorturi, spaniolii unsuroşi şi scandinavi albi ca hârtia. La ieşirea din oraş, Malko zări pe dreapta un panou mare pe scheletul de beton al unui imobil de cincisprezece etaje, a cărui construcţie părea abandonată; „Portul de agrement Marbella.”

O luă pe drumul care ducea spre mare şi se parcă alături de alte vehicule la parterul neterminat al blocului, servind de parching. Zeci de vase se înghesuiau în şantierul naval din capătul portului de agrement, în special „Ţigarete”, vedete rapide de toate mărcile. În apropierea intrării se afla un superb Cougar de 51 de picioare, alb şi roşu, pe capre, practic nou, botezat Alcazar. Malko se uită el cu atenţie. Palele celor trei elice erau ascuţite ca briciul… Un om se apropie de e.

— Bună ziua, eu sunt Swen Olson, proprietarul şantierului. Cu ce v-aş putea fi de folos?

— Vreau să închiriez un vas, spuse Malko.

Swen Olson se smulse din contemplarea picioarelor Alexandrei.

— Aici nu sunt decât vase de vânzare, spuse el, dar aş putea să vă indic o agenţie din Porto Banus. Ei au vase noi nouţe.

— Rapide?

— Bineînţeles.

Malko arătă spre Cougar-ul alb şi roşu:

— Ca cel de aici?

Proprietarul şantierului zâmbi.

— M-ar mira! Ăsta ajunge la 75 de noduri! E o bombă. Aparţine unuia dintre clienţii mei care l-a adus la revizie. Pleacă la Ibiza, în Baleare cu prietenii. Mi-am pierdut toată ziua să-l verific şi să-l reglez. Dar nu veţi găsi de închiriat, e singurul din Marbella.

Cineva îl strigă şi el se întoarse în hangar unde trebăluiau mecanicii, părăsindu-l pe prezumtivul client.

Malko examina Cougar-ul. Putea lua la bord vreo douăsprezece persoane. Sub puntea imensă dispunea de o cabină spaţioasă. Proprietarul şantierului se întoarse şi i se adresă plin de mândrie:

— Merge mai repede ca un distrugător! Costă numai 450 000

de dolari! Aş putea să vă comand unul…

Vasul ideal pentru un contrabandist… Malko se abţinu să-i spună că la Liezen n-ar prea avea ce face cu un monstru ca acela şi se întoarse la maşină. Mii de rândunele şi de pescăruş se roteau în jurul blocului neterminat, cu strigăte asurzitoare, lăsându-şi găinaţul peste tot. Aminteau de filmul lui Hitchcock, Pasă*rile. Nu*-i rămânea decât să găsească un vas.

*

* *

Lungit pe marginea piscinei, Selim Attalah asculta un disc cu flamenco, încercând să-şi uite grijile. Se lăsase antrenat în expediţia la Gibraltar fără nici o tragere de inimă. Cu cât se apropia ora plecării cu atât era mai indispus. De obicei, în afacerile lui cu arme, aştepta să i se aducă banii, iar el livra marfa. Acum prea se implicase în probleme care nu-i aparţineau şi nu mai putea da înapoi. Era vorba de o afacere mult prea grasă. Iar Tony avea nevoie de el.

Raj Krichna ieşi din camera lui, cu Lucia ţinându-se coadă după el. Ăştia doi îşi petreceau timpul făcând dragoste. În ziua precedentă, pe seară, Selim o surprinse răstignită pe masa mare de marmură rară de Brazilia de cinci metri lungime, creată de Claude Dalie, inspirat din vestita epocă florentină, mărginită de un brâu din lemn masiv, poleit cu argint vechi şi aur fin. Cu faţa la piscină, Lucia ţinea piept curajoasă la al nu ştiu câtelea asalt al tamulului.

Acesta se apropie cu un aer timid.

— Miss Ann vine cu nou la Gibraltar?

Selim nu considerase util să-l pună la curent cu ceea ce păţise tânăra femeie. Nu avea rost să-l sperie.

— Nu, îi răspunse sirianul. Din prudenţă, i-am spus că plecăm la Tanger. De altfel, doar am să mă duc şi am să vă întorc imediat.

Raj Krichna îşi înghiţi saliva. Dacă venea şi Ann, treaba era uşoară. Se hotărî să ia problema în piept.

— Lucia n-ar putea să mă însoţească?

Selim se aştepta la ceva mai rău. Faţa i se lumină.

— *Of course!* Dacă îi face plăcere.

— O, desigur, interveni Lucia, n-am fost niciodată la Gibraltar.

De bucurie, începu să se frece de noul ei stăpân ca o pisică îndrăgostită.

— Plecăm pe la unsprezece, mâine dimineaţă, vasul nu poate

fi gata mai devreme, le explică sirianul. La ce hotel vreţi să trageţi?

— Voi fi contact la *Rock Hotel*, îl informă tamulul. E un hotel bun?

Selim zâmbi încurajator.

— Are cea mai frumoasă vedere din Gibraltar.

Asta fusese cam tot ce putea spune de bine în legătură cu el. De notorietate publică, Rock Hotel devenise o ruină. Dar cu Lucia, Raj Krichna ar fi acceptat să doarmă şi sub un cort.

— Sunteţi sigur că totul se va derula bine? întrebă Selim pentru a nu ştiu câta oară.

Raj îşi scoase la iveală dinţii strălucitori, în obişnuitul lui zâmbet mecanic.

— Absolut.

— *Inch Allah,* oftă sirianul.

Abia mai aştepta ca totul să se termine odată. Raj Krichna nici nu apucă bine să se îndepărteze că i se anunţă sosirea lui Tony Pool. Americanul era singur.

— Plecăm mâine? întrebă el, lăsându-se pe pernele de lângă Selim Attalah.

— Ţineţi neapărat să veniţi cu noi?

Americanul îi aruncă o privi glacială.

— *Don't piss me off*[13]. Trecem mai întâi pe ia bancă să-mi recuperez banii şi plecăm. Diana va lua o maşină şi ne vom întâlni la Hollday Inn, în Gibraltar. Sunteţi sigur că nu vom avea probleme cu vama, la sosire?

Selim Attalah prevăzuse întrebarea.

— Mai întâi de toate, am anunţat şantierul naval că plec la Ibiza. Dacă li se vor pune întrebări, asta vor răspunde. În plus, e şi foarte credibil.

— Şi dacă suntem urmăriţi de Linge?

— Imposibil, Cougar-ul meu merge mai repede ca orice ambarcaţiune. Efectiv, ne vom îndrepta în direcţia Ibizei, la plecare şi vom menţine cursul timp de o oră. Ar fi nevoie de un helicopter ca să putem fi urmăriţi.

— Tipul are să ne caute.

— Şi n-o să ne găsească. Sau prea târziu. În acest sezon, e plin de turişti peste tot. Controalele poliţieneşti sunt de formă.

— Ar fi fost cu mult mai bine să-i tragem un glonţ în cap, bombăni Tony Pool. Un mort nu mai urmăreşte pe nimeni…

---

13 Nu mă plictisiţi!

— Asta-i lucru sigur, îl aprobă Selim.

Tony Pool aruncă cu o voce calmă:

— Dacă ceva nu merge bine, îi împuşc pe toţi şi pe dumneata. Pe urmă o şterg cu vasul.

Pentru cincisprezece milioane de dolari era gata de orice... Selim Attalah nu făcu nici o remarcă.

— Cum facem să scăpăm de ticălosul de Linge? întrebă americanul.

*

* *

Malko semnă cu o mână sigură contractul de locaţie al unui iaht superb, *Armaggeddon,* de 105 picioare, strălucind de nou, sub pavilion panamez, închiriat pentru modica sumă de 35 000 ca dolari săptămâna, inclusiv echipajul, combustibilul şi hrana...

Broker-ul îi adresă un zâmbet radios.

— Sunt convins că veţi petrece o lună de miere absolut fantastică, afirmă el.

Alexandra îşi ridică ochii spre cer şi îşi încrucişa picioarele expunându-şi pentru a douăzecea oară pulpele bronzate, de pe care hematoamele începeau să se estompeze.

Armaggeddon, proprietatea unui american care nu venea decât rareori la Marbella, era amarat în Porto Banus, alături de iahtul regelui Fahd.

— Mă duc pe vas, anunţă Alexandra după ce-l părăsiră pe broker. M-am săturat până-n gât de Marbella Club. Spune-i lui Elko să ne aducă lucrurile la bord.

Se despărţiră. Malko se gândea fără încetare la Ann Grimm. În timpul nopţii se dusese să dea târcoale prin Nueva Andalucia. Fordul ei Escort rămăsese exact în acelaşi loc. Malko se agăţa de speranţa că Selim Attalah o ţinea ostatecă, dar, în acest caz, de ce sirianul nu-şi făcuse cunoscute intenţiile? Se hotărî să se întoarcă în portul de agrement în speranţa de a culege ceva informaţii. O nouă traversare de groază a Marbellei. Climatizarea maşinii lui îşi pierdea suflul. Se parcă sub blocul abandonat, într-un concert de piuituri ale păsărilor. Cougar-ul nu mai era pe capre. Îl zări la apă, cu panourile calei deschise şi mecanicii aplecaţi asupra celor trei motoare. Proprietarul şantierului naval, îl zări şi se îndreptă spre el.

— Ei, aţi găsit vreun vas?

— Da, spuse Malko, *Armaggeddon*-ul.

Celălalt fluieră admirativ.

— E un iaht dintre cele mai frumoase din port. N-o să vă plictisiţi. Cougar-ul e la apă. Secretarul domnului Attalah a venit să-l vadă în ce stadiu se află. Vor neapărat să plece mâine.

Malko se întoarse, intrigat de rândunelele şi pescăruşii care se roteau deasupra imobilului!

— Întotdeauna e aşa?

— Nu, nu, afirmă Swen Olson, doar de câteva zile. Nu înţeleg ce. Ai zice că cineva le dă de mâncare, dar în blocul ăsta păcătos nu-i nici măcar un picior de pisică. Antreprenorul lui a dat faliment şi nimeni nu l-a mai preluat.

Malko privea fix baletul păsărilor pe cer.

— Bun, vă părăsesc, făcu interlocutorul său. Dacă într-o zi aveţi chef de un Cougar, vă stau la dispoziţie. Malko nu-l mai asculta. Întorcându-se spre maşina lui se afundă în penumbra parchingului improvizat şi găsi o scară de beton brut care deservea carcasa neterminată a imobilului. Începu să urce şi, de la primul etaj îşi trase din teacă Coltul „38” cu cinci gloanţe, prins la glezină. Păşea fără zgomot, sudoarea lipindu-i foarte repede cămaşa de spinare. Peste tot schelării părăsite, resturi diverse.

Ţipetele păsărilor deveneau din ce în ce mai sfredelitoare. Ridică ochii: un nor gros de rândunele şi de pescăruşi se roteau în jurul ultimului etaj. Unele păsări se lăsau în picaj şi dispăreau prin deschiderea acoperişului. Încă două etaje.

Îşi ţinea arma în mână, deşi era sigur că nu avea să întâlnească pe nimeni. Ajunse în cele din urmă sus şi se opri pentru a cerceta locurile. Planşeul de beton era gol. Păsările năvăleau prin toate deschiderile spre colţul opus al scării. Sute şi sute. Prezenţa lui Malko le împrăştie.

Se apropie şi atunci zări ce anume le atrăgea. O formă alungită într-un colţ. Se apropie cu gâtul încleştat, dezgustat de duhoarea acriu-dulceagă care se răspândea. Fu nevoit să se oprească la doi metri, tetanizat de oroare. În douăzeci de ani de când lucra pentru CIA, văzuse multe lucruri cumplite şi credea că era blindat. Dar ceea ce avea dinaintea ochilor depăşea orice coşmar.

Un trup omenesc, parţial redus la schelet, sfâşiat, mutilat, cu carnea smulsă de miile de ciocuri lacome, care nu lăsaseră pe oase decât nişte zdrenţe pe cale să putrezească în arşiţa implacabilă. O rândunică mai îndrăzneaţă ca celelalte, plonjă asupra cadavrului şi ciuguli scurt din orbita dreaptă, goală şi

neagră, o invizibilă bucăţică de carne. Malko făcu un pas înainte şi pasărea îşi luă zborul.

Din Ann Grimm nu mai rămăsese decât părul lung arămiu, oricum, indigest.

Rictusul dinţilor strălucitori, lipsiţi de buze, venea direct din infern. Malko nu mai era în stare să-şi desprindă ochii, oripilat. De mai multe zile fusese aruncată acolo, despuiată de veşminte pentru a întârzia orice identificare. Păsările îi dăduseră concursul lui Selim Attalah… Greu de crezut că cineva s-ar fi aventurat până la etajul al cincisprezecelea din imobilul neterminat. Bineînţeles că scheletul avea să fie descoperit într-o bună zi, dar toţi protagoniştii dramei ar fi fost plecaţi din Marbella, de multă vreme.

Se întoarse. Imediat, păsările grăbiră spre pradă. Piuiturile stridente reîncepură, asurzitoare. Se întoarse, deşi pornise pe scară şi văzu norul de aripi care se abătuse peste pletele ruginii. Instinctiv, întinse braţul şi apăsă pe trăgaciul Colt-ului, într-un gest de revoltă absurdă. Detonaţia împrăştie păsările câteva clipe şi Malko îşi văzu de drum, urmărit de mirosul, care parcă i se lipise de haine şi de viziunea acestei crime atroce. Biata Ann Grimm, CIA avea s-o uite mai repede decât pe cei căzuţi în Vietnam. Morţi sunt daţi uitării, cântau gitanii prin toată Andaluzia…

*

* *

Deci, soarta Annei Grimm era pecetluită. Malko îl sună imediat pe Ron Clark, dar americanul nu era la birou. Nu o puse la Alexandra la curent cu macabra lui descoperire. Rămânea să ia o decizie în următoarele ore.

Încotro s-o apuce?

Spre Gibraltar sau spre Ibiza?

Informaţia primită de Krisantem putea fi o momeală. Ca şi cea furnizată de sirian patronului şantierului naval. Din punct de vedere tehnic *Căpitan Iakovlev* putea acosta şi la Ibiza şi la Gibraltar, indiferent.

Bineînţeles, graţie supravegherii întreprinse de CIA, Malko n-ar fi pierdut pentru multă vreme cargoul sovietic. Numai că, livrarea heroinei s-ar fi putut efectua foarte rapid şi, dacă s-ar fi aflat la câteva sute de mile, ar fi ajuns prea târziu… După nas, se decise în din urmă pentru Gibraltar. Bineînţeles, ideal ar fi fost să urmărească Cougar-ul. Numai că, date fiind performanţele

acestuia, aşa ceva era greu de realizat… Răvăşit de moartea Annei Grimm, se pregăti să-şi petreacă ultima seară la Marbella. Ceva mai târziu avea să-şi regleze conturile cu Selim Attalah. Hotărât lucru, Marbella nu purta noroc femeilor care se jucau cu focul.

*

* *

De pe duneta *Armaggeddon*-ului, Malko observa Gibraltarul prin binoclu.

Din depărtare, stânca semăna cu o fiară mare, cenuşie, purtând o rană pe flancul estic: „the catchment”, şaisprezece hectare de tablă galvanizată, menită să adune apa de ploaie, Gibraltarul suferind crud din lipsa izvoarelor. Vârful stâncii era plin antene de toate formele şi de toate mărimile, aparţinând bazei NATO. Acest soi de furuncul enorm din vârful golfului Algesiras, reprezenta cel mai bun punct de observaţii din Mediterana. Nu degeaba se agăţaseră de el britanicii de mai bine de două secole şi jumătate. Şi nu se prea grăbeau să plece… Pe partea aceea valurile se spărgeau de faleze verticale, iar refluxul descoperea uneori grote invadate de mare. În timpul ultimului război, în sutele de grote naturale ale Stâncii se menajaseră antrepozite subterane.

Armaggeddon-ul dădu ocol capului sudic, Europa Point, cu farul lui, alături de care se ridica încă de pe vremea războiului potriva naziştilor ţeava derizorie a unui tun îndreptat spre larg. Peste tot, platforme de tir, cazemate betonate. De parcă totul avea reînceapă mâine… Alexandra veni să se sprijine alături de Malko.

— Ştii ce ai de făcut?

— Nu, recunoscu el. Dar cred că ar fi imprudent să mai rămâi. Am de gând să te urc într-un avion.

— De ce?

Cu o seară înainte, îi spusese până la urmă ce se întâmplase cu Ann Grimm.

— Ai văzut ce-a păţit nefericita aia de Ann Grimm?

Alexandra se strânse alături de el.

— Vreau să rămân. Mi-e frică pentru tine. E o afacere tare murdară.

Îşi cufundă privirea în ochii lui aurii, mai frumoşi ca niciodată. Această scurtă croazieră reprezenta un fel de paranteză în lupta feroce dusă pe tăcute. Dar, din păcate, nu mai putea dura mult…

Armaggeddon-ul naviga de-a lungul coastei vestice, intrând golful Algesiras. Din această parte, Gibraltarul era ceva mai primitor. În radă se aflau vase la ancoră, petroliere, cargouri. O fregată britanică era amarată în bazinul central.

Înconjurară North Mole, pentru a pătrunde în portul de agrement, New Marina, situat în apropierea pistei de aterizare est-vest, care servea practic de frontieră cu Spania, aflată la o depărtare de cel mult un kilometru. Zeci de vase cu pânze sub pavilion britanic tremurau în bătaia vântului. Un vameş ieşi din ghereta lui şi le indică prin portavoce un loc în lungul cheiului spatele vechilor metereze masive, se etajau până la jumătatea înălţimii casele vopsite în ocru cu obloane verzi, adunate în jurul câtorva clădiri moderne, constituind oraşul Gibraltar propriu zis. Mai sus nu se mai afla decât stâncă presărată cu câţiva eucalipţi care hrăneau vestitele maimuţe, gardienii locurilor acelora aride. Legenda spunea că atunci când ele vor dispărea, englezii vor părăsi Gibraltarul. Probabil că asta era raţiunea pentru care un ofiţer britanic, „the keeper of the Apes”[14] avea însărcinarea să le hrănească în fiecare zi.

Malko se îndreptă spre pasarelă. Dacă informaţiile lui Krisantem erau exacte, Cougar-ul lui Selim Attalah n-ar fi trebuit se lase aşteptat. Altminteri nu le-ar fi rămas decât să o ia cu toată viteza spre Ibiza.

— Cere să ne fie transportate bagajele la Rock Hotel, îi spuse Malko Alexandrei. Te ajung din urmă; mă duc să închiriez o maşină.

Prea ar fi bătut la ochi să rămână pe Armaggeddon, atâta vreme cât din Rock Hotel se deschidea o vedere perfectă asupra golfului Algesiras, ceea ce putea fi foarte util.

Coca vasului în alb şi roşu a Cougar-ului putea fi recunoscută de departe. Siajul de spumă albă se micşoră din ce în ce şi el pătrunse în portul de agrement cu o viteză de cinci noduri. Malko, aflat într-un Honda Civic închiriat, din parchingul aflat în faţa radei, simţi că i se ridică o greutate de pe inimă.

Urmărea efectuarea debarcării. Mai întâi apăru o fată brună care trebuie că era Lucia, ajutată de un marinar, probabil Hussein, apoi cu Raj Krichna şi în cele din urmă Tony Pool. Americanul purta doi saci voluminoşi.

Nici urmă de Diana Mangan.

Sosiră două taxiuri, care trebuie că fuseseră chemate prin

---

14 Gardianul maimuţelor.

radio. Tony Pool intră într-unul, iar Raj Krichna în celălalt, însoţit de Lucia. Formalităţile nu durară mai mult de treizeci de secunde, îndeplinite fiind de un poliţist care, după surâsul lui, trebuie că era plătit gras de Selim Attalah.

Acesta din urmă rămase mai puţin de cinci minute pe uscat. Abia apucară să se îndepărteze cele două taxiuri că el urcă din nou la bordul Cougar-ului, iar marinarul lui dezlegă parâmele. Malko îl văzu plecând în direcţia golfului şi apoi cotind spre stânga. Se întorcea.

Malko avea de făcut o alegere. Optă pentru Tony Pool. Cinci minute mai târziu, americanul intra în *Holiday Inn*, din plin centrul Gibraltarului, cu cei doi saci al lui.

Malko fu nevoit să se orienteze pentru a ieşi din labirintul de străduţe înguste, înţesate de turişti. Gibraltarul era greu de clasificat: puţin orez cu şofran, câteva boabe de cuşcuş şi două picături de ceai. Balcoane spaniole, lenjerie la ferestre ca la Napoli şi „bobbys” bronzaţi de soare. Malko era gata să calce un *punk* cu plete violet, mergând prin mijloc pe Main Street. Ca la Liverpool. Urcând spre Europa Road, bulevardul larg care ducea spre partea superioară a Gibraltarului, aveai impresia că începi să răsufli scăpat fiind din acel târg ciudat cu casele înghesuite unele altele, sufocante şi decrepite.

Rock Hotel se ridica maiestuos pe Europa Road, departe de agitaţia turiştilor, încrustat în faleză, cu faţada îndreptată spre golful Algesiras. Zugrăveala coşcovită şi aspectul neglijent veneau în contradicţie cu nobilele împrejurimi. Oprindu-se în faţă, Malko simţi că i se accelerează bătăile inimii. Raj Krichna tocmai termina plătit taxiul…

Ce-i drept, în Gibraltar nu existau decât două hotele cât de cât decente. Malko aşteptă ca tamulul să dispară. Din nou aveau să se joace de-a v-aţi-ascunselea. Din fericire, tamulul nu-l zărise decât o singură dată în Viena, la Schwarzenberger şi poate că nu-l remarcase. Numai de n-ar veni Tony Pool să-i facă vreo vizită…

Ajunse în apartamentul lui. Sala de baie ar fi făcut de ruşine un spital vechi, climatizarea era anemică şi zugrăveala coşcovită. Îi puse pe Alexandra şi pe Krisantem la curent.

— Dă o raită pe la *Holiday Inn*, îi ceru turcului. Vreau să ştiu ce-i cu Diana Mangan.

Miracol: telefonul, datând de pe vremea ultimului asediu, funcţiona. Îl sună pe Ron Clark, la Viena. Avea în sfârşit bune.

Pentru a compensa moartea Annei Grimm. Dacă principalii protagonişti ai afacerii erau aici, heroina nu va întârzia sosească, el aflându-se în zona care întrunea toate pericolele.

*

* *

Trezit de zgomotul climatizorului, Malko se ridică şi se strecură pe terasă. Vederea era splendidă: radele portului Gibraltar, meterezele care ţinuseră piept lui Napoleon şi golful Algesiras înecat în ceaţa ridicată de căldură.

De la sosirea lui, din ajun, Tony Pool nu păşise în afara hotelului. Se întâlnise cu Diana Mangan care sosise la volanul BMW-ului lor, închiriat la Marbella. Cât despre Raj Krichna şi el se făcuse nevăzut. Ron Clark sărise în sus de bucurie aflând de prezenţa traficanţilor. Potrivit informaţiilor lui, *Căpitanul Iakovlev* se afla la aproximativ 200 de mile de Gibraltar, dar nimic nu-i îndreptăţea să presupună că avea să acosteze acolo.

Malko avea ordin să-l contacteze de urgenţă pe şeful CIA, John Falcon. Şi să-l informeze.

Îşi plimbă privirea asupra golfului. Imediat remarcă un vas ancorat la câteva ancabluri, în largul şantierului naval de reparaţii, la un kilometru în zbor de pasăre. În seara precedentă nu fusese acolo.

Imediat intră să ia binoclul adus de pe Armaggeddon şi-l propti de balustrada terasei; examinându-l pe noul venit. Era un cargou cu o punte lungă şi plată, cu cabinele în spate, ca petrolierele şi cu numeroase braţe de macarale pentru descărcat mărfuri. Se concentră asupra flancului castelului din spate unde era înscris un nume.

Inima începu să-i bată mai repede când reuşi să descifreze caracterele chirilice. Avea în faţa lui cargoul *Căpitan Iakovlev,* la bord cu 225 de kilograme de heroină destinată lui Raj Krichna.

Capitolul XI

Malko baleie cu binoclul cargoul *Căpitan Iakovlev*. Fără grabă. Zeci de containere erau stivuite pe punte, pe trei mărimi. Fără a le mai pune la socoteală pe cele aflate în cală... Să găseşti heroina însemna să cauţi acul în carul cu fân, cu tot manifestul. Pe cargou, nici o activitate vizibilă. Ceva mai departe se afla un petrolier brazilian sosit din ajun.

Malko lăsă binoclul jos. Începea partea de „vârf” a misiunii lui. Portcontainerul sovietic nu se oprise din întâmplare în Gibraltar.

Selim Attalah fiind plecat, mai rămâneau Tony Pool şi Raj Krichna. Pe acesta din urmă trebuia să-l urmărească. Fiindcă heroina lui se afla la bord. Lăsând-o pe Alexandra să doarmă, Malko coborî în hol şi sună la numărul dat de Ron Clark.

Va avea nevoie de un ajutor serios.

*

* *

Era un imobil modern ridicat modest între Oficiul de Turism din Gibraltar şi reşedinţa Guvernatorului. O placă de aramă informa: Middle East Shipping Co. Malko apăsă pe interfon. Aproape imediat îi răspunse o voce de femeie:

— Birourile sunt închise.

— Am stabilită o întâlnire cu John Falkon, spuse Malko. Uşa se deschise automat. O secretară apăru din ascensor, foarte britanică după înfăţişare, în fusta ei ecosez prea lungă şi permanentul a la Maggie Thatcher. Dar accentul ei era indiscutabil american.

— Am să vă conduc la domnul Falcon, i se adresă ea.

Liftul îi urcă la etajul trei. Mustaţă, blazer şi cravată club, John Falcon era întruchiparea a ceea ce se numea la Gibraltar *gentleman Gib*. Pântecos, pleşuv, cu sprâncene arămii asortate cu superba lui mustaţă. Strivi degetele lui Malko într-o strângere de mână robustă.

— John Falcon. Încântat să vă văd.

Şeful biroului CIA din Gibraltar. Americanii nu dispuneau de nici o prezenţă oficială, nici măcar de un consulat ca Franţa, Panama, până şi Costa-Rica. Nici o agenţie guvernamentală. Doar câţiva ofiţeri de legătură în clădirile Royal Navy, aflate în spatele zidurilor groase ale fostelor metereze. John Falcon

culegea informaţiile ELINT[15] ale Verilor, le regrupa şi le transmitea lui Langley. Britanicii nu acceptaseră niciodată ca NSA[16] să-şi instaleze radarurile marilor ei urechi pe Stâncă. Se aflau la ei acasă. Evident, exista o comunicare deplină cu aliaţii lor americani.

Mai puţin esenţialul, bineînţeles.

— Ceai sau cafea? întrebă John Falcon.

Hotărât lucru, se anglicizase definitiv cu mustaţa lui de ofiţer din armata Indiei.

— Cafea, spuse Malko. Aţi putut afla ceva în legătură cu cargoul *Căpitan Iakovlev*, după ce v-am telefonat?

— Mare lucru, nu, recunoscu americanul. Ştiu doar cu puţin mai mult ca dumneavoastră. Britanicii n-au fost avertizaţi de căpitănie decât pe la trei noaptea; cargoul a semnalat o avarie la maşini şi a cerut autorizaţia să intre în radă… Nu exista nici un motiv să fie refuzat. Doar nu era un vas pescăresc echipat cu electronică.

— Şi avaria?

— Precis o invenţie. Căpitănia i-a propus să beneficieze de „commercial ship repair” al bazei navale, dar comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* a refuzat. Face reparaţia cu mijloacele existente la bord.

— Există vreo prezenţă sovietică în Gibraltar? întrebă Malko.

— S-ar putea să fie vreo cârtiţă ascunsă departe printre stânci. Dar nici omologii mei şi nici eu n-am dibuit nimic. Gibraltarul e mic, iar Verii ţin totul sub control cu o mână de fier. Din când în când câte un vas de croazieră sovietic, venind dinspre Marea Neagră face escală pentru o zi şi pasagerii coboară pe uscat. Sunt număraţi şi la sosire şi la plecare. Cam asta-i tot…

— Se cunoaşte natura echipajului de pe *Căpitan Iakovlev*?

— Sovietici, în mod sigur. Cum vasul n-a tras la chei, nu ni s-a comunicat.

— E ţinut sub observaţie?

— Nu mai mult ca celelalte vase ancorate în radă. În schimb dumneavoastră sunteţi…, adăugă el zâmbind.

— Serios? făcu Malko surprins.

John Falcon îşi întinse pe faţă un surâs complice.

— Oh, Verii nu mi-au comunicat nimic neplăcut. Atât doar cât omologul meu m-a întrebat azi dimineaţă pentru ce Alteţa sa

---

15 Electronic Intelligence.

16 National Security Agency.

Serenissimă şi-a dat osteneala să aducă cu el o femeie atât de frumoasă într-un loc aşa de nesuferit ca Gibraltarul… Sejurul dumneavoastră la Oman[17] n-a trecut neobservat…

— Sunt la curent cu drogul?

— Bineînţeles că nu şi nici nu trebuie să afle nimic! Ar soma cargoul să plece imediat; nu le plac deloc complicaţiile, iar un trafic de drog efectuat pe un cargou sovietic ar fi genul de situaţie care le-ar strâmba rău nasul.

Încurajator pentru urmarea evenimentelor… Ca să mai atenueze efectul spuselor sale, John Falcon se grăbi să adauge:

— CIA mi-a ordonat să vă dau tot ajutorul posibil. Aveţi vreo idee de ce anume vreţi să faceţi?

— Nu încă, recunoscu Malko.

John Falcon îşi privi ceasul.

— În acest caz, am să-mi fac turneul săptămânal. Să-mi văd omologii. Sunaţi-mă de îndată ce veţi avea nevoie de mine. Dar fiţi prudent cu telefonul…

*

* *

Era o Anglie căzută în mizerie, tropicală şi îmbătrânită, cu străzi înguste şi abrupte, cu rufe atârnând la ferestre şi cu „bobbys” cu pielea smeadă. Mai curând Napoli sau Hong-Kong. Singurul semn concret de civilizaţie: panourile aflate peste tot, care interziceau staţionarea şi saboţii pentru blocarea maşinilor, botezaţi „şlapi”.

Coborând pe Europa Road, unde se afla *Rock Hotel*, Malko o luă de-a lungul unui şir de *cottages* aduse parcă direct din Sournemouth. Mai înainte de a pătrunde pe Main Street, o stradelă îngustă care şerpuia dintr-un capăt în altul al oraşului, canalizând fluviul de turişti către sutele de magazine păcătoase în regim de duty-free. Hong Kongul săracilor. Câţiva poliţişti bronzaţi, care vorbeau de la engleză la spaniolă fără efort, dirijau o circulaţie devenită haotică datorită sadismului britanic. Întrucât pe Main Keet alternau porţiunile de sens unic cu cele în sens opus. Şi, colac peste pupăză, se mai şi schimbau în funcţie de ora zilei. Străduţe înguste luau cu asalt Stânca, terminându-se printr-un zid din pietre sau prin scări. Nu prea era paradisul maşinilor…

Malko îl întâlni pe Elko Krisantem, care-şi fixase punctul de observaţii într-o pizzeria din Governor’s Parade, o piaţă mică,

17 Vezi *Ostatecul din Oman,* SAS nr. 87.

dominând Main Street-ul. Pe lângă statuia reginei Victoria, supraveghea intrarea în *Holiday Inn*.

— N-au apărut încă, îl informă el. Maşina lor a rămas în acelaşi loc.

BMW-ul, închiriat din Marbella şi adus de Diana, staţiona în miniparchingul din faţa hotelului. Cei doi americani, culcaţi pe milioanele lor de dolari... Trebuie că aşteptau ora şi locul schimbului.

— Îi lăsăm pe ăştia în pace, îi spuse Malko turcului. E momentul să ne concentrăm asupra lui Raj Krichna.

Plecară spre partea de jos a oraşului. O luară pe Line Mall road, un drum cu sens dublu care mergea de-a lungul meterezelor, întâlnindu-se la nivelul mării cu Churchill Avenue. Acest bulevard traversa pista aeroportului şi mergea spre frontieră. Trebuia să ocoleşti *rond-point* din faţa stadionului, pentru a da în Bayside Road ce ducea spre iahturi.

Cougar-ul lui Selim Attalah nu se întorsese. Finişul operaţiunii nu era prin urmare iminent. De îndată ce Raj Krichna va intra în posesia dolarilor, sirianul va sosi cu limba pe umăr.

Malko se uită la *Armaggeddon*, care aştepta cuminte la chei. Căpitanul lui probabil că-l considera nebun de legat. Să închiriezi un vas cu cinci mii de dolari pe zi pentru a lăsa ancora la Gibraltar...

Malko nu-şi pierdu prea mult timp aici. O luă înapoi pe Queen's Road, care însoţea partea exterioară a meterezelor, până la Europa Road. În faţa Queen's Cinema găsi o cabină telefonică roşie, ca cele din Londra şi sună la *Rock Hotel*.

— Mister Krichna se află la dumneavoastră? întrebă el. La telefon societatea Avis.

Telefonista îi răspunse imediat:

— Da, însă nu-i în cameră. Cred că a coborât la piscină.

— Ce număr de cameră are?

— 453, Sir. Să-i las vreun mesaj?

— Nu, am să revin. Mulţumesc.

Respectiva piscină se afla la trei sute de metri mai sus de *Rock Hotel*, pe partea opusă a bulevardului Europa, chiar în faţa cazinoului. Malko ieşi din Honda Civic, pe care o lăsă pe seama lui Elko Krisantem.

— Să nu-l scapi din ochi, îi spuse. Mă întorc cam peste două ore.

Turcul se juca de pe acum cu lasoul din fundul buzunarului. În

ciuda căldurii zdrobitoare, Malko era nebun de bucurie. Se întoarse în cameră, unde era apocalipsul. Climatizarea se afla în pană, Alexandrei i se păruse că era un şobolan în sala de baie, iar ascensorul nu funcţiona.

— Mă duc la piscină, îl anunţă tânăra femeie.

— Imposibil, o opri Malko. Krichna e acolo. S-ar putea să te recunoască. Te-a văzut la Viena.

— Foarte vesel, oftă ea. Am să fierb aici de vie.

— Cobor în oraş să dau un telefon, spuse Malko. Curaj. Du-te pe terasă.

— Toate elementele sunt acum întrunite, comunică Malko, înghesuit într-o cabină murdară, unde domnea o căldura chinuitoare. Cumpărătorul heroinei, vânzătorul şi cargoul *Căpitan Iakovlev*.

— Bravo! exultă americanul. Şi Greg Bautzer care aşteaptă la Rotterdam!

— N-am câştigat încă partida, remarcă Malko. Sunt complet singur, doar cu Elko Krisantem şi nu pot cere ajutorul Verilor. Nu-l am decât pe omul dumneavoastră din COS.

— E un vechi luptător, făcu Ron Clark şi dacă va trebui să intre foc, va intra… Am să-i expediez imediat un telex în acest sens. Confirmându-mi instrucţiunile.

— Ce instrucţiuni?

— Să distrugă drogul, dacă e posibil, compromiţându-i pe sovietici şi să recupereze banii de la Tony Pool, împiedicând astfel livrarea de arme… enumera Ron Clark.

— N-aţi vrea, ca primă, să rad de pe faţa pământului şi Gibraltarul? întrebă Malko.

Şeful biroului din Viena, cu simţul humorului, începu să râdă.

— Hai, ştiţi prea bine că dacă reuşiţi să distrugeţi drogul, restul nu-i decât floare la ureche…

Floare la ureche! Cu o echipă de ucigaşi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic…

Se gândi la surâsul strălucitor al lui Raj Krichna. Cine ar fi putut bănui un terorist fără milă sub acel înveliş jovial şi sănătos. Umerii de docher şi chipul plăcut inspirau încredere. Doar ochii îi erau neliniştitori, cu mobilitatea lor şi lipsa de expresie.

— Aş putea să vă expediez nişte „baby-sitters”, propuse Ron.

— Vreţi ca Verii să dea în fiert? întrebă Malko. Ca să nu mai vorbim de ceilalţi. Cu cât vom trece mai neobservaţi cu atât vom avea o şansă mai mare de reuşită.

— V-aţi întocmit vreun plan? întrebă îngrijorat americanul.

— Nu dispun încă de suficiente elemente. Mi se pare imposibil ca Tony Pool să plece în SUA cu 225 kilograme de heroină în valize. Deci, a iniţiat un sistem similar celui din Rotterdam pentru a sustrage drogul într-un alt mod. Iar eu trebuie să-l descopăr. Poate că astfel îmi va veni o idee operaţională…

Aveţi cu siguranţă dreptate, confirmă americanul. Tony Pool nu are niciodată asupra lui nici un gram de drog. Dar, poate că i-a cerut lui Selim Attalah…

— M-ar mira. Attalah precis n-ar vrea să se amestece. De altfel, a şi plecat. Mă gândesc acum că au ales Gibraltarul pentru că se află la o oră de Marbella, iar vama nu-i exigentă.

— Bine analizat, aprobă Ron Clark. Dar în felul acesta tot nu obţinem cheia problemei.

— Rugaţi-vă pentru mine, făcu sobru Malko. Un ultim punct, n-aveţi de gând să le comunicaţi celor din DEA de escala cargoului *Căpitan Iakovlev*?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap! Atât doar că s-ar putea să descopere şi singuri.

— Mulţumesc, spuse Malko. N-am chef să-l văd debarcând aici pe Greg Bautzer cu bocancii lui grosolani.

Ieşi din cabină, ud leoarcă. Dar, destul de satisfăcut. Contra celor imaginate de DEA, traficanţii reacţionaseră repede şi abil. Sprijinindu-se pe logistica negustorului lor de arme, care nu putea refuza ajutorul, fără a vedea cum îi trec pe sub nas milioanele de dolari…

*

* *

Raj Krichna, lungit pe o saltea aflată pe marginea piscinei hotelului *Rock* cu Lucia încolăcită în jurul lui, se purta cu aceeaşi lipsă de pudoare fermecătoare ca şi faimoasele maimuţe din Gibraltar, care populau „uppercaves[18]“ de pe Stâncă.

Chelnerii, obişnuiţi să vadă pensionari liniştiţi, a căror îndrăzneală supremă consta în a se lua de mână, nu-şi credeau ochilor. Îngroziţi. Pe alte timpuri, guvernatorul ar fi poruncit să fie biciuiţi. Toate marile tradiţii ale Imperiului se pierdeau sub soarele acestei Spanii satanice, corupte de mauri.

Splendoarea uluitoare a Luciei îi fascina. În partea de sus slipului microscopic nu purta decât un maieu din mătase imprimată, transparent, disimulându-i cu greu vârfurile ascuţite

18 Grotele superioare.

ale sânilor.

Cu capul lăsat pe torsul puternic al amantului ei, îi ciugulea poznaşă mameloanele cu o pricepere care-i smulgea tamulului suspine de plăcere şi din când în când, o tresărire bruscă. Prosopul pe care-l aruncase de-a curmezişul pântecului avea nişte cocoaşe din ce în ce mai suspecte. În clipa în care nişte garsoni aduceau oranjade, o auziră pe Lucia cerându-i:

— *Fuck me. Now.*

Băieţii bătură în retragere pentru a-şi avertiza colegii să nu rateze această ultimă oroare. Din păcate, Raj Krichna îşi consultă ceasul cu un suspin:

— Nu acum. Am o întâlnire. Rămâi aici, am să vin să te iau.

Se smulse din îmbrăţişarea Luciei, recăpătându-şi cu greu o ţinută convenabilă, mai înainte de a se îndepărta. Se simţea bine. Până acum, operaţiunea mersese ca pe roate. Dacă-i reuşea afacerea asta mai obţinea un grad în cadrul PLOT-ului.

Urcă în Toyota StarJet, închiriată, încinsă ca un cuptor şi o luă în direcţia stâncilor ascuţite care dominau promontoriul.

*

* *

Elko Krisantem îşi şterse sudoarea care-i înţepa ochii şi porni motorul. În fine, treburile începeau să se mişte. Starlet-ul lui Raj Krichna părăsi parchingul piscinei *Rock Hotel*. Spre mirarea turcului, Raj Krichna coti în sus în loc s-o apuce în direcţia oraşului…

Trei sute de metri mai departe, Tamulul se angaja pe un drum îngust spre stânga care urca în zigzag prin pustiul bolovănos, ce instituia partea superioară a Stâncii. Peisajul era din ce în ce mai arid. Un panou indica: „Engineer Road-Upper Caves”. Elko era gata-gata să fie stâlcit de un autobuz enorm plin de turişti, care negociase greu un viraj în agrafă.

Vederea era magnifică, cu stâncile verticale care dominau micul oraş hispano-englez pitit la poalele meterezelor. În depărtare, se zăreau prin ceaţa ridicată de căldură casele şi portul Algesiras. *Căpitanul Iakovlev* se vedea doar ca un punct minuscul în radă. Plimbarea clasică a tuturor turiştilor. Încă un viraj în agrafă. Raj Krichna se opri într-un parching mic din faţa „St-Michael Cave”. O maimuţă răsucea cu tragere de inimă antenele maşinilor staţionate, una după alta. La o mie de metri altitudine, unde se aflau, aerul era cu mult mai proaspăt. Ceva mai jos, un grup de turişti britanici contemplau cu emoţie placa

fixată pe locul unde regina Angliei binevoise să se oprească pentru a admira priveliştea în iulie 1987. Mai multe cărări pentru pietoni porneau de acolo şerpuind printre stâncile aride, deservind parcul maimuţelor şi „upper caves”. Pancarte enorme îi avertizau pe plimbăreţi: „Atenţie la comportamentul maimuţelor. Pot muşca.”

Elko opri la rândul lui şi se apropie de oamenii sprijiniţi de balustrada O’Hara Road, supraveghindu-l pe Raj Krichna. Acesta din urmă se amestecase printre turişti. Perfect inofensiv în aparenţă. Totuşi, Elko Krisantem remarcă faptul că tamulul se uita cu atenţie la cei ce-l înconjurau. Căuta pe cineva cu care avea întâlnire. Sau verifica să nu se afle nici o persoană dubioasă prin preajmă. Krisantem îşi dădu seama că privirea lui Krichna avea se oprească şi asupra lui. Alături, membrii unei familii se fotografiau conştiincios. Cu un surâs binevoitor se apropie de ei şi prin gesturi le propuse să-i ia pe toţi împreună…

Când tamulul ajunse cu privirea în dreptul lui nu văzu decât un fotograf amator pe cale de a imortaliza o scenă de vacanţă.

Odată terminat turul lui de orizont, Raj Krichna se îndreptă fără grabă pe o cărare care ducea spre habitatul maimuţelor, unde sosiseră mici grupuri de turişti, hrănindu-le şi privindu-le cum se joacă. Elko apucă pe o cărare paralelă, aflată ceva mai sus, care ducea spre ruinele Moorish Wall.

Muntele era găurit ca o strecurătoare de grote, tunele, treceri înguste. Soarele ardea furios. Elko Krisantem ajunse la marginea unei platforme stâncoase care domina cărarea din vale unde Raj Krichna se întâlnise cu un bărbat în cămaşă, blond, cu ochelari negri şi o sacoşă în mână. Nu-şi vorbeau, dar se vedea bine că se cunoşteau. Aşteptară până ce turiştii din preajma lor făcură cale întoarsă pentru a schimba câteva cuvinte şi a se îndepărta pentru a traversa rezervaţia de maimuţe, trecând pe sub telefericul mare care se termina în punctul culminant al Gibraltarului.

Elko începu să înainteze, ascunzându-se în spatele ruinelor Moorish Wall. Din fericire, cei doi nu ridicară capul… Străbătură un tunel scurt săpat în stâncă pentru a ieşi pe o platformă pe care se ridica vechiul tun ruginit, vestigiu al celui de al doilea război mondial, unde se căţărase o maimuţă. Puţină lume venea până acolo, fiindcă drumul se înfunda. Pitit în spatele zidului, turcul observa cu inima bubuind. Se întreba cine era interlocutorul lui Raj Krichna.

Cei doi bărbaţi discutau aprins fără ca turcul, aflat prea departe, să poată pătrunde sensul cuvintelor… Conversaţia fu scurtă. Tipul blond îi întinse sacoşa lui Raj Krichna, care o luă. Îşi strânseră îndelung mâna şi tamulul se întoarse, pe când omul lui de legătură aprindea o ţigară, apropiindu-se de maimuţa căţărată pe tun. Aici aşteptă puţin, să nu fie văzuţi plecând împreună.

Adevăraţi profesionişti.

Individul blond se distra jucându-se cu maimuţa. Deodată, alta apăru alături de zidul unde se ascundea Elko Krisantem, scoţând ţipete ascuţite. Maşinal, omul de legătură al tamulului ridică privirea, prinzându-l pe turc în câmpul lui vizual.

Reacţia lui fu instantanee. Îşi aruncă ţigara şi după un sfert de secundă o rupea la fugă ca un alergător la cursa de o sută de metri!

Capitolul XII

Instinctul de ucigaş îi reveni lui Elko Krisantem în galop. Sări din ascunzătoarea lui, uitându-şi de vârstă şi de vechile răni, coborând ca o avalanşă. Îl prinse pe fugar la intrarea în micul tunel, barându-i drumul. Cărarea făcea un cot, punându-i la adăpost de masa turiştilor. Bărbatul blond îl cântări pe Krisantem cu buzele strânse, încordându-se, fără o vorbă. Elko îi învălui într-o privire de cunoscător. Imposibil să poarte o armă, cu pantalonul lui strâmt şi cămaşă uşoară. Degetele lui se jucau de pe acum cu laţul din fundul buzunarului. Gândul lui mai stătea la îndoială, dar instinctul îi spunea că omul acela trebuia să moară.

Dacă se apuca să-i vorbească lui Raj Krichna, acum sau mai târziu, toată operaţiunea eşua.

Tipul blond făcu un pas înainte, cu mâna dreaptă înfiptă după curea ca pentru a-şi proteja burta. Şi el înţelesese că trebuia să-l înfrunte pe Krisantem. Dacă ar fi fugit pe partea cealaltă, ar fi fost repede prins. Dar în spatele turcului, se aflau de asemeni turişti, cea mai bună apărarea a lui... Elko ezita. Cel aflat în faţa lui avea fizicul unui om antrenat în sportul de lupte. Dintr-o dată, blondul smulse închizătoarea curelei. Într-o străfulgerare, Elko zări că în spatele ei se ascundea o lamă scurta triunghiulară, capabilă să-I spintece. Adversarul lui făcu un pas înainte, agitându-şi arma.

Elko evită lovitura printr-un salt într-o parte iar celălalt o rupse la fugă spre tunel. Îi rămăseseră de parcurs mai puţin de zece metri. Cum nu văzuse laţul, îşi închipuia că Elko era dezarmat. Acesta îşi adună toate puterile şi făcu o săritură puternică, ajungând în spatele adversarului! În timpul saltului îşi scosese din buzunar laţul. Funia fină secţiona beregata blondului care îşi pierdu ochelarii negri. Scoase un horcăit răguşit, încercând să-l lovească pe Krisantem.

Zadarnic, Elko se sudase de spatele lui ca o lipitoare. Pus pe treabă. Dispunea de timp puţin. Turişti, amatori să vadă vechiul tun, puteau să apară în fiece secundă, iar scena ar fi produs agitaţie. În Gibraltar, unde criminalitatea fusese redusă practic la zero, nu se strangulau oamenii ziua în amiaza mare. Krisantem începu să strângă din toate puterile, dar adversarul lui se zbătea, încordându-şi muşchii gâtului şi scuturându-se furios pentru a

scăpa de turc. Brusc începu să se dea înapoi pentru a-i strivi pe Elko Krisantem de peretele stâncos. Turcul văzu stele verzi, dar nu dădu drumul funiei. După respiraţia scurta a celuilalt îşi dădea seama că îşi folosea ultimele puteri. Deodată auzi zgomot de voci, râsete. Din partea opusă a tunelului se apropia o familie.

Nu mai avea decât câteva secunde.

Utilizând tactica adversarului său, îl izbi brutal de stâncă, împingându-l într-o scorbură invizibilă din extremitatea opusă a tunelului. Capul omului blond percuta stânca cu un zgomot înfundat şi el scoase un strigăt surd, dând drumul pumnalului. Elko îl lovi violent cu genunchiul în spate şi strânse funia cu putere. Blondul sughiţă, cuprins de un spasm violent şi corpul lui se lăsă moale. S-ar fi prăbuşit pe jos dacă turcul nu l-ar fi ţinut zdravăn. Elko Krisantem se ridică, cu plămânii arzându-i. Auzea ţipetele copiilor care se apropiau. Desigur, ar fi avut timp să fugă, dar imediat s-ar fi dat alarma. Cu o mişcare hotărâtă, târî trupul până la balustradă, îl scotoci rapid, luându-i portofelul şi cu un efort puternic îl aruncă în lungul peretelui vertical, înalt de peste o sută de metri. Cadavrul se rostogoli şi dispăru în tufişurile care înconjurau Moorish Castle, un fort bătrân şi superb, deasupra căruia fâlfâia drapelul Regatului Unit... Când copiii se apropiară, văzură doar un turist care contempla priveliştea, sprijinit de balustradă.

*

* *

Malko cerceta preocupat actele luate de la omul asasinat de Elko Krisantem. Era exact ceea ce prevăzuse şi de care se temuse, după darea de seamă a turcului.

Serghei Kalinin, secundul de pe cargoul *Căpitan Iakovlev*. Era o belea cum nu se putea mai mare. Exista riscul ca trupul să fie descoperit. Să se găsească martori. S-ar fi putut ajunge ia Krisantem. Britanicii nu glumeau cu crimele. Şi totuşi, nu-l puteau condamna pe turc. Dacă ar fi procedat diferit, ceilalţi ar fi reacţionat imediat.

Nu mai era nimic de făcut. Doar să ia în plus măsuri de securitate.

— Ai să pleci în seara asta la Londra îi spuse Malko. Împreună cu contesa Alexandra.

— Dar mai aveţi nevoie de mine, spuse Elko.

— Las-că mă descurc eu, îl asigură Malko. Nu vreau să putrezeşti zece ani în închisoare.

Nu mai rămânea decât s-o avertizeze pe Alexandra, ce plecase pe Main Street să facă târguieli. Şi de asemeni să-i anunţe vestea lui John Falcon. Elko Krisantem, care se apropiase fereastră, se întoarse spre Malko.

— Am impresia ca se petrece ceva pe vas.

*

* *

Malko îşi coborî binoclul, intrigat şi fascinat. O barjă abordase cargoul şi un container era pe cale să fie lăsat uşor în jos de macara. În situaţia în care *Căpitan Iakovlev* trebuia să descarce în portul Rotterdam…

— Elko, vreau să văd mai îndeaproape ce se întâmplă. Nu mişca de aici…

Coborî în viteză pe Europa Road, în lungul meterezelor, pentru a ajunge în port. Lăsă pe dreapta rada ambarcaţiilor de agrement, luând-o pe North Mole, care cotea în unghi drept, avansând spre sud, pentru a proteja portul. Era o fâşie de beton destul de largă pe care se ridicau diferite antrepozite. Bazinul central era aproape gol, în afara câtorva cargouri vechi trase la chei, amarate şi a unui minipetrolier pe cale să-şi golească rezervoarele. Puţină lume, antrepozite închise, o sumedenie de lăzi lipsite complet de pază. Malko se opri la capătul cheiului Western Arm, uitându-se la ce sa petrecea pe *Căpitan Iakovlev*.

Ajunseseră la al treilea container! Şi macaraua urca pentru a-l ridica pe al patrulea.

Cu cele patru containere stivuite la bord, barja se îndepărta lent de cargou, întorcându-se în port. Exact înspre locul unde se afla Malko. Ambarcaţiunii care abia îşi trăgea sufletul îi trebui o jumătate de oră pentru a parcurge cele câteva sute de metri. Mai mulţi muncitori stăteau lungiţi pe containere, bronzându-se. Barja intră în bazinul portuar şi trase la cheiul Western Arm, în faţa une macarale de descărcare. Începu operaţiunea inversă. Într-o oră cele patru containere fură aranjate pe chei, alături de altele similare. Toate erau încuiate cu lacăte şi purtau numere de cod. Apoi, barja plecă, părăsindu-le fără nici o supraveghere.

Malko se uita la paralelipipedele metalice, fascinat. Fiecare dintre ele purta un număr de identificare, litere sau cifre pictate cu şablonul. Se apropie şi le cercetă unul câte unul. Cel din dreapta a numărul 92 UT Sp. Potrivit manifestului de pe *Căpitan Iakovlev*, acesta conţinea transportul de stafide încărcate în Afganistan. Şi heroina destinată lui Raj Krichna. Ca şi celelalte,

cuprindea în jur de 25 de metri cubi de marfă. Malko îşi plimbă privirea spre cargoul sovietic, rămas la ancoră. Îşi îndeplinise misiunea şi putea s-o ia la drum, spre Rotterdam unde îl aştepta Greg Bautzer… Evident, Serghei Kalinin nu se mai întorsese la bord. Cum avea să reacţioneze comandantul navei Căpi*tan Iakovlev?*

Malko se întoarse la maşină. Trebuia să se întâlnească de urgenţă cu John Falcon. Din mai multe motive. Fără el, nu ar fi putut duce la bun sfârşit faza finală a misiunii sale.

*

* *

Dacă am fi spus că John Falcon era preocupat ar fi fost mult prea puţin. Nu mai dovedea să-şi şteargă ţeasta pleşuvă, acoperită de sudoare, deşi datorită climatizării, în biroul lui domnea o temperatură agreabilă.

Şeful biroului CIA din Gibraltar se uita la actele sovieticului, de parcă ar fi fost vorba de un flacon de cianură.

— Pe la ce oră s-a întâmplat?

— Cam cu două ore în urmă, spuse Malko.

— Nici o reacţie din partea tamulului?

— Din câte ştiu eu, nu. Cu puţin mai înainte mai era încă la cină cu Lucia. Nu părea să fie nervos. Dar nu ştim cât timp trebuia să rămână pe uscat acest Serghei Kalinin. Echipajul de pe *Căpitan Iakovlev* va intra în alertă poate abia spre seară…

— În cazul în care nu este descoperit cadavrul mai înainte, interveni cu un glas lugubru americanul. În această alternativă, v-aş sfătui să ridicaţi pânzele cu toată viteza.

— Asta ne şi pregătim să facem, îi explică Malko, punându-l la curent.

— Bine, fu de acord John Falcon, dar trimiteţi înapoi şi iahtul *Armaggeddon.* Până la urmă va ajunge să atragă atenţia. În momentul de faţă nu-şi mai are rostul să rămână aici.

— Şi dacă va fi nevoie să trec graniţa, silit de împrejurări?

John Falcon zâmbi palid.

— Mă voi ocupa eu de această problemă. Am o „Ţigaretă” care vă poate duce în Spania sau în Maroc. Să sperăm că nu vom ajunge acolo. Până una alta, am să-i comunic lui Langley identitatea acestui Serghei. Să vedem dacă ei ştiu ceva mai mult.

— Trebuie să aflăm ce are să se întâmple cu containerele spuse Malko. Cui îi sunt ele destinate.

Ceva nu-i dădea pace. De ce fusese drogul practic părăsit pe chei? Pentru ce Raj Krichna pierdea astfel atâta timp? Fiecare oră care trecea, sporea pericolul unui control vamal inopinat...

*

* *

Malko se uită după *Armaggeddon,* care părăsea portul de agrement. Avea de pe acum în buzunar două bilete la Europa Air, cu destinaţia Londra, singura direcţie deservită de Gibraltar, pe numele Alexandrei şi a lui Elko Krisantem. Se aşteptase să revadă Cougar-ul lui Selim Attalah, dar sirianul nu se întorsese. Ceea ce însemna că stadiul final al operaţiunii nu sosise încă. În felul acesta se mai câştigau câteva ore de răgaz. Malko urcă în maşina lui. Dar nodul din gât rămânea prezent: pe stânca asta se simţea prins în cursă.

Alexandra dormea goală, întinsă pe pat, când se întoarse Malko. Pe o parte, cu superba ei crupă în bătaia soarelui, Malko se dezbrăcă pe tăcute, se lungi şi se lipi de ea, cuprinzând-o cu tot corpul. Tânăra femeie se întinse, trezită din moţăiala ei, iar şoldurile îl presară pe Malko, expediindu-i un val de adrenalina în artere şi declanşându-i o erecţie imediată. Se ridică într-un cot şi cu genunchiul îi împinse una dintre coapse înainte, descoperindu-i sexul, în care plonjă lent până în adânc. Rămase aşa câteva clipe savurând actul posesiunii. Apoi, apucând-o de şolduri o aşeză în genunchi şi începu să se mişte fără grabă. Alexandra se lăsă în voia lui, cu braţele întinse înainte şi capul în cearşafuri, gemând din când în când, cu crupa ridicată în sus ca o pisică mângâiată pe spinare.

Când mişcările bărbatului se accelerară, ea întoarse puţin capul şi gemu:

— Mai repede, mai repede!

Malko, într-un ultim efort, se vărsă în pântecul ei şi amândoi căzură îmbrăţişaţi pe o parte. Îi mângâie sânii încă întăriţi datorită plăcerii, în vreme ce ea se întindea pentru a-i simţi mai bine sexul rămas înăuntrul ei. Malko se întreba când mai aveau să facă dragoste. Peste câteva ore urmau să se despartă din nou.

— Pregăteşte-te, îi spuse, trebuie să te conduc la aeroport.

Se ridică şi privi maşinal pe fereastră. Simţi imediat un şoc în inimă. *Căpitanul Iakovlev* era pe cale să părăsească rada! Portcontainerul sovietic ridicase de pe acum ancora. Se îndrepta spre sud, în direcţia strâmtorii şi a Atlanticului. Deci, dispariţia lui

Serghei Kalinin fusese trecuta la rubrica pierderi şi profituri. Malko ştia prea bine că sovieticilor nu le plăcea deloc să fie amestecaţi în afaceri cu droguri. Comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* putea să-şi închipuie că secundul avusese vreo problemă cu poliţia.

Malko urma să afle mai multe prin John Falcon. Îi lipsea elementul principal: soarta containerelor debarcate.

După ce o va conduce pe Alexandra şi pe Krisantem la aeroport, intenţiona să se consacre acestei probleme.

*

* *

Un bombardier voluminos Vulcan, încă mai purtând pe el camuflajul de război, veghea ca un pterodactil aţipit pe pista traversată de drumul care ducea spre frontieră, la Algesiras. În afara unui Boeing 737, care urma să plece la Londra, era singurul avion. Englezii refuzaseră categoric să autorizeze vreo companie britanică pentru deservirea Stâncii. Blocând temporar acordurile dintre companiile europene.

Semnalizatoarele de la intrarea pe pistă erau pe verde. Când un aparat urma să decoleze sau să aterizeze, ele treceau pe roşu şi traficul era întrerupt, ca la o trecere la nivel cu calea ferată.

Mica aerogara amintea de America de Sud, cu clădirile ei mărunte şi părăginite, fără nici o firmă. O mulţime de turişti, înroşiţi de soare ca nişte homari fierţi, se înghesuiau în hol, frânţi în două de greutatea sticlelor cumpărate în regim de „duty free”. Pentru ultima oară Alexandra se lipi de Malko în mijlocul mulţimii.

— Să te întorci repede! îi spuse ea.

Elko Krisantem bombănea furios, expediat într-un mod dezonorant, ca o cârtiţă scoasă la lumina zilei.

Malko rămase până în momentul în care se închiseră uşile Boeing-ului 737. Temându-se de un incident survenit în ultima clipă.

Elko pleca de la Londra la Viena iar Alexandra lua un avion Air France pentru Paris. De îndată ce aparatul începu să ruleze pe pistă, Malko grăbi spre parchingul aflat pe partea opusă drumului.

John Falcon îl aştepta cu răspunsurile la întrebările pe care i le pusese.

*

* *

Americanul fuma un trabuc enorm, cu trăsăturile impasibile

când îi deschise lui Malko. Abia în biroul lui se însufleţi.

— Am lucrat bine pentru dumneavoastră, spuse el.

— Ştiţi că vasul *Căpitan Iakovlev* a ridicat ancora?

— Ştiu, confirmă John Falcon. Am un prieten la căpitănie. A anunţat că avaria fusese remediată şi că îşi continuau drumul!

— Şi Serghei Kalinin?

— Comandantul a semnalat că unul dintre oamenii lui nu se prezentase la bord la ora stabilită şi a cerut poliţiei din Gibraltar să ia legătura cu consulatul sovietic din Madrid de îndată ce-l va regăsi.

— Bizar, recunoscu Malko, de obicei sovieticii sunt cu mult mai virulenţi.

John Falcon îşi agăţă un surâs în colţul gurii şi-şi scutură trabucul.

— Au ei motive serioase pentru asta. Langley l-a identificat, numai ce am primit un telex. Serghei Kalinin se numeşte în realitate Ivan Grusov şi are grad de căpitan în GRU[19]. A servit doi ani pe pescadorul sovietic care urmărea Flota a Şasea. Mai târziu a fost regăsit ca ataşat militar la Delhi, după care a fost rechemat la Moscova, la Centrală şi de atunci nu s-a mai ştiut nimic despre el. S-ar părea că era ofiţerul de legătură a lui Raj Krichna.

Iată de ce comandantul de pe *Căpitan Iakovlev* nu făcuse valuri. În lupta feroce dusă pe tăcute, care îl opunea pe Malko adversarilor lui tamulo-americano-sovietici, se numărau de pe acum doi morţi. Pe care nimeni nu-i revendica. Prezenţa ofiţerului GRU pe *Căpitan Iakovlev* demonstra că întreaga operaţiune se bucura de binecuvântarea şi ajutorul serviciilor sovietice. Care, în aceste circumstanţe, aveau ca aliat un traficant de droguri american.

Totul era perfect coerent. Sovieticii dădeau dintr-o lovitură trei lovituri. Îi ajutau pe aliaţii lor tamuli, vindeau arme poloneze şi puneau în plus mâna pe devize, subminând încă puţin societatea occidentală prin intermediul heroinei. Aşa cum preconizase Lenin…

Straşnic!

Dar între marile servicii nu se obişnuia recurgerea la crimă…

Această fisură risca să provoace tulburări.

— Ce spune Langley? întrebă Malko.

— Toţi sunt teribili de contrariaţi…, afirmă prudent John.

---

19 Secţia militară a serviciilor speciale sovietice.

— Nu s-a descoperit nimic?

— Din fericire, nu. Ştiu locul unde se află cadavrul. Poate rămâne acolo mult şi bine. Vreau să sper, totuşi că nu veţi mai fi aici când are să fie descoperit.

— Asta sper şi eu, spuse Malko.

Adevărata problemă consta în a afla dacă sovieticii reuşiseră să-l avertizeze pe tamul că se întâmplase ceva cu omul lui de legătură. Orele următoare urmau să fie cruciale: dacă Raj Krichna nu mişca, însemna că nu era la curent. Dacă dispărea, nu mai rămânea decât să pună mâna pe drog.

— Şi containerele? întrebă Malko.

Chipul americanului se lumină.

— Am pe cineva la vamă, care se ocupă de problemă. Am stabilit o întâlnire cu el la *Angry Friar*, o cafenea de pe Main Street.

— E prudent să mă arăt şi eu?

— Willy câştigă tot atâţia bani de pe urma mea cât din serviciul lui. E ca mormântul, afirmă John Falcon. Soţia lui e americancă şi el ştie bine că nu i-aş cere nimic împotriva sacrosantei Queen. Dar, cum cunoaşteţi mai bine ca mine această afacere, prezenţa dumneavoastră e indispensabilă.

*

* *

Angry Friar, chiar vizavi de reşedinţa guvernatorului, era o cafenea englezească unde domnea un întuneric ca într-un cuptor şi era relativ răcoare.. În colţul cel mai întunecos, un bărbat roşcovan, gras cu părul cărunt, discuta aprins cu o enormă halbe de bere brună, brumată. Scutură mâna lui John Falcon şi-l salută pe Malko printr-o mişcare a capului, fără a pune nici o întrebare. Americanul intră imediat în miezul problemei.

— Ia spune, Willy, ai găsit ceva?

Vameşul scoase o hârtie din buzunar cu un zâmbet şmecher.

— Da, nu-i vorba de nici un mister.

— Şi?

— *Căpitan Iakovlev* a avut o avarie. Potrivit spuselor comandantului, a primit un telex de la destinatarul transportului care-i cerea să descarce câteva containere, recuperate apoi de un alt vas ce va urma să treacă prin partea locului. Marfa n-ar mai fi putut să fie preluată la Rotterdam din cauza întârzierii.

— Şi cui urmează a fi predate containerele?

— Nu se ştie deocamdată, explică vameşul. Răspunderea lor o

poartă un intermediar, Med-Shipping Co, care are un reprezentant aici. Acesta va completa mâine formalităţile vamale. Ne-a telefonat. Noi vom sigila containerele, care vor rămâne aici până ce vor fi încărcate pe un alt vas.

— Şi intermediarul nu ştie pe ce vas şi când urmează a fi încărcate?

— Nu. A primit un telex de la un alt intermediar, un american cred, care îi va preciza mai târziu instrucţiunile.

— E o practică aplicată în mod curent? întrebă Malko.

Vameşul abia dacă ridică privirea spre el.

— Absolut. Câteodată, unele containere rămân aici cu lunile uitate de proprietarii lor.

— Şi unde vor fi depozitate?

— Pe cheiul Western Arm, acolo unde au fost şi descărcate. Dacă o să dureze prea multă vreme, i se va cere intermediarului să le ducă într-un depozit. Dar pe aici nu se prea fură.

— Aveţi vreo idee ce anume conţin? întrebă din nou Malko.

— Nu încă. Intermediarul va veni la noi cu manifestul comunicat de clientul lui.

Satisfăcut, grasul Willy dădu dintr-o dată peste cap jumătatea de halbă care-i mai rămăsese.

— Mulţumesc, Willy, spuse John Falcon, tot ce ne-ai spus e foarte util. Îmi puneam şi eu nişte întrebări. Cu ruşii ăştia nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Vameşul izbucni în râs.

— În orice caz, nu sunt arme! Cei care au descărcat containerele mi-au spus că erau destul de uşoare…

John Falcon lăsă pe masă o bancnotă de cinci lire şi se ridică. Nu aveau ce să afle mai mult. Vameşul îşi văzu în continuare da berea lui. Ajunşi pe Main Street, americanul îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi mulţumit?

— Bineînţeles, confirmă Malko. În cel mai rău caz, suntem în măsură să distrugem drogul.

— În momentul de faţă, pot să vă găsesc tot ce trebuie pentru a transforma această heroină în căldură şi lumină, afirmă John Falcon.

— Luaţi toate măsurile, spuse Malko.

Nu era soluţia cea mai satisfăcătoare. Numai Raj Krichna ar fi fost lezat. Dar misiunea era îndeplinită în partea ei esenţială. Malko îşi storcea creierii să găsească o soluţie mai bună. Şi să o răzbune pe Ann Grimm printre altele. N-ar fi fost rău nici să

recupereze dolarii de la Tony Pool…

— Vă las să supravegheaţi toate astea până mâine, spuse americanul. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi-mă indiferent la ce oră.

Se despărţiră dinaintea unui autocar înţesat de turişti. Un pakistanez încercă să-i acroşeze pentru a le vinde dantele fabricate în Coreea de Sud.

Se despărţiră la colţul străduţei Convent Lane, atât de îngustă încât zidurile de pe cele două părţi aproape că se atingeau. Centrul Gibraltarului semăna într-o măsură cu vechea citadelă din Alger…

Era încă lumină. Malko se hotărî să se ducă şi să verifice dacă nu cumva Selim Attalah apăruse. Întoarcerea lui ar fi însemnat că heroina era pe punctul de a-şi schimba stăpânul.

*

* *

În apus, rada portului de agrement răsuna de râsetele marinarilor care profitau de o răcoare relativă. Pălăvrăgeau pe terasele cafenelelor aflate la poalele caselor de un alb ca zăpada, ce înconjurau bazinul. Malko cercetă îndelung toate punţile fără a vedea nimic care să semene cu Cougar-ul lui Selim Attalah.

Deodată, zări un bărbat care se îndreptă spre restaurantul *Da Paolo*. Silueta lui nu-i era necunoscută.

Georgiu Ayotis!

Cipriotul ajunse pe terasă şi se instala la masa unde se afla un cuplu: Raj Krichna, cu părul lui negru pieptănat cu grijă spre spate şi Lucia, superbă într-o rochie cu volane hiperscurtă, care-i descoperea picioarele fine şi bronzate, precum şi pieptul datorită unui decolteu vertiginos.

Malko bătu în retragere. Sosirea lui Georgiu Ayotis, omul de încredere al lui Selim Attalah şi a lui Raj Krichna marca începutul numărătorii inverse.

Greutatea Colt-ului „38” fixat la glezna lui i se păru liniştitoare.

Capitolul XIII

Georgiu Ayotis se înclină în faţa Luciei şi luă un loc lângă ei.

Malko ar fi plătit scump să poată strecura un microfon sub masă… Se abătu până în parchingul din spatele restaurantului, unde reperă Starlet-ul lui Raj Krichna.

Ayotis era cel care-l interesa. Unde s-o fi cazat? Se aştepta să-l vadă apărând pe Tony Pool, însoţit de Diana Mangan, dar americanii nu se arătară. Prudenţi. Era limpede că aveau să intervină doar în ultimul moment. Din când în când, Malko se ducea să verifice în ce stadiu ajunseseră cu masa. Serviciul era de o încetineală disperantă. Abia după două ore trioul apăru în parcare. Malko se ascunse sub tabloul de bord în ultima clipă. Când se ridică, zări Starlet-ul luând-o spre oraş. Georgiu Ayotis era aşezat în faţă.

Queen’s Way, drumul din lungul exteriorului meterezelor, era pustiu şi Malko fu nevoit să rămână la distanţă. Noaptea, Gibraltarul semăna mai mult cu un cimitir de ţară decât cu Lido… Starlet-ul trecu de Rock Hotel şi se opri în faţa cazinoului. Cât să coboare Georgiu Ayotis şi imediat făcu calea întoarsă.

De departe, Malko îi văzu pe Raj Krichna şi pe Lucia intrând în *Rock Hotel* mână în mână. Vădit grăbiţi să se împerecheze… Ezită să-l urmărească pe cipriot în interiorul marelui cazinou. Se hotărî urgent când zări deodată BMW-ul înmatriculat la Malaga, al lui Tony Pool, parcat în faţă. Toate se aşezau la locul lor. Avea de ales: ori să se ascundă pe lângă cazinou, ori să se ducă şi să vadă nai de aproape containerele şi să le întindă traficanţilor o capcană. Alese a doua soluţie. Îi trebuiră doar cinci minute pentru a traversa din nou oraşul adormit. Trecu prin faţa biroului de vamă, încă luminat, aflat puţin mai înainte de North Mole şi ajunse la extremitatea lui Western Arm.

Containerele nu se clintiseră din loc. Nici ţipenie. La stânga rada, la dreapta marea.

Malko îşi lăsă maşina între două antrepozite şi stinse farurile. Marea clipocea uşor, iar aerul era plăcut călduţ. Opri motorul şi scoase Colt-ul din teaca fixată la gleznă. Traficanţii aleseseră bine locul. Noaptea nu trecea nimeni în această parte a portului. Singurul semn de viaţă venea de pe cele câteva cargouri ancorate de-a lungul cheiului North Mole, de pe care se filtra

puţină muzică.

Malko se întreba când avea să vină Tony Pool să caute drogul.

*

* *

Vreo sută de matroane înghesuite în sala de Bingo din extremitatea cazinoului, notau scrupulos cifrele aruncate cu o voce atonă de crupier. Câteva pensionare se târâiau în jurul maşinii de bani din holul mare, care domina Europa Road şi unde se ajungea cu ascensorul... Restaurantul era gol. În afara priveliştii, cazinoul Gibraltarului nu avea mare lucru de oferit jucătorilor...

Georgiu Ayotis deschise uşa sălii de ruletă şi black jack. Imediat un şef de sală pirpiriu, într-un smoching pătat, îl agăţă pentru a-l sili să plătească taxa de intrare. Cipriotul se execută bodogănind. Tocmai îl zărise pe Tony Pool şi pe Diana la o masă de ruletă. Raj Krichna îi descrisese atât de bine încât nu încăpea nici o eroare posibilă. În plus, ei erau singurii din sală sub o sută de ani...

Se apropie de cei doi. Crupierul anemic îşi lansă bila pentru vreo doisprezece clienţi. Ayotis se amestecă printre ei, fără a-i adresa vreun cuvânt americanului, dar schimbând cu el o privire.

Acesta, câteva minute mai târziu, se îndreptă spre şirul automatelor de bani. Acolo, nimeni nu i-ar fi putut auzi.

— Raj este OK? întrebă Tony Pool îngrijorat.

— Da, îl asigură Ayotis, totul merge bine.

Conversaţia lor continuă în tumultul provocat de maşinăriile acţionate de Diana pentru a le acoperi zgomotul glasurilor. Când îşi sfârşi monedele de 10 peni, se întoarse spre Tony.

— Ai terminat?

— Da. O ultimă privire aruncată spre Ayotis şi cipriotul se îndreptă hotărât spre o masă de ruletă. Diana şi Tony Pool ajunseră în holul pustiu şi urcară în ascensor. Fără a se grăbi, coborâră spre *Holiday Inn*.

— Totul e pus la cale? întrebă Diana.

— În principiu, făcu Tony, mereu bănuitor.

— Pentru când s-a hotărât?

— Pentru noaptea următoare.

— Şi tipul din Viena?

— Cred că ne-a pierdut urma.

— A rămas în Marbella?

— Nu, a plecat. De la *Marbella Club* a făcut o rezervare pentru

un hotel din Ibiza…

Diana zâmbi ironic.

— Ţi-am spus că o să-i tragem pe sfoară.

Tony găsi un loc de parcare chiar în faţa hotelului, în *Governor's Parade* şi se întoarseră în apartamentul lor.

Primul lucru pe care-l făcu Tony la intrare fu de a deschide şifonierul. Cele cincisprezece milioane de dolari se aflau la locul lor în doi saci de piele. Americanul nu voise să atragă atenţia închiriind un seif din vreo bancă. Diana se uită la saci cu ochi scânteietori.

— Mi-a venit chef să mă distrez, făcu ea.

— Ce vorbeşti! spuse Tony Pool turnându-şi un *J and B*, după ce-şi scosese cămaşa.

— Deschide sacii.

Tony îi aruncă o privire minată.

— De ce, mă rog?

— Vreau să mă uit la bani.

— Vezi-ţi de treabă!

— Fă ce-ţi spun, îi porunci Diana cu o voce tăioasă. Îţi reamintesc că banii aparţin lui Donald şi că tu lucrezi pentru el.

Ochii ei galben-verzui căpătaseră o expresie glacială. Tony îi susţinu privirea câteva clipe şi pe urmă, supărat, se ridică şi deschise unul din saci. Diana îşi înfipse imediat amândouă mâinile înăuntru, începând să arunce pachetele de bani, a câte o sută de dolari, pe pat, desfăcându-le în acelaşi timp.

— Ai înnebunit! sări în sus Tony Pool. Ne-au trebuit ore întregi să-i numărăm.

Fără un cuvânt, Diana îşi văzu de treabă, până ce se aşternu un covor, care trebuie că reprezenta peste un milion de dolari. Apoi se întoarse spre Tony şi-i aruncă:

— Acum, treci şi te împerechează cu mine.

— Du-te la naiba!

Fără să scoată o vorbă, femeia apucă paharul gol de coniac şi i-l aruncă în cap, turbată de furie. El evită lovitura în ultima clipă şi se ridică înnebunit, cu un horcăit mânios.

— Nemernico!

Îi trase o palmă mai să-i disloce capul, desfăcându-i cocul. Diana trecu la atac zgâriindu-l pe toată lungimea torsului gol. Tony încercă s-o prindă, dar ea, suplă ca o liană, se agăţă de el, frecându-i-se de trup, în vreme ce Tony încerca s-o lovească.

Se răsturnară pe patul larg acoperit cu bancnote. Diana îşi

freca sexul de pulpa musculoasă a lui Tony, ca o căţea în călduri. Mai încasă câteva lovituri, dar furia americanului se topea sub mângâierile ei. Femeia îşi dădu seama şi, sfâşiindu-i pantalonul de pânză, îşi băgă mâna în slipul lui, dând la iveală un sex care începea să devină dur. Gura ei se prăvăli peste el ca un uliu, pompându-l cu toată viteza. Tony încerca s-o respingă, răsucindu-i cu răutate sânii, dar capitulă foarte repede.

Nebunia Dianei, nimfomană sofisticată, îi sucise capul. Se ridică şi smulse de pe ea rochia din voal.

— Vrei să faci dragoste, da? Lasă că-ţi arăt eu ţie!

Mâinile lui mari o răsturnară pe burtă, ridicându-i crupa. Cu părul negru despletit, Diana guiţa de plăcere, deschisă, moale, fericită.

— Oh da! Supune-mă! murmură ea.

Tony, fără un cuvânt şi fără nici o pregătire prealabilă se înfipse violent în ea. Diana scoase un urlet dement sub efectul durerii autentice şi al plăcerii la fel de autentice, care-i întuneca minţile. Degetele cu unghii lungi şi roşii se crispau în grămada de dolari, sfâşiind bancnotele, reducându-le în confeti, în vreme ca era turtită sub cele optzeci de kilograme ale amantului ei, afundat în ea pe toată lungimea.

— Na, satură-te! tună Tony.

Se retrase aproape în întregime şi se aruncă din nou asupra ei violând-o în toată legea. Şi aşa mai departe, însoţindu-şi mişcările cu bombăneli şi injurii. Strigătele Dianei se modificară puţin câte puţin coborând tonalitatea până ce ajunseră un miorlăit continuu, supus şi fericit.

— Aşa, ce bine e! murmură ea.

Mâinile lui Tony Pool, strecurate sub torsul ei, îi frământau sânii mai să i-i smulgă. Când îl simţi că se videază, crupa i se ridică, săltându-l în sus. Diana strigă pentru ultima oară, în vreme ce el se smulgea din interiorul ei brutal. Diana se rostogoli pe pat şi bancnotele de o sută de dolari se lipiră de pielea ei năclăită de transpiraţie. Cu ochii închişi, ea rămase întinsă pe spate. Tony Pool profită de ultimele lui puteri pentru a se arunca asupra ei, de data aceasta ţintuindu-o până în adâncul pântecului. Bărbatul avea impresia că pusese mâna pe lozul cel mare, cu toate acele bancnote între ei.

Le trebuiră multă vreme pentru a-şi recăpăta calmul. Tony îşi turnă un pahar de *J and B* iar Diana îşi pregăti un Cointreau cu multe cuburi de gheaţă. După senzaţii atât de puternice, băutura

era extraordinară. Cu o voce liniştită, îl întrebă:

— Spune-mi ce ai stabilit. Trebuie să-i telefonez lui Donald ca să fie la curent.

Asta era regula. Când Diana era cu el, Tony nu-i vorbea direct patronului.

— Simplu, spuse el. Ayotis s-a întâlnit cu Raj Krichna care i-a dat cheia şi numărul containerului în care se află drogul. Mâine intrăm în posesia lui.

— Pentru ce abia mâine? obiectă Diana. E periculos să rămână totul pe chei.

— Pentru că cele patru containere vor fi vămuite şi sigilate abia mâine dimineaţă, îi explică americanul. Acum există riscul ca vameşii să le dea târcoale. Ayotis se va duce singur să efectueze transbordarea. E treabă uşoară, toate pachetele sunt în acelaşi container în saci de zece kile. Sunt comprimate şi nu ocupă mult loc. O să le pună în portbagajul maşinii lui şi o să le ducă pe vasul nostru.

— Cum ai să-i verifici calitatea?

— Treaba asta se va face de oamenii noştri, pe vas. După care îmi vor da un telefon. Krichna o să fie aici cu noi. Dacă totul e în ordine şi calitatea e corectă, îi predau banii.

— Şi dacă nu-i?

Tony Pool îşi învârti cuburile de gheaţă din coniac. Liniştit.

— O să fie. Am şi primit un eşantion. Heroină frumoasă, cenuşie. Ăştia sunt oameni serioşi şi au nevoie de un debuşeu pentru cantităţi mari. De ce s-ar frige prosteşte.

— O să fie singur? întrebă Diana, lacomă.

— *Yeah*!

Un înger trecu în zbor şi fugi îngrozit de atâta beznă. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru.

— Tipul ăsta e un criminal, spuse Tony Pool. Are în spatele lui o întreagă organizaţie. Nu ne putem distra venindu-i de hac.

Diana îşi masa sânii, gânditoare. Să economiseşti cincisprezece milioane de dolari nu stricase niciodată nimănui.

— Ascută, făcu el conciliant, o să ne mai gândim. Să vedem cum se prezintă lucrurile.

*

* *

Malko abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Ieşi din maşină şi aerul proaspăt îl trezi. Ceasul lui, Seiko quartz, indica ora trei noaptea. Totul rămăsese la fel de liniştit. Îşi spuse că probabil schimbul nu

avea să se facă în noaptea aceea. În schimb, aşteptarea îndelungată îi permisese să eşafodeze un plan.

Nu mai putea continua să se joace cu focul. Dacă drogul i se strecura pe sub nas, DEA i-ar fi făcut capul calendar. Dar, dacă realiza ceea ce-şi pusese în minte, punea în mişcare o maşină infernală ale cărei efecte ar fi putut fi extrem de îmbucurătoare, dat fiind cine erau protagoniştii.

Urcând din nou în maşină se strecură prin portul pustiu până în centru. Îi trebuiră doar zece secunde pentru a constata că BMW-ul lui Tony Pool era parcat în faţa hotelului *Holiday Inn*.

Plecă gândindu-se la Lucia. Ce făcea micul animal sălbatic între acei piraţi? Fiindcă tamulul, în pofida aparenţei lui pacifice, era un criminal fanatic, de temut. Unul în stare să pună bombe. Ce naivitate să se îndrăgostească de el, aşa cum părea a fi…

Se întoarse la *Rock Hotel* prin străduţe pustii, întâlnind doar o singură maşină a poliţiei, care patrula fără convingere. În afara maimuţelor, nimeni nu fura pe nimeni la Gibraltar.

Următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să fie cruciale. Traficanţii n-ar fi lăsat multă vreme un drog valorând cincisprezece milioane de dolari să se usuce la soare, fără nici o supraveghere.

Înainte de a adormi, se mai întrebă dacă John Falcon se va dovedi eficient.

*

* *

Când îşi deschise ochii, în camera lui strălucea un soare radios. Îi mai rămăsese timp doar să dea fuga la şeful biroului CIA.

Convins că nimic important nu se va petrece în timpul zilei, nici măcar nu verifică dacă Raj Krichna şi Lucia mai erau în hotel, întrebându-se ce pusese la cale Tony Pool pentru a scoate heroina din Gibraltar.

Trebuia doar să plece de acolo într-un fel sau altul. Se gândi la Greg Bautzer. Se mai afla la Rotterdam sau DEA aflase de escala neprevăzută a portcontainerului sovietic? Malko era mirat că nu avea veşti de la agentul special. Foarte riscant să acţioneze în afara DEA şi chiar a autorităţilor locale. Dar el ştia că CIA avea dreptate. Britanicii nu voiau probabil să se murdărească cu o afacere în care un ofiţer sovietic din GRU îşi aflase moartea. Şi care nu-i privea.

*

* *

John Falcon era posomorât. Îi oferi totuşi un ceai lui Malko mai înainte de a-l pune în temă:

— Poliţia a găsit cadavrul lui Serghei în dimineaţa asta. Va trebui să vă repatriaţi în graba mare.

Malko simţi nişte înţepături neplăcute de-a lungul şirii spinării, toate astea puteau fi începutul unor serioase neplăceri. Pentru că, dacă ziarele sau televiziunea vorbeau, Raj Krichna ar fi înţeles totul şi ar fi reacţionat.

— Ce spune poliţia?

— Toţi sunt perplecşi, îi informă americanul. Afacerea a fost preluată de „Special Branch”. Au aflat că mortul e un sovietic, conducându-se după îmbrăcăminte şi, bineînţeles, au făcut legătura cu persoana dispărută de pe *Căpitan Iakovlev*. Malko bău o înghiţitură de ceai fierbinte.

— Am nevoie de douăzeci şi patru de ore, spuse el.

John Falcon ridică o sprânceană roşcovană şi neliniştită.

— Ştiu că sunteţi slav la origine, dar n-are rost să jucaţi la ruleta rusească. Omologii noştri v-au şi reperat de îndată ce aţi sosit. Vor descoperi că mortul face parte din GRU. E destul pentru a dori să vă interogheze… Fie, în seara asta aruncăm în aer blestematul de container, după care trebuie s-o luaţi din loc. Am pregătit tot ce aveţi nevoie.

— Aş fi vrut să încerc altceva, spuse Malko. Mai daţi-mi câteva ore.

John Falcon oftă:

— OK, OK, am ştiut de la început că am să am necazuri.

— Îmi trebuie două lucruri, în afară de exploziv, spuse Malko.

Americanul îl ascultă fără să scoată o vorbă, mâzgălind o sugativă. În cele din urmă, clătină din cap, gânditor.

— Dacă o să fie vreo problemă, o să plecăm amândoi… Dacă o să mai avem timp. OK, am să încerc să procur tot ce mi-aţi cerut. Veniţi aici pe la şase seara.

Americanul îl conduse până la ascensor. Birourile semănau cu un stup. Infrastructura CIA funcţiona rotund.

Malko ieşi în strada inundată de soare şi, instinctiv se uita în jurul lui. Nimic care să-i trezească bănuieli.

După plecarea Alexandrei, se simţea cu adevărat singur. Se uită la maşina lui care clocotea la soare. Străzile erau înţesate de turişti şi îi trebuiră douăzeci de minute pentru a ajunge în portul de agrement. Un vechi Cornet militar era pe punctul de a ateriza

şi şoseaua Spaniei era închisă, păzită de poliţişti. Şiruri de maşini aşteptau pe ambele sensuri. Noroc că traficul nu era prea intens.

Nu avu nevoie să meargă prea departe. Cougar-ul lui Selim Attalah se legăna la câţiva metri de *Da Paolo*, iar sirianul se afla la pupă ajutând să se efectueze amararea.

Attalah se întorcea la Gibraltar să-şi caute cele cincisprezece milioane de dolari.

Capitolul XIV

Malko încerca să-şi înşele îngrijorarea făcând naveta între *Rock Hotel* şi portul de agrement. Cougar-ul era la ancoră, dar Selim Attalah se făcuse nevăzut. Raj Krichna şi Lucia îşi petrecuseră probabil ziua la piscina hotelului Rock, fiindcă maşina lor se afla acolo. Acelaşi lucru cu BMW-ul lui Tony Pool parcat dinaintea lui *Holiday Inn*.

Cât despre Georgiu Ayotis, acesta nu mai apăruse.

Urcând pentru a mia oară pe Europa Road, îşi aruncă o privire pe ceasul lui, Seiko quartz. Trei şi jumătate. Întâlnirea cu John Falcon era fixată pentru şase. Se opri în faţa parchingului piscinei. Starlet-ul lui Krichna dispăruse. Coborî din maşină să arunce o privire şi se lovi de Lucia, cu căştile pe urechi, care apăruse la ieşirea din parcare. Se apropie de el şi-l întrebă într-o engleză stricată:

— Mergeţi cumva la *Rock Hotel*?

— Da, spuse Malko.

— M-aţi putea duce până acolo?

Însemna să te joci cu focul, dar îi venea greu s-o refuze. O invită să urce. De aproape era încă şi mai excitantă, cu sprâncenele ei negre de cărbune, cu chipul copilăros şi senzual şi pieptul ei extraordinar, care-i făcea maieul să plesnească.

Drumul dură trei minute. Nu-şi ridică Walkmanul de pe urechi pentru a-i spune la revedere lui Malko şi a-i adresa un surâs uluitor, de carnivor. Mica gitană degaja o senzualitate să-i bage în păcat pe toţi ayatollahii din lume, cu acel corp delicat, cu sânii turnaţi ca în bronz, cu gura gata să apuce şi licărirea tulbure din ochii ei.

Lolita, fantasmă absolută.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz, la colţul buzelor, inocentă şi perversă. Sfârcul unui sân îi atinse mâna iar Malko se simţi ca electrocutat.

*

* *

John Falcon părea în toane bune. Precum englezoaicele pur sânge, secretarele lui se evaporaseră de la cinci fix iar clădirea *Secretary's Lane* era tăcută ca o criptă.

— Am găsit tot ce vă trebuia, spuse el, dar Company va trebui să suporte o cheltuială de cinci sute de lire…

O licărire veselă strălucea în ochii iui. Malko avu impresia că i se ridica o mare greutate de pe inimă.

— Şi colaborarea exterioară?

— E inclusă în cele cinci sute de lire, spuse americanul.

— Mă tem că am să fiu obligat să vă mai cer ceva, spuse Malko.

— *My God,* ce anume?

— Pe dumneavoastră, făcu Malko.

Şeful biroului probabil că se aştepta la aşa ceva, pentru că nu sări în sus. Îşi mângâie craniul pleşuv cu un gest distrat şi cu o expresie nostalgică, pierdută, spuse:

— Am să simt că întineresc, rosti el.

*

* *

Selim Attalah, bronzat, purtând o cămaşă de culoare crem şi pantaloni albi, îl întâmpină pe Raj Krichna şi pe Lucia la intrarea pe vas cu un entuziasm egal.

Selim mângâie crupa Luciei, făcându-i cu ochiul ştrengăreşte.

— Sper că nu te plictiseşti?

— Nu, mă distrez foarte bine, îi răspunse ea cu o voce agresivă. Selim n-o băgă în seamă. Nu era momentul. Îl trase pe tamul într-o parte.

— Putem pleca mâine dimineaţă?

— Da.

— Bine, ne ducem direct la Malaga. Avionul meu e pregătit. De acolo plecăm la Varşovia, marfa va putea să părăsească Polonia, poimâine, din Gdansk. Peste trei săptămâni va ajunge la Nagapattinam. Sunteţi sigur că nu veţi avea probleme cu autorităţile indiene? E vorba totuşi de cinci sute de metri cubi…

— Sigur, îl linişti tamulul. Responsabilul din port e membru în mişcarea noastră.

— Atunci, hai să mergem la masă, sugeră Selim Attalah. Am făcut o rezervare la *Da Paolo*. E singurul restaurant cât de cât convenabil din Gibraltar.

— Sunt nevoit să vă părăsesc acum, spuse Raj Krichna; ar trebui ca Lucia să rămână cu dumneavoastră.

— Nici o problemă.

Lucia aproape că bătu din picior.

— Vreau să vin cu tine!

— Nu, îi răspunse categoric Krichna, e imposibil.

Sirianul îi adresă o privire stupefiată. Era pentru prima oară când ea se revolta. Hotărât lucru, călătoriile nu-i priau.

— Dacă n-ai să fii cuminte, îi spuse el mai în glumă mai în serios, te trimit înapoi la părinţii tăi, ca să duci viaţa aia păcătoasă de până acum.

— Puţin îmi pasă! îi aruncă ea. Vreau să merg cu Raj!

Selim Attalah fu atât de mirat că nu-i mai răspunse, apoi consideră că era mai nimerit să zâmbească. O să rezolve el treburile astea mai târziu. Nici tamulul nu avea chef de scandal.

— Ai să rămâi cu Selim, spuse Krichna, am să te iau mai târziu. Bosumflată, Lucia se lăsă dusă spre restaurant. Selim îi privea trupul suplu, mulat în rochia de vară.

*

* *

Raj Krichna nu era un jucător şi fixa cu o privire indiferentă maşinăriile aliniate în holul cazinoului. Dar trebuia să-şi omoare timpul, iar cazinoul era locul ideal în acest sens. Se instala la barul aproape gol şi comandă un Gaston de Lagrange, pe care-l încălzi îndelung în palme. Pentru a-şi descleşta gheara din gâtlej. De afacerea asta depindea viitorul lui în PLOT.

În privinţa sovieticilor şi a lui Selim Attalah nu era nici o problemă, dar nu avea încredere în Tony Pool. Americanul ar fi putut să fie tentat să pună mâna şi pe unt şi pe banii pentru unt.., Raj Krichna prevăzuse cu răceală această eventualitate şi era pregătit să-i facă faţă. De ani de zile, existenţa lui se derula într-un univers sângeros în care viaţa unui om nu avea nici o valoare. Cea a lui Tony Pool, cu nimic mai mult ca altele. Dar nu-şi făcea nici un fel de iluzii: americanul era din aceeaşi rasă cu el. Şi Diana Mangan putea fi la fel de periculoasă…

Îşi termină coniacul, gândindu-se la Lucia. Ce ciudată vietate! Niciodată nu cunoscuse o altă femeie cu un asemenea echilibru sexual. Păcat că nu era din neamul lui de tamuli. Prezenţa ei i-ar fi făcut pe unii să scrâşnească din dinţi. Mai comandă o cafea: a unsprezecea în ziua aceea. Ar fi dat multe rupii ca să fie mai bătrân cu câteva ore.

*

* *

Lucia ciugulea din prăjitură, cu privirea în gol, în hărmălaia restaurantului *Da Paolo*. Selim Attalah ceru nota de plată şi se ridică. Luna strălucea deasupra portului de agrement şi ocupanţii

vaselor cu pânze se plimbau pe pontoane. O ambianţă plăcută şi relaxantă. Sirianul se îndreptă spre Cougar-ul ancorat la capătul pontonului.

Lucia se opri brusc:

— Unde te duci?

El se întoarse şi o cuprinse de mijloc, afundându-şi degetele în carnea elastică a şoldurilor.

— Ţi-am dus dorul…

— Vreau să mă întorc la hotel, făcu ea încăpăţânată.

Selim, sub imperiul unui violent acces de furie, o apucă de mână şi o trase fără menajamente, sub privirile scandalizate ale câtorva yachtmeni britanici. Selim şuieră printre dinţi:

— Ai să vii cu mine, proasto!

O târî după el de-a lungul pontonului pustiu spre Cougar. Mută de groază, Lucia se lăsă în voia lui. Ajunşi în dreptul vasului, o ajută să sară pe punte, deschise uşa cabinei spaţioase care ocupa toată partea din faţă şi, cu o palmă o expedie pe Lucia în pat. Ea rămase întinsă pe burtă, inertă. Cât ai clipi din ochi, Selim se dezbrăcă şi i se alătură, răsucind-o ca pe o cârpă.

— Ei, ce mai aştepţi?

Sirianul nu-şi putea reveni. De obicei, de cum se întindeau pe pat, ea se încolăcea docilă în jurul lui. Cum copila nu reacţiona, Selim se aşeză călare pe pieptul ei, cu sexul între sâni, atingând gura Luciei.

— Haide!

Ea deschise gura şi muşcă.

Cu un urlet de furie, Selim se rostogoli pe pat, tetanizat de durere. Apoi, sări în picioare, scoase cureaua de piele de la pantaloni şi începu s-o biciuiască pe Lucia care se zbătea pe pat, ţipând sub ploaia de lovituri. Selim zvârli cureaua şi-i smulse rochia micuţei gitane, apoi slipul. Înşfăcându-i pletele lungi într-o mână, o răsuci cu brutalitate pentru a-i aduce chipul alături de al lui.

— Dacă o iei de la capăt, îţi smulg ochii cu mâna mea.

Îngrozită şi ştiind că ar fi fost în stare, Lucia îşi deschise docil gura făcând ce voia el, dar cu un soi de nepăsare care strică în bună măsură eficacitatea felaţiunii. Selim sări în sus de furie. Îşi smulse sexul din gura ei pentru a se masturba mânios. Lucia aştepta. La o privire imperioasă a sirianului, o luă de la capăt. Puţin mai cu tragere de inimă. Selim îi malaxa cu ferocitate sânii tineri, ciupind, răsucind, înfigându-şi unghiile în carnea fragilă,

mormăind obscenităţi. Unde era pisica în călduri care se freca de trupul lui, luându-l în gură, excitându-l cu sânii ei ascuţiţi? Parcă ar fi fost o profesionistă blazată, grăbită să termine.

Frustrat, Selim se dezlipi de ea şi o trânti pe pardoseala cabinei ca s-o posede în felul în care prefera el. Îngenunchiată pe mocheta albă, ca un animal. Dar, vai, crupa nervoasă rămânea rigidă, moartă şi bărbatul trecu prin toate chinurile ca s-o penetreze. Lucia era uscată ca o iască!

Cea ce spori şi mai mult turbarea sirianului. Începu să se agite ca o brută, violând-o, fără a-i stoarce nici un pic de plăcere. În cele din urmă termină dezgustat, frustrat şi o întrebă cu năduf:

— Ce te-a apucat?

Ea, care era întotdeauna numai miere. Lucia îi aruncă în obraz, încrâncenată:

— Nu mai vreau să fac dragoste cu tine.

— Şi de ce, mă rog?

— M-am îndrăgostit.

Asta era culmea, automat, Selim o pălmui cu toată puterea strigând la ea:

— Lasă că ai să vezi tu când ajungem la Marbella! Am să te dau pe mâna tuturor celor care au să aibă chef de tine. Chiar şi grădinarului. Ăla cu socoteala cât toate zilele…

Un grădinar erotoman care se masturba în seră, uitându-se la Lucia cum se scălda… Mica gitană rămase mută, chircită pe pat, cu chipul ei de copil lipsit de expresie…

Selim se îmbrăcă, puţin calmat de coitul lui brutal. Trebuia s-o ducă pe Lucia la *Rock Hotel*. În timp ce rulau pe Queen’s Way, în lungul meterezelor, Selim îi strângea sânul stâng cu răutate.

— Dacă-i sufli vreo vorbă lui Krichna, te omor!

Era atâta tensiune în glasul lui încât Luciei îi veni să verse de teroare. O lăsă în capătul străzii unde se afla *Rock Hotel* şi demară imediat.

Cheia camerei se afla la recepţie. Raj Krichna nu se întorsese. Holul pustiu, în fund cu barul mic, i se păru sinistru. Simţea nevoie să-i vorbească unei fiinţe omeneşti. Se gândi deodată la bărbatul blond care o adusese la hotel. Părea atât de gentil. Apropiindu-se de portar, i-l descrise.

— Nu s-a întors încă, făcu funcţionarul după o privire aruncată pe panoul cu chei. Stă la 426.

Decepţionată, Lucia se hotărî să meargă la culcare. O durea tot corpul şi vânătăile îi marcau pielea delicată în locurile în care

Selim o ciupise sau o bătuse..

Portarul de la *Rock Hotel* o urmări cu priviri pofticioase. Mai erau şi bărbaţii norocoşi. Să-ţi aduci în pat o bombă sexuală ca asta, era ceva! Bineînţeles, numai străinii aveau parte!

*

* *

Raj Krichna traversă holul din *Holiday Inn*, cu un zâmbet de comandă pe buze. Intrau în faza finală a schimbului. Cea mai periculoasă şi cea mai delicată. Sună la uşa apartamentului şi Diana Mangan îi deschise imediat cu o grimasă care se voia plină de amabilitate. Purta o rochie neagră, gen furou, foarte decoltată, ciorapi asortaţi, machiajul fiindu-i cel obişnuit care-i scotea în evidenţă ochii galbeni. Părul lins adunat pe ceafă îi accentua profilul de pasăre de pradă... Tony Pool era în sitting-room, privind la televizor şi mestecând chewing-gum. Într-o căldăruşă se afla o sticlă de Moet et Chardon. Diana i se adresă veselă:

— Trebuie să ne sărbătorim reuşita!

Tamulul zâmbi mecanic. Totul i se părea cam prea destins. Nu-i plăcea tăcerea americanului. Maşinal o examina pe Diana fără să-i scape nici o cusătură. Imposibil să ascundă o armă asupra ei... Se instala în apropierea televizorului, preocupat. I se umezeau mâinile când se gândea la milioanele de dolari de care organizaţia lui avea nevoie. Erau aici, la îndemâna lui... Diana pirueta în jurul lor intrând şi ieşind din încăpere. Cel de-al şaselea simţ al lui, îl avertiza pe tamul că pericolul va veni mai întâi dinspre ea. Nu era pentru prima dată când o afacere de droguri se termina in sânge.

— Unde sunt banii? întrebă el.

Tony Pool abia catadicsi să întoarcă privirea pentru a-i spune Dianei:

— Arată-i sacii!

Diana trecu în camera alăturată şi se întoarse cu unul dintre saci, pe care-l deschise. Chiar lângă piciorul lui Raj Krichna. Acesta din urmă zări bancnotele de o sută de dolari în teancuri groase cât o cărămidă.

— Fiecare are câte o sută de mii de dolari, îi explică Tony Pool. Au fost numărаţi la maşină.

— Vom verifica doar câteva, rosti cu răceală tamulul. Sper că dolarii nu sunt falşi.

Nimic mai uşor de imitat ca dolarii. Dar cei falşi lăsau o dâră

de culoare când erau frecaţi tare. Urmase cursuri în această privinţă, în cadrul KGB-ului. Tony Pool clătină din cap şi rosti neglijent:

— Noi nu ne ţinem de prostii de acest gen.

Diana nu mai contenea să se foiască împrejurul tamulului, aplecându-se uneori spre el ca pentru a-i arăta sânii, dar Raj Krichna rămânea de gheaţă. Până şi Lucia îi ieşise din minte. Ceva îl deranja, fără să ştie exact ce anume. Se ridică, inspecta camera. Lângă perete, în spatele lui se afla o comodă. Îi deschise toate sertarele. În cel de-ai treilea se afla un Smith and Wesson 357 Magnum cu ţeava de patru ţoli. Îl luă şi se întoarse armând pistolul, ţintit spre Tony Pool.

— Deci, nu vă ţineţi de prostii, nu?

Americanul crezu că avea să apese pe trăgaci.

— Opreşte-te, strigă el. Cu un glas strangulat. Nu ştiam că era acolo.

Gândurile se învălmăşeau în mintea lui Raj Krichna. Două gloanţe şi ar fi fost morţi. Putea să-şi recupereze heroina şi să plece cu cele cincisprezece milioane de dolari. Tony Pool îl avertiză:

— Dacă faci aşa ceva n-ai să găseşti nici un colţişor pe lumea asta unde să fii liniştit. Donald o să te mănânce de viu.

Raj Krichna lăsă încet revolverul în jos. Tensiunea mai scăzu puţin. Diana Mangan îşi ţinea respiraţia cu ochii morţi ca cei de crocodil. Tony Pool se ridică şi se apropie de ea. Palma pe care i-o trase o făcu să zboare în perete unde se zdrobi, cu o privire duşmănoasă.

— Ţi-am zis să nu faci nimic!

Raj Krichna observa scena, deloc convins. Se aşeză din nou, îşi deschise sacoşa de pile şi scoase un Beretta 92, nou nouţ, apoi un amortizor pe care-l înşuruba în capăt. Arma adusă de Serghei Kalinin, împreună cu cheia containerului.

— Aşezaţi-vă înaintea mea, ordonă el. Şi nu mişcaţi până nu vine Georgiu. Dacă faceţi prostii, vă omor pe amândoi. Altminteri, totul va merge bine.

Cu falca stacojie, Diana Mangan se lăsă într-un fotoliu. Raj Krichna îşi golise creierii, încercând să nu se gândească la ce se petrecea în acel moment pe chei. Mai procedase în acelaşi fel de zeci de ori, dar niciodată pentru cantităţi atât de importante. Drogul călătorea în valize cu fund dublu sau în filtrele de ulei ale maşinilor.

Într-o oră totul avea să se termine.

Soneria telefonului îi făcu să tresară. Aparatul era aşezat pe televizor. Tony Pool ridică fără un cuvânt, ascultă câteva clipe şi puse mâna deasupra receptorului.

— E Ayotis, spuse el. Sună dintr-o cabină. Birourile vămii din port sunt încă deschise. Aşteaptă.

— Foarte bine, făcu Raj Krichna şi noi aşteptăm aici.

*

* *

Rover-ul voluminos al lui John Falcon înainta silenţios între clădirea vămilor, situată la intrarea în port şi cheiul Balnd Line, pentru a se angaja pe North Mol. John Falcon râse vesel şi-i spuse lui Malko:

— Amicul nostru Willy face ore suplimentare…

În capăt, cotiră, continuând drumul până în marginea cheiului Wester Arm. Americanul lăsă Rover-ul între două hangare şi coborâră. Cele patru containere descărcate de pe *Căpitan Iako*vlev se aflau în faţa lor.

John Falcon îndreptă asupra lor lanterna, examinând marcajul containerelor. Se opri asupra celui pe care se putea citi cu litere groase 92 UT SP.

— Ăsta-i, spuse Malko.

Privi în urma lor. Nu se vedea nimeni. Lanterna lumină un lacăt mare iar deasupra lui, fire metalice răsucite şi terminate cu un sigiliu roşu: cel al vămii din Gibraltar. Cu un cleşte, Malko tăie sigiliul şi îndepărtă firele.

— Acum e rândul meu, spuse John Falcon.

Ţinea în mână o trusă de chei. Delicat, începu să le încerce pe lacăt. La a cincea se uzi un „clic” şi lacătul se deschise.

Uşa containerului se dădu la o parte cu un scârţâit. Conţinea lăzi de lemn stivuite unele peste altele. Malko îndrepta spre ele fascicolul lanternei, cu pulsul ajuns la 150 de bătăi. Heroina destinată lui Raj Krichna era pe undeva pe acolo. John Falcon deschisese portbagajul Rover-ului, plin până la refuz cu un soi de cărămizi cenuşii.

Începea tot ce era mai greu.

Capitolul XV

Malko îşi introduse mâna într-o ladă de lemn perforată. John Falcon îi lumina locul. Bâjbâi puţin mai înainte de a scoate un sac din pânză albă, foarte greu. Fascicolul lanternei scoase la iveală inscripţii cu caractere indiene, motive florale şi două cuvinte englezeşti imprimate cu un tampon: *Golden Flower*.

— Asta trebuie să fie, şopti John Falcon.

Malko desfăcu sfoara care lega sacul şi scoase o placă cenuşie şi tare, de mărimea unei cărţi, un soi de pudră amalgamată pe care era gravat în relief „999”. Heroină comprimată. Goli sacul pe jos. Conţinea zece plăci. Fiecare cântărea aproximativ un kilogram şi valora 70 000 de dolari… Ce doi bărbaţi se uitară unul la altul. Totul era de o linişte absolută, în afara clipocitului valurilor care se spărgeau de Western Arm.

— La treabă, spuse Malko.

John Falcon luă din portbagajul Rover-ului cărămizile de ciment, de care făcuse rost în timpul zilei. Imposibil să-ţi dai seama de provenienţa lor. Băgă zece în sacul gol, îl închise şi-l dădu de-o parte. Malko se pregătea să-l scoată pe al doilea din container. Cei doi bărbaţi munceau în mare viteză, fără un cuvânt, întorcându-se mereu spre North Mole pentru a verifica dacă nu cumva se vedea cineva.

În douăzeci de minute, reuşiseră să scoată douăzeci şi doi de saci cu heroină şi să-i înlocuiască cu bucăţile de ciment. Lac de sudoare, deşi era răcoare, făcură o pauză de câteva secunde. Cheiul era plin cu pachetele de heroină. Puseră sacii la loc în container şi închiseră lacătul. John Falcon scoase din buzunar sigiliul vămii Gibraltar, împrumutat de Willy cel gras şi un baton de ceară. Malko ţinea bricheta pentru a se topi ceara şi a pune bumbii la locul lor. Apoi, examinară totul la lumina lanternei. Nu se vedea nici un semn că cineva ar fi deschis containerul.

John Falcon se uită la grămada de heroină de la picioarele lor: cincisprezece milioane de dolari. Aveai toate motivele să te apuce ameţeala.

— Ce facem acum?

— O secundă, spuse Malko.

Luă o placă, se întinse pe chei şi o cufundă în apă, după care se uită la ea. O zgârie cu unghia. Heroina începea să se înmoaie.

— În regulă, nu-i vorba de heroină-bazică insolubilă în apă.

Luând un braţ de plăci le aruncă în apa întunecată, care clipocea la mal. Se dădură la fund imediat. În cinci minute, făcură curăţenie. Peste câteva ore nu avea să mai rămână nimic din cele două sute douăzeci de kilograme de heroină. Toţi rechinii din Mediterana căpătaseră suficient pentru o supradoză… Malko se uită la ceas. Cadranul luminos indica unsprezece şi treizeci. Le trebuise exact o jumătate de oră. Acum bomba era pe ţeava tunului. Nu le mai rămânea decât să observe urmarea evenimentelor.

Malko reperase în timpul zilei, puţin mai departe, o macara a cărei cabină se afla la vreo zece metri de pământ. Un observator perfect. Lăsând Rover-ul în umbra unui hangar, Malko şi John Falcon urcară în macara şi se înghesuiră de bine de rău în cabina plină de leviere.

De acolo de sus, containerele se vedeau perfect. Începea aşteptarea.

*

* *

A douăsprezecea bătaie a miezului de noapte răsunase de o bună bucată de vreme în turla bisericii King’s Chapel şi portul rămânea la fel de tăcut. Malko începu să se simtă serios anchilozat. De ce Raj Krichna nu venea să-şi recupereze heroina?

— Priviţi! spuse deodată John Falcon.

O maşină cotea pe North Mole, rulând încet. Un vehicul mare japonez. Se apropie şi brusc îşi aprinse toate farurile, luminând în întregime Western Arm, apoi le stinse. Maşina înconjură containerele şi se îndepărtă de-a lungul bazinului, fără a se opri. Imposibil să poată vedea cine se afla în interior.

— Sunt sigur că el e! spuse Malko.

— A luat-o înapoi, remarcă americanul.

— Simplă recunoaştere.

Se scurseră zece minute. Apoi, maşina apăru din nou. Acela manej. Dar, de data aceasta, şoferul opri şi stinse complet farurile. Trecură mai multe minute, dar nimeni nu cobora. Malko şi John Falcon îşi ţineau respiraţia. Deodată, maşina demară din nou, cu toate luminile stinse şi făcu o manevră pentru a veni cu spatele în dreptul containerelor. Portbagajul se deschise acţionat din interior. Apoi, portiera. La lumina săracă a felinarelor, Malko identifică silueta scheletică a lui Georgiu Ayotis.

Cipriotul se apropie de containerul 92 UT SP, smulse plumbii

vămii şi deschise lacătul, apoi uşa laterală cu două canate. Se băgă în interior şi scoase o ladă pe care o lăsă jos.

Ayotis muncea acum în mare viteză. Scoţând ladă după lada Din fiecare lua sacii care conţineau blocurile de heroină şi le arunca în portbagajul maşinii lui.

În mai puţin de zece minute, treaba era gata. Portbagajul ere plin până la refuz. Cipriotul închise lacătul şi se aşeză la volan. Plecă fără să mai aprindă farurile şi Malko îl zări cotind pe North Mole. Dar, în loc să-şi continue drumul spre ieşirea din port, opri în faţa unui vas ancorat între pontoanele de pe North Mole. Stânjenit de suprastructuri, Malko nu putut să vadă exact ce se petrecea. Dar, câteva minute mai târziu, farurile maşinii cipriotului se aprinseră din nou şi vehiculul se îndepărtă spre ieşirea din port.

Malko şi John Falcon coborâră în graba din macara. Americanul se aşeză la volanul Rover-ului şi încetini când trecu pe dinaintea cargoului unde se oprise Georgiu Ayotis.

Bahia Blanca. Literele erau pe jumătate şterse iar restul era pe potriva lor. Un cargou vechi, ruginit, care părea gata să se scufunde, sub pavilion panamez.

John Falcon nu întârzie prea mult în faţa lui.

— Duceţi-mă la *Rock Hotel*, îl rugă Malko. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

*

* *

Zbârnâitul soneriei de la intrare îl făcu pe Raj Krichna să tresară, ca şi pe cuplul americanilor. Tamulul se întoarse şi-i spuse calm Dianei Mangan:

Mergeţi să deschideţi şi procedaţi în aşa fel încât să pot vedea cine intră.

Ea se conformă şi încercă o imensă uşurare când recunoscu faţa ciupită de vărsat şi osoasă a lui Georgio Ayotis. Cipriotul îi adresă lui Tony Pool un surâs puţin cam împietrit.

— Gata, totul e în ordine. Toţi sacii au ajuns pe *Bahia Blanca*. Au fost douăzeci şi doi.

Raj Krichna îşi disimula mulţumirea. În afaceri ca asta puteai să dai de belea până în ultimul moment, *Bahia Blanca* părăsea portul în zori. Va fi demult în Atlantic când exista riscul să se observe că unui dintre containere fusese forţat.

— OK, făcu Raj Krichna, poţi să te întorci acasă.

Cipriotul nu aşteptă să i se spună de două ori. Nu-i prea plăcea

ambianţa din apartament.

Tony Pool îl examina cu un ochi de inchizitor.

— Parcă ai suferi de căldură, rosti el pe un ton plin de subînţelesuri.

Râsul lui Georgiu Ayotis se asemăna cu orăcăitul unei broaşte foarte bătrâne.

— Aş fi vrut să vă văd în locul meu. Erau grei nu glumă, păcătoşii ăia de saci…

Ajunsese deja la uşă. O întredeschise şi se strecură afară lăsând în urma lui o tăcere minerală. Raj Krichna aruncă o privire rece spre Diana Mangan:

— Restul de bani.

— He, he, aşteaptă! făcu Tony Pool. Trebuie să primesc un telefon de pe vas că marfa e în ordine.

Raj Krichna ridică uşor din umeri şi zâmbi aproape vesel.

— Nu-i nici o problemă. Să începem număratul.

Se aplecă şi luă două teancuri la întâmplare din sac. I le aruncă Dianei Mangan care-l aducea pe al doilea.

— Numără aici. Înaintea mea. Cât este în celălalt?

— 8 885 000, îl informă Tony Pool.

— Şi în ăsta?

— 7 350 000…

Diana se apucase să numere teancul. Destul de multă vreme nu se auzi decât foşnetul bancnotelor şi respiraţiile lor. Privirea lui Raj Krichna se plimba de la saci la americani. Încheieturile i se albiseră, atât de tare strângea crosa revolverului Beretta 92. Zbârnâitul telefonului îi descarcă în artere o fulgurantă cantitate de adrenalină, urmată imediat de o profundă uşurare. În fine, era ultimul control.

În câteva ore, avea să călătorească spre Marbella cu banii şi cu Lucia. Diana se oprise din numărătoare, iar Tony se duse să răspundă la telefon. Tamulul îi văzu trăsăturile chircindu-se şi privirea devenindu-i fixă. Sângele i se scursese din obraji. Tony bolborosi:

— *You're pulling my leg*[20]?

Mai înainte de a închide, îşi întoarse ochii spre Raj Krichna cu o furie în ei care-i făcea să scoată scântei..

— *Motherfucker! Son of a bitch*! Crezi că ai să scapi aşa uşor? Furia lui părea atât de sinceră, încât Raj Krichna se simţi descumpănit pentru câteva secunde. Apoi, îşi recapătă sângele

20 Vă bateţi joc de mine?

rece, din nou gata de atac ca o cobra.

— Ce s-a întâmplat?

Avu impresia, în ciuda armei ţintite spre Tony Pool, că acesta era gata să se azvârle asupra lui.

— Nemernicule, urlă el, mi-ai livrat ciment. Asta era în sacii tăi blestemaţi!

Raj Krichna, la rândul lui, simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Era imposibil. Americanul îl minţea. Mecanic, scutură din cap şi rosti cu un glas fără timbru:

— Nu, nu, în ei era heroina. Sunt sigur. Secundul meu a asistat la încărcare. A fost verificată pe tot traseul. Pe vas se află prietenii dumitale…

Se ridică. Îndesat, cu capul între umeri. Cu mâna stângă, trase spre el unul din saci. Tony Pool urlă:

— Dacă te atingi de bani, te omor!

Raj Krichna îşi miji ochii. Simţea cum i se lipise cămaşa de spinare din cauza transpiraţiei. Cu mintea golită, nu se mai gândea decât la un singur lucru: să iasă din cameră cu banii. Oricare ar fi fost adevărul, nu se putea prezenta în faţa tovarăşilor lui din mişcare fără arme sau fără bani. Aplecându-se înainte, reuşi să apuce toartele celor doi saci în mâna stângă.

Revolverul era îndreptat spre burta lui Tony Pool. Cei doi bărbaţi se temeau în egală măsură unul de celălalt.

— Am plecat, făcu Krichna.

Se retrăgea cu spatele spre uşă, urmărit de privirile nebune de ură ale lui Tony Pool. Şi, dintr-o dată, Diana Mangan se aruncă asupra lui, ochii ei galbeni strălucind ca nişte topaze. Raj Krichna se mişcă abia perceptibil. Mâna lui dreaptă fu zguduită de două ori şi se auziră nişte împuşcături înfundate. Diana Mangan se opri brusc, apoi căzu în genunchi, cu privirea sticloasă. Atinsă chiar în mijlocul pieptului.

Târând sacii plini de dolari, Raj Krichna ajunsese de acum afară. Trânti uşa şi urcă în ascensor. În fuga mare ajunse la Starlet-ul parcat în faţa hotelului, aruncă înăuntru banii şi puse mâna pe volan. Fiecare secundă conta. Trebuia să gonească până în portul de agrement, să-l trezească pe Selim Attalah şi să plece imediat cu Cougar-ul. Dar mai era şi Lucia. Îşi imagina ce i-ar fi putut face Tony Pool…

Cu acceleratorul până la fund, coborî pe Main Street, o luă pe Line Wall Road, urcând apoi pe Europa Road.

*

* *

Mâinile îi tremurau în aşa hal încât Tony Pool trebui să încerce de două ori până să umple alveolele butoiaşului cu gloanţe de o mare putere explozivă.

Fiecare dintre ele putea să sape un crater în corpul omenesc mare cât o farfurioară. Îşi turnă un pumn de cartuşe în buzunar, îşi băgă revolverul Magnum „357” într-o teacă şi-şi încheie haina. Era atât de turbat încât bombănea injurii de unul singur. Se aplecă două secunde asupra trupului Dianei. Nu era nevoie s-o atingă pentru a constata că era moartă. Mocheta începuse să se îmbibe de sânge.

Trânti uşa în urma lui, traversă holul hotelului în fugă şi sări în BMW. Direcţia, Europa Road.

Încă se mai întreba de ce tamulul îl cruţase. Până şi cei mai buni profesionişti au momente de scăpare. El nu-i va lăsa nici o şansă după ce îşi va recupera banii. Saliva la gândul răzbunării. Ura îl făcea invulnerabil.

Capitolul XVI

Raj Krichna se întreba şi el de ce nu-l lichidase pe Tony Pool, urcând în goană scările hotelului Rock. Ascensorul era în pană. Dădu năvală în camera cleioasă de căldură: nici climatizarea nu funcţiona. Aprinse lumina. Lucia era întinsă în pat, în slip.

— Lucia!

Ea se întoarse şi atunci îi văzu chipul tumefiat de lovituri, hematoamele de pe coapse şi sâni. O furie cumplită i se răsuci în piept.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Selim, spuse ea. M-a bătut şi m-a violat.

Brusc, copila se aruncă de gâtul lui, lipindu-se de el cu violenţă.

— Omoară-l! se rugă ea. Omoară-l dacă mă iubeşti!

Chiar era momentul cu Tony Pool pe urmele lui. O mângâie pe păr.

— Linişteşte-te. Trebuie să plecăm. Repede. Trase mecanic o rochie pe ea şi-l privi.

— Încotro?

— Plecăm din Gibraltar. Cu vaporul.

— Cu vaporul lui Selim?

Ochii negri îl fixau, refuzând să înţeleagă.

— Da.

— Pentru ce?

— Nu pot face altfel. Grăbeşte-te. Enervat, ridicase tonul.

Lucia sări ca o pisică, deschise uşa şi o rupse la fugă pe coridorul întunecos, Raj Krichna fugi după ea, parcurse cinci metri, înjură şi se întoarse. Nebun de frustrare, de frică şi de furie. Cu atât mai rău pentru proasta aia mică! Apucând sacii, coborî scara cu revolverul înfipt la curea.

Paznicul de noapte dormea. Raj Krichna traversă holul împinse uşa de la intrare care dădea spre Europa Road. Încremeni locului. BMW-ul lui Tony Pool era în faţă. Mergea de două ori mai repede ca Starlet-ul. N-avea nici o şansă să ajungă la Cougar. Şi nici un mijloc de a-l preveni pe Selim Attalah. Tony nu-i lăsa nici o şansă. Trebuia să-l aştepte pe Selim. Cu sirianul, ar fi putut scăpa din belea.

Târâind mereu sacii după el, Raj Krichna o luă înapoi şi urcă

scările. Când intră în cameră, era lac de sudoare. Nici urmă de Lucia. Propti un scaun în uşă, aşeză sacii în preajma lui şi se întinse cu Beretta la îndemână. Trebuia să reziste până dimineaţă. Aşteptând, încercă să şi-o alunge din minte pe Lucia şi să se relaxeze.

*

* *

Malko auzi mai întâi un foşnet pe coridor, apoi o uşoară bătaie în uşa lui. Se ridică încet cu Coltul în mână. Întors abia de o oră nu ştia ce se putuse întâmpla între Tony Pool şi Raj Krichna.

Aşteptă şi ciocăniturile se repetară.

Ferindu-se din dreptul uşii, întrebă:

— Ce doriţi?

— Deschideţi!

Era o voce de femeie, timidă şi gâfâită.

— Cine-i acolo?

Mirosea a capcană de la o poştă.

— Lucia.

Pulsul lui se acceleră. Ce căuta metresa lui Raj Krichna pe culoarele hotelului, la două noaptea?

— Ce doriţi? întrebă el prin uşă.

— Deschideţi, vă rog.

Se simţea că era gata să izbucnească în plâns.

— Sunteţi singură?

— Da.

Începu să bubuie în uşă mai să trezească tot hotelul. Dacă Raj ar fi fost cu ea, ar fi împiedicat-o. Malko întredeschise uşa şi Lucia dădu năvală în cameră ca o tornadă, cu chipul răvăşit de lacrimi. Malko îi văzu imediat hematoamele şi ochii umflaţi.

— Ce vi s-a întâmplat?

Copila îşi coborî capul cu părul căzut în ochi, demnă de milă şi atât de fragilă.

— Nu pot să vă spun. Vreau să dorm aici.

— Dar…

Lucia bătu din picior.

— Sunteţi singura persoană pe care o cunosc aici. Mâine dimineaţă am să plec.

— Cum doriţi, făcu Malko.

Fără un cuvânt, îşi trase rochia peste cap, păstrându-şi doar slipul şi se întinse. Cum Malko rămăsese în picioare, Lucia îi aruncă o privire ascuţită şi-i spuse:

— De ce nu veniţi?

Fără să se dezbrace, Malko se întinse şi el. Totul era o nebunie. Prevăzuse întreaga desfăşurare a evenimentelor, mai puţin aşa ceva. Lucia se strânse lângă el, cu capul cuibărit sub umărul lui. Pletele lungi îl gâdilau. Corpul ei fierbinte şi suplu, în alte împrejurări, i-ar fi trezit dorinţa. Rămase cu ochii deschişi în timp ce Lucia adormi, suspinând uşor şi tresărind brusc ca o pisicuţă care visează.

Ce se întâmplase între Tony Pool şi Raj Krichna? Poate că fata îl va putea lămuri când avea să se trezească.

*

* *

Tony Pool îşi rumega furia în BMW. Îl văzuse pe Raj Krichna făcând stânga împrejur. Tamulul nu mai avea să iasă acum până nu se lumina de ziuă. Nu era prost deloc. Ceva îl tracasa. Dacă Krichna ar fi vrut cu adevărat să-l tragă pe sfoară, l-ar fi ucis odată cu Diana. Dar dacă el era de bună credinţă, un singur om ar fi putut opera substituirea.

Georgiu Ayotis.

Bineînţeles, cipriotul nu părea să aibă destul curaj ca să comită o asemenea escrocherie, dar mirajul a cincisprezece milioane de dolari îi mai schimbă pe oameni... îşi amintea de sudoarea care-i curgea pe faţă când sosise în Holi*day Inn...*

Tony Pool nu mai stătu pe. Gânduri, întoarse şi coborî în viteză pe Europa Road. Hotelul Bristol, unde se cazase Ayotis, se afla pe o străduţă care dădea în Main Street. Nici ţipenie. Americanul sună până ce îşi făcu apariţia un paznic de noapte, ciufulit şi intrigat. Tony Pool îi înşiră o poveste încâlcită cu un vas şi omul îl conduse la recepţie. Cipriotul trebuie că dormea tun, fiindcă trebui mai mult de un minut până să răspundă.

— Eu sunt, Tony, făcu americanul. A apărut o problemă. Coboară. Te aştept jos.

Cipriotul apăru în timp record, cu un aer neliniştit şi-l urmă pe Tony Pool în stradă. Acesta din urmă îl împinse în BMW.

— Ce s-a întâmplat? gemu celălalt. M-ai speriat.

Tony conducea cu toată viteza pe străzile pustii. Făcu un ocol prin portul de agrement ca să se asigure că Cougar-ul se afla acolo, apoi urcă pe North Mole pentru a se opri în preajma containerelor. Îşi scoase Magnumul şi-l înfipse în coasta lui Ayotis. Vocea îi tremura de furie.

— Unde ai ascuns drogul?

— Drogul? Ce drog? gemu cipriotul. Eşti nebun; l-am încărcat pe vas.

— În saci era ciment. Tu l-ai pus acolo!

— Ai înnebunit, Tony, rosti Ayotis, pierit. În viaţa mea n-aş face aşa ceva!

Lichefiat de teroare, deschise portiera şi sări jos. Tony Pool făcu acelaşi lucru şi-i trase o violentă lovitură de picior, fracturându-i glezna.

Georgiu Ayotis se prăbuşi, urlând de durere.

Tony Pool îl ridică şi-i băgă ţeava pistolului în gură, spărgându-i mai mulţi dinţi.

— Dacă strigi, îţi zbor creierii. Unde ai dus drogul?

Cipriotul putea articula cu greu. Din ochi şi din cap îi făcu semn lui Tony că se înşela. Acesta din urmă voia să se asigure. Îl târî pe Ayotis lângă zidul antrepozitului şi-l sprijini de el. Apoi, urcă la volan şi manevră BMW-ul pentru a-l aduce în faţa lui Ayotis.

Acesta din urmă gemea încet, făcând echilibristică într-un picior, cu gura plină de sânge. Dintr-un singur elan, îşi lansă maşina asupra cipriotului, zdrobindu-i amândouă picioarele între bara de protecţie şi zid... Se auzi un zgomot oribil de oase sfărâmate, un ţipăt inuman şi motorul se opri. Prăvălit pe capotă, Georgiu Ayotis urla, încercând zadarnic să-şi desprindă picioarele făcute zob.

Tony Pool coborî liniştit din maşină şi-i săltă capul.

— Ori îmi spui ce s-a întâmplat, făcu el calm, ori dau înapoi şi de data asta îţi trec peste tărtăcuţă.

— Nu-s vinovat cu nimic, Tony. Opreşte-te, opreşte-te! Nu mai înţeleg!

— OK, făcu Tony Pool.

Convins. Tipul era prea zdrobit ca să mai mintă. Se aşeză la volan şi dădu maşina înapoi. Georgiu Ayotis căzu imediat pe jos, târându-se ca o omidă tăiată în două şi lăsând o dâră de sânge pe beton. Americanul coborî iar din BMW şi-l apucă pe Ayotis de un braţ. În ciuda implorărilor lui, ajuns la marginea cheiului, îl proiectă în apa neagră cu o lovitură de picior în burtă.

Se auzi un plescăit discret, pierdut în clipocitul valurilor.

Georgiu Ayotis apăru odată la suprafaţă, cu gura plină de apă, apoi dispăru în adâncuri, înecându-se, fără să se mai zbată. Urmărit de privirile unui Tony Pool, cu chipul împietrit. De fapt, nu crezuse în vinovăţia lui Ayotis, dar întâmplarea îl calmase.

Tamului fusese cel care-l înşelase. Raj Krichna n-o să-l ia cu el în paradis. Mai ales că unica lui şansă de supravieţuire era să-i înapoieze cele cincisprezece milioane de dolari patronului său, Donald Mills. Urcă în maşină şi o luă spre Europa Road. Peste două ore se lumina de ziuă.

Malko nu închisese un ochi. Aruncă o privire pe ceas: opt dimineaţa. Se făcuse lumină. Lucia dormea pe burtă, cu respiraţia regulată. Deodată deschise ochii, căscă şi spuse:

— Mi-e foame.

De parcă ar fi trăit cu Malko de când lumea. Acesta din urmă comandă două mici dejunuri şi o fixă mirat.

— Nu sunteţi singură în Gibraltar?

Ea îşi scutură pletele lungi şi negre.

— Nu.

— De ce aţi venit aici, la mine?

— M-am certat cu prietenul meu, Raj.

— Cine e Raj?

— Cel cu care am venit aici. Un străin.

— Şi, de ce această ceartă?

— Vrea să mă forţeze să mă întorc pe vasul arabului.

Ea pronunţă cuvântul cu un dispreţ sideral, adăugând imediat:

— Am să-l omor pe ticălosul ăla! El m-a bătut.

Lui Malko i se făcu frig pe şira spinării constatându-i hotărârea. Un amestec de furie infantilă şi de ferocitate premeditată.

— Aveţi de gând să vă întoarceţi la Raj? o întrebă el.

— Da.

Cineva bătu la uşă şi Malko se asigură că era vorba de *breakfast*.

Lucia făcu mofturi, mulţumindu-se cu o ceaşcă de ceai şi cu mai multe bucăţi de zahăr pe care le ronţăi una după alta.

— Pe vremea când dansam flamenco, îl lămuri ea, trebuia să fiu suplă şi atunci mă hrăneam în felul ăsta.

Se îmbrăcă şi-l sărută pe Malko pe obraz.

— Plec, altminteri el are să fie neliniştit.

Se uită după ea cum dispare, frustrat. Nu aflase nimic din tot ce se petrecuse. Dar Krichna părea să aibă banii, pentru că încercase să fugă în toiul nopţii.

*

* *

Raj Krichna tresări: cineva zgâria la uşă. Se ridică cu revolverul în mână şi se lipi de zid. Selim Attalah ar fi trebuit să-i

telefoneze până acum. Lucia nu mai apăruse, iar Tony Pool probabil că stătea la pândă jos.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Eu sunt, se auzi vocea Luciei.

Întredeschise uşa, se asigură că era singură şi pe urmă o trase înăuntru. Ochii lui erau roşii de oboseală şi de tensiunea nervoasă dar uşurarea produsă de regăsirea Luciei alungă o parte din problemele lui.

— Unde-ai fost, bombăni el. Tânăra îşi lăsă ochii în jos.

— N-are importanţă.

— Unde ţi-ai petrecut noaptea?

— Cu un prieten.

— Îţi baţi joc de mine?

Ea i se aruncă în braţe.

— Nu, îţi jur. Eram nefericită, tu te purtaseşi urât cu mine şi atunci, m-am dus să dorm la un bărbat pe care l-am întâlnit la piscină. Nici nu m-a atins. Îţi jur.

Nu mai avu timp să continue interogatoriul.

Suna telefonul. Raj Krichna ridică, spuse un „alo” şi închise imediat.

— Cine era? întrebă Lucia.

— Nu ştiu.

Acum, nu-l mai preocupa decât o singură problemă: să pună cele cincisprezece milioane de dolari la adăpost. Adică sub protecţia lui Selim Attalah, căruia de fapt îi erau destinaţi.

Luă telefonul şi ceru recepţia.

— Aici, camera 453, aş avea nevoie de un taxi.

Nu mai putea aştepta până ce Selim Attalah se decidea să-i dea un semn de viaţă… Abia închise, că telefonul sună din nou. De data asta era sirianul.

— Totul s-a petrecut în ordine?

— Da şi nu, făcu prudent Raj Krichna.

— Adică?

— Am să vă explic. Vasul e gata de plecare?

— Da.

— Sosim acum.

În plină zi, Tony Pool n-ar fi îndrăznit să atace.

Închisese retezând scurt convorbirea. Următoarea jumătate de oră avea să fie cea mai lungă din viaţa lui. Îşi strecură revolverul sub cămaşă şi îi spuse Luciei:

— Plecăm, ia unul dintre sacii ăştia.

Lăsă tot restul în cameră. Cu celălalt sac în mâna stângă, cu mâna dreapta pe crosa pistolului, deschise uşa camerei şi-şi strecură capul afară.

Exact cât îi trebui să zărească silueta înaltă a lui Tony Pool, ascuns pe coridor. Intră repede înapoi cu pulsul la 150 de bătăi şi se întoarse spre Lucia.

— Ai să cobori prima. Pe scara din stânga. Jos e un taxi care aşteaptă. Îl iei şi te duci la vas. Vin şi eu după tine imediat.

— De ce nu vii imediat?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Hai, du-te repede.

Faţă de tonul lui insistent, ea nu mai discută. Raj deschise uşa şi inspecta culoarul. Nimeni, în afara unei cameriste. Din fericire scara pe care trebuia s-o ia Lucia se afla la dreapta faţă de localul unde-l zărise pe Tony Pool. O împinse afară.

— Du-te repede. Ea se întoarse mai înainte de a dispărea şi-i adresă un surâs crispat.

El rămăsese să regleze conturile cu Tony Pool.

Capitolul XVII

Selim Attalah se uita la telefonul pe care-l închisese, aşezat pe barul restaurantului *Da Paolo*. Perplex. Nervozitatea lui Raj Krichna îl surprinsese. Părea fără nici un temei. Odată heroina livrată, afacerea era ca şi închisă, iar lui nu-i rămânea decât să scoată banii din Gibraltar, ceea ce pentru el era o nimica toată. Se pregătea să se întoarcă pe Cougar, când radioul aşezat pe o policioară deasupra tejghelei începu să transmită ştirile. O voce cu accent britanic pronunţat anunţă:

— Poliţia a descoperit cadavrul unei turiste de origină americană, Diana Mangan, în camera ei din hotelul *Holiday Inn*. Potrivit primelor constatări, e vorba de o crimă. Însoţitorul victimei a dispărut.

Sirianul avu impresia că-i cade cerul în cap. Răspunsul ambiguu al lui Raj Krichna îi dăduse ceva de înţeles, dar nu chiar până într-atât.

Aruncă o monedă de o liră pe tejghea şi grăbi spre Cougar pentru a lua o armă. După ce-şi recupera Herstall-ul, sări într-o maşină de ocazie. Niciodată circulaţia din Gibraltar nu i se păruse atât de exasperant de lentă.

*

* *

Lucia coborî scara de serviciu, ca o nebună, lovindu-se de ziduri, mai să se prăbuşească sub greutatea celor doi saci. Dădu fuga la recepţie.

— Unde e taxiul?

— O să mai treacă vreo douăzeci de minute până prindem unul, o lămuri amploiatul, depăşit. E o oră de vârf. Ar fi mai bine să aşteptaţi în stradă. Deseori coboară câte unul gol. Dezorientată, Lucia şovăia. Îi era frică, simţind că se petrecea ceva grav. Raj Krichna îi spusese că trebuiau să ajungă de urgenţă pe Cougar. Imediat, se gândi la bărbatul cu care petrecuse noaptea şi care se purtase aşa de frumos... Apucă din nou sacii, se întoarse, luând de această dată oribilul ascensor de serviciu.

*

* *

Raj Krichna, lac de sudoare, lipit de zidul de lângă uşă, pândea zgomotele de pe culoar, cu arma în mână. Se scurseseră câteva minute de la plecarea Luciei. Socotea că ar fi avut tot timpul să prindă un taxi. Acum, trebuia să-l lichideze pe Tony Pool.

Răsuci uşor mânerul uşii, decis să plece în căutarea lui. Abia întredeschise un canat de câţiva milimetri, că americanul se aruncă asupra lui! Raj Krichna primi o lovitură de genunchi şi scăpă arma din mână, masa lui Tony Pool lipindu-l de perete. Ochii acestuia din urmă păreau aproape transparenţi din cauza urii.

În acelaşi timp, vârful unui cuţit i se apăsă pe stern şi glasul lui Tony se auzi, stăpânit, dar vibrând de mânie.

— Nemernicule! Îţi închipui că ai să mă tragi pe sfoară?

Raj Krichna, furios că fusese luat prin surprindere, nu clinti celălalt tremura de turbare şi putea să-l spintece dintr-o singură lovitură de pumnal.

Tony Pool apăsă puţin lama cuţitului, făcând-o să pătrundă în piele. Krichna, antrenat cândva într-o tabără FPLP, era pregătit pentru acest gen de situaţii şi nu intră în panică.

— Drogul era în saci, repetă Krichna, cu toţi muşchii încordat Nu m-am atins de el.

— Gunoiule! se sufocă Tony Pool. Cipriotul a vorbit mai înainte de a da ortul popii. Dacă n-a fost el, atunci tu eşti ăla. Sau prietenarii tăi din nenorocita voastră de ţară.

Raj Krichna se simţi îngheţat. Deci, Ayotis era mort.

— E imposibil, spuse el, nimeni dintr-ai noştri n-a vrut să te înşele.

— Atunci, tu eşti de vină! Şi ai să-mi dai imediat banii.

Raj Krichna îşi încorda toţi muşchii. Căută disperat o soluţie. Cum de fusese aşa de prost să se lase dezarmat!

— Nu pot, spuse el. Ceea ce s-a întâmplat nu mă priveşte. Linişteşte-te.

Scoase un strigăt brusc. Pumnalul i se înfipsese în carne de un centimetru. Cămaşa i se îmbibă de sânge şi Tony Pool îl ameninţă:

— Te omor pe loc, dacă nu-mi dai banii. Unde sunt?

— Nu-i mai am.

Tony Pool se uită în jurul lui.

— Minţi!

— Nu. I-am dat lui Selim Attalah. Oricum, să ştii că eu am fost corect. Dacă mă omori, membrii organizaţiei mele mă vor

răzbuna…

— Puţin îmi pasă mie de nenorocita voastră de organizaţie, tună americanul. Ori îmi dai banii imediat, ori crapi. Grăbeşte-te!

Liniştea care se înstăpâni fu tulburată doar de şuieratul surd al climatizorului, repus în funcţiune. Raj Krichna îşi simţi creierii goliţi. Tony Pool nu era omul cu care să se poată discuta. Avea o şansă minimă de a-şi salva viaţa şi nu trebuie să-i scape.

— Bine, am să-ţi dau banii, rosti el pe un ton conciliant. Tony Pool se relaxa o fracţiune de secundă.

Imediat Raj Krichna se aruncă într-o parte, încercând să-şi recupereze pistolul.

Dar nu mai apucă. Americanul îşi revenise imediat. Cu toată puterea înfipse pumnalul în sternul adversarului său, încercând să-i sfâşie diafragma. Raj Krichna scoase un horcăit surd şi se clătină sub durerea cumplită.

— Nemernicule! Nemernicule! urlă Tony Pool. Încerci din nou să mă înşeli!

Scoase lama şi o băgă din nou, eliberând un val de sânge. O ceaţă neagră se lăsă pe ochii tamulului din care se scurgea viaţa. Nu mai vedea revolverul.

Instinctiv, îşi încolăci mâinile puternice în jurul gâtului americanului şi începu să strângă. Era o cursă de viteză între moarte şi el: în umerii lui de hamal avea o forţă herculeană, dobândită pe timpul când căra saci de orez în docurile din Colombo. Iar furia de a rămâne în viaţă îi declanşa toate puterile…

Cei doi bărbaţi se clătinau prin camera mică, răsturnând mobile, spărgând o lampă şi lăsând în urma lor o dâră de sânge. Un altul decât Raj Krichna ar fi fost mort de mult. Tony Pool, cu icnituri de măcelar îşi înfigea pumnalul ca un nebun în burta adversarului, de unde i se revărsau măruntaiele. Un miros fad şi dezgustător invada încăperea. Puţin câte puţin, strânsoarea lui Raj Krichna devenea mai puţin feroce. Se clătina, golit de sânge fără să-l mai poată zări pe Tony Pool, care îşi dădu imediat seama. Mâna lui se strânse pe încheietura stângă a lui Raj Krichna, reuşind să-i descleşteze degetele din gâtlejul lui. Trase în piept o gură mare de aer şi se dădu înapoi pentru a-i da lovitura de graţie. Cămaşa lui Raj Krichna era roşie de sânge. Din toate puterile, Tony Pool îşi înfipse pentru a douăzecea oară pumnul, ţinând mânerul cu amândouă mâinile şi despicându-l pe tamul în două, ca pe un porc.

Acesta, cu ochii sticloşi, se nărui mai întâi în genunchi şi pe urmă pe o parte.

Tony Pool îşi trase sufletul; ura era pe cale să-l părăsească. Fusese o adevărată plăcere, dar acum trebuia să găsească cele cincisprezece milioane de dolari. Scotoci rapid prin încăpere şi brusc, realiză că Lucia nu era acolo. Să fi fost cu putinţă ca un om aşa de prudent ca Raj Krichna să-i încredinţeze o asemenea avere micuţei gitane? Şi în acest caz, unde se afla ea?

Destinatarul banilor fiind sirianul, de acolo trebuia să-şi înceapă cercetările. Ieşi în goană din încăpere fără să mai dea atenţie hainelor lui pătate de sânge. Raj Krichna avusese o moarte urâtă.

Tony era acum ca o fiară disperată. Gibraltarul era prea mic, poliţia avea să dea repede peste el. Dar mai înainte trebuia să recupereze banii. Coborî scara în fuga mare, ajunse în hol şi păşi pe treptele peronului. În clipa în care era pe punctul de a se urca în BMW-ul lui, se opri brusc. Un bărbat blond intra într-o maşină parcată în faţa hotelului. Înăuntrul ei se afla de pe acum o femeie. Tipul din Viena.

Tipul din Marbella.

Care ar fi trebuit să se găsească în Baleare. Agentul CIA sau al unei alte calamităţi.

El era capul răutăţilor. Nu ştia cum procedase, dar lucrul i se părea evident. Furia îi ţintui locului. Omorâse doi oameni de pomană şi mai ales, se lăsase manipulat! El, Tony Pool, omul de încredere al lui Donald Mills. Simţea că plezneşte de turbare.

Cu un urlet furios, aproape că smulse portiera BMW-ului şi se prăbuşi în interior, pornind în urmărirea bărbatului blond. Hotărât să-l omoare. Nu mai judeca, ura îi înceţoşa mintea. Nu mai vedea decât partea din spate a maşinii pe care murea de dorinţa s-o tamponeze, s-o strivească. Până şi banii trecură pe planul doi. Încrâncenat de volan, cu ochi nebuni, urla de unui singur:

— *Motherfucker! Motherfucker*!

*

* *

Selim Attalah, care urca pe Europa Road, abia avu timp să vadă trecând două maşini lansate într-o cursă nebună. Într-una dintre ele o recunoscu pe Lucia alături de un necunoscut şi, în cealaltă, figura încremenită de ură a lui Tony Pool.

Dar unde era Raj Krichna şi cele cincisprezece milioane de dolari?

Urcă în grabă peronul hotelului Rock, îmbrânci câţiva clienţi şi se îndreptă spre ascensor. Camera lui Raj Krichna nici măcar nu era închisă. Înţelese imediat de ce, văzând trupul chircit pe jos, într-o baltă de sânge. Douăzeci de secunde pentru a cotrobăi prin cameră. În trecere, ridică pistolul tamulului şi-l băgă pe după curea.

Dacă banii nu erau acolo, ei nu se putea afla decât la Tony Pool sau la Lucia.

Toate astea începuseră să miroasă foarte, foarte rău. În mai puţin de o oră, poliţia va fi la curent. Trebuia să găsească banii mai înainte. Nu puneai în fiecare zi mâna pe cincisprezece milioane de dolari în bancnote de o sută. Fără contrapartidă, în afară de puţin sânge…

Întoarse rapid şi o apucă şi el pe Main Street, trecând prin faţa unui cinematograf unde juca un James Bond. Zări la timp că maşinile dinaintea lui încetiniseră. Era ora la care se schimba garda la Convent House, reşedinţa guvernatorului. Circulaţia fusese oprită pe Main Street pentru a le permite turiştilor să se sature de foto suveniruri. Coti imediat pe Convent Lane, o străduţă îngustă prin care putea ajunge pe Lane Wall Road, calea aflată de-a lungul meterezelor. În felul acesta, avea să le aştepte pe celelalte două maşini la rondul cadranului solar sau în capătul bulevardului Churchill pe unde erau obligaţi să treacă, oriunde ar fi intenţionat să meargă: în port, în portul de agrement sau în Spania.

*

* *

Malko nu pierdea din ochi oglinda retrovizoare: trei maşini în urma lui; BMW-ul lui Tony Pool se târâia prin furnicarul turiştilor.

Lucia privea fix balcoanele spanioleşti de pe Main Street. Nu-i putuse spune mare lucru. Doar că amantul ei îi ceruse să transporte cei doi saci de piele pe vasul lui Selim Attalah, unde trebuia s-o reîntâlnească.

Deci, cele cincisprezece milioane se aflau în sacii căraţi de ea. Or, Tony Pool era limpede că le luase urma. Deci, observase substituirea drogului şi voia să-şi recupereze banii. Dacă tamulul nu se vedea pe nicăieri, însemna că era mort.

Cu o încetineală exasperantă, un poliţist, bronzat ca un marocan, ridică în cele din urmă bariera care bloca circulaţia. Malko zdrobi acceleratorul. Lucia trepida.

— Grăbiţi-vă!

Puţin i-ar fi lipsit să-şi continue drumul pe jos.

*

* *

Tony Pool îşi muşca zăbala, cu Magnumul „357” pe scaunul de alături. Din zece în zece metri era câte un poliţist. Imposibil în aceste împrejurări să-şi potolească dorinţa de răzbunare şi să recupereze banii. În mijlocul acestei mulţimi n-ar fi reuşit să parcurgă nici o sută de metri.

Prezenţa Luciei alături de bărbatul blond îl debusola. Simţea că ceva îi scăpa. Sau şi Raj fusese victima aceleiaşi manipulări… Dar unde se aflau banii? Nu-i venea să creadă că tamulul îi încredinţase puştoaicei. În sfârşit, drumul se degajă şi maşina pe care o urmărea coti spre metereze. Tony Pool îşi forţă la refuz motorul şi goni în urma lor defulându-se prin claxonări repetate. Unul după altul, se strecurară pe Lane Wall Road şi apoi pe Churchill Road.

Un lucru îl mira. Tipul blond îşi dăduse seama de prezenţa lui. De ce nu solicitase ajutorul poliţiei? Deci, nu făcea parte din DEA. Dacă ar fi fost vorba de un agent special, toată poliţia din Gibraltar s-ar fi luat pe urmele lui. Concluzia: nici unul, nici celălalt n-ar fi avut chef să se amestece poliţia în treburile lor.

Maşina pe care o urmărea luă rondul din faţa postului de poliţie de pe aeroport şi o apucă imediat pe Glacis Road, care ducea spre portul de agrement.

Tony Pool înjură de unul singur: intenţionau să ajungă pe Cougar! Dacă reuşeau să urce pe vas, era terminat. Trebuia să-i împiedice cu orice preţ. Acceleră ca un nebun şi reuşi să ajungă în dreptul maşinii, pe partea dreaptă. În trecere, zări chipul crispat al Luciei. Stânjenit, conducătorul nu putu vira la dreapta şi se văzu nevoit să continue drumul drept înainte, depăşind clădirile vămii şi apucând-o pe North Mole.

Tony Pool strigă de bucurie. Nimereau într-un impas. De pe acum simţea mirosul răzbunării. O chestiune de minute. Şi în timpul zilei cheiul era aproape la fel de pustiu ca şi noaptea. O să-i omoare pe amândoi, o să recupereze banii, dacă erau la ei şi pe urmă o să-l lichideze şi pe Selim Attalah. Avea nevoie de Cougar-ul lui pentru a fugi din Gibraltar.

*

* *

Lucia deveni isterică.

— Ce Dumnezeu faceţi? strigă ea. Trebuie să mergem în portul

de agrement. Acolo urmează să vină Raj.

— Lucia, îi spuse Malko, suntem urmăriţi de un om extrem de periculos, care vrea să vă omoare şi să mă omoare. Trebuie mai întâi să ne descotorosim de el. Îl cunoaşteţi, e Tony Pool.

— Tony Pool! Dar…

— E complicat, făcu Malko.

Viră brutal la capătul lui North Mole, angajându-se pe Western Arm.

Lucia fu proiectată în portieră. Se întoarse speriată, copleşită de spaimă. Malko se văzu nevoit să frâneze, un camion tocmai făcea manevre de-a curmezişul cheiului Western Arm. Încetini şi se strecură în ultima clipă între marginea cheiului şi spatele semiremorcii.

Lucia scoase un ţipăt de spaimă.

— Atenţie! O să cădem în apă!

La câţiva metri în spatele lor, BMW-ul sosea în trombă. Tony Pool frână, apăsând pe claxon în disperare. Surprins, şoferul camionului opri brutal şi BMW-ul reuşi să treacă. În acel moment, camionagiul înainta din nou. Enorma lui bară de protecţie lovi spatele BMW-ului, făcându-l să pivoteze cu faţa spre mare. Tony Pool se crampona de volan, cu spume la gură de turbare; piciorul îi alunecă şi apăsă involuntar pe accelerator, percutând maşina lui Malko pe o laterală. Sub şoc, aceasta fu săltată din loc şi amândouă roţile de pe dreapta nimerită în gol. Malko n-o mai putu redresa. Vehiculul, dezechilibrat, basculă în apă. Tony Pool reuşi să stopeze în ultimul moment, la câţiva centimetri de marginea cheiului. Sări jos din BMW şi se uită în jurul lui. Cheiul era pustiu, iar camionul se îndepărta fără să mai aştepte un bacşiş. În spatele lui, era zidul orb al unui antrepozit, care-l ferea de priviri. În faţă, pe mare, un petrolier brazilian. Chiar dacă echipajul lui ar fi văzut ce se întâmplase până ar fi reuşit să dea alarma, totul ar fi fost terminat de mult.

Se apropie de marginea marii cu Magnumul în mână, aşteptând ca părul blond al tipului din Viena să se arate la suprafaţă.

Avea de gând să-i zboare creierii.

Capitolul XVIII

Când îşi dădu seama că nu mai putea evita căderea, Malko se cramponă instinctiv de volan, cu urechile sfredelite de urletul de spaimă al Luciei. Se produse un plescăit asurzitor şi maşina basculă, apa urcând în lungul geamurilor. Se văzu proiectat peste Lucia apoi ajunse lipit de plafon când maşina începu să se scufunde uşor, cu roţile în sus.

Toate geamurile erau închise şi aerul rămânea în habitaclu. Simţiseră un şoc uşor: maşina atinsese fundul mării, la şase sau şapte metri adâncime. Abia se mai putea vedea. Apa începuse să ţâşnească prin toate interstiţiile. Pe bâjbâite, Malko apucă mâna Luciei care se zbătea, urlând de groază.

— Nu te teme! Nu te teme! îi strigă Malko.

— Nu ştiu să înot! ţipă Lucia.

I se aruncă de gât, aproape ştrangulându-l. Se zbătea pe ceea ce fusese cândva capota maşinii. Apa invadase interiorul; trebuiau să acţioneze rapid. Malko încercă să deschidă o portieră, dar presiunea apei îl împiedică. Singura modalitate de a se salva era să coboare un geam şi să iasă pe acolo.

El ar fi ştiut să-şi controleze respiraţia. Numai Lucia, aproape isterică, să nu-şi piardă cumva controlul.

— Ţineţi respiraţia! îi strigă el. Am să te ajut.

Nu ştia dacă fata înţelesese. Învârti manivela geamului şi imediat apa năvăli în maşină cu o violenţă extraordinară, pălmuind faţa lui Malko şi declanşând urletele isterice ale Luciei. Malko rămase stoic sub duşul rece, terminând de coborât geamul.

Apa îi ajunse în dreptul feţei, iar el inspiră adânc proiectându-se în afară cu picioarele înainte. În felul acesta, nu-i dădea drumul Luciei. Reuşi să iasă şi, arcuit deasupra caroseriei, trase de mâna gitanei. Nici vorbă să mai poată comunica între ei. Abia îi desluşea silueta în apa mâloasă a portului. Avu impresia că fata rezista. Începuseră să-l doară plămânii. Sângele îi bubuia în tâmple. Ştia că dacă o scapă, fata s-ar fi înecat cu siguranţă.

Dar şi el s-ar fi înecat în câteva secunde, dacă mai rămânea în poziţia aceea…

În sfârşit, corpul Luciei păru să se desfăşoare ca o liană şi ea se strecură prin fereastră. Era şi timpul. Malko aruncă puţinul aer

care-i mai rămânea în plămâni şi înotă spre suprafaţă, trăgând după el corpul inert al Luciei.

Abia în clipa aceea gândi la Tony Pool care-l aştepta pe chei.

Dar cu Lucia nici nu se punea problema să se dea la fund într-un loc mai îndepărtat. Trebuia s-o reanimeze pe tânăra femeie cu orice preţ.

Dacă ar mai fi fost timp.

*

* *

Selim Attalah urmărise cele două vehicule pe care le regăsise în capătul lui Churchill Road. Perplex. Un lucru părea sigur, înfăţişarea tipului care se afla cu Lucia corespundea descrierii agentului CIA, pe care crezuse că-l semănase pe undeva, prin Baleare. Erau multe şanse ca banii să se afle la el sau la Tony Pool. Nu ştia ce se întâmplase între Diana Mangan, Tony Pool şi tamul şi care era rolul exact al agentului CIA. Dar Tony Pool îl lichidase pe Raj Krichna şi furase dolarii. Trebuia acum să elimine martorii incomozi: pe individul din CIA şi pe Lucia.

Sirianul se angajă în urmărirea celor două maşini pe North Mole şi încetini. Din ce în ce mai surprins. Nu apucase să vadă accidentul, dar auzise izbitura dintre cele două vehicule. Lăsându-şi maşina la colţul cu Western Arm se apropie în fugă, înconjurând antrepozitul. Apăru chiar în spatele lui Tony Pool.

Americanul era aplecat deasupra apei cu un revolver în mână. Nu era nevoie să fii om de ştiinţă pentru a ghici ce se pregătea să facă. Selim Attalah şovăi şi se uită la BMW. Nu era exclus ca dolarii să fie acolo. Oricum, Tony Pool reprezenta o problemă. Sirianul se hotărî în câteva secunde. Cu o ocazie ca asta nu avea să se mai întâlnească.

*

* *

Malko ieşi la suprafaţă cu gura căscată, plămânii în flăcări şi zări chipul crispat al lui Tony Pool şi mâna întinsă în direcţia lui ţinând revolverul „357 Magnum”. Americanul urlă:

— Na, satură-te, ticălosule!

Dacă ar fi fost singur, Malko s-ar fi putut da la fund, dar corpul Luciei îl împingea în sus. Se ruga cerului ca Tony Pool să ochească prost. Poate că în felul acesta ar câştiga puţin timp să se îndepărteze.

Bubui o împuşcătură şi el îşi încorda toţi muşchii.

*

* *

Selim Attalah se apropie cu braţul întins. Apăsă pe trăgaciul Herstall-ului său, ţinându-şi respiraţia. Se străduia să nu-şi mişte degetul, aşa cum îl învăţase instructorul lui din KGB.

Primul proiectil îl lovi pe Tony Pool alături de coloana vertebrală şi se opri în plămân, secţionând mai multe artere. Aruncat înainte de şoc, reuşi să se întoarcă, trăgând la întâmplare. Al doilea glonţ al sirianului îl nimeri chiar în cap şi-i pulveriza creierul. Americanul încă se mai clătina pe picioare când încasă al treilea proiectil care-l aruncă înainte. Căzu în mare şi dispăru imediat.

Selim se şi repezise spre BMW. Îi trebui doar o secundă pentru a constata că sacii cu cele cincisprezece milioane de dolari nu se aflau acolo! Smulse cheia din tabloul de bord, deschise febril portbagajul: înăuntru nu era decât o roată de rezervă… Nebun de furie, se întoarse pentru a da cu ochii de capul lui Malko, ridicat deasupra apei.

Frustrat şi înnebunit, se îndepărtă în fugă. Ajunse la maşina lui cu sufletul la gură şi se prăvăli pe canapea, lac de sudoare. Ca un automat, demară spre portul de agrement. Cinci minute mai târziu se afla pe vas. Primul lui reflex fu de a porni motorul, ca să scape cu fuga.

Dar se opri. Nu era lucru uşor să ţi se strecoare printre degete cincisprezece milioane de dolari… Făcu un duş ca să se calmeze şi ascunse Herstall-ul în locul obişnuit din cabina lui, gata s-o ia la drum la prima alertă. Încă sub şoc, încercă să rezume situaţia.

Unde erau dolarii?

Diana Mangan murise. Tony Pool la fel. Ca şi Raj Krichna. Nu mai rămăsese în viaţă decât agentul CIA şi Lucia.

Ce legătură era între ei doi? De când cu Ann Grimm nu ma avea încredere în nimeni. Singura lui şansă de a afla ce se întâmplase consta în a pune mâna pe Lucia. Prea multe lucruri îi i scăpau din ultimele evenimente.

Se hotărî să aştepte până a doua zi, după care să se reîntoarcă la Marbella. Ascultând radioul. Doar nu-l ucisese decât pe Tony Pool şi nu era sigur că i se va descoperi cadavrul imediat. Bineînţeles, cineva putuse să-l vadă. Dar toate maşinile închiriate semănau între ele şi din locul în care se afla el, în portul de agrement, ar fi putut să zărească de departe poliţia şi ar fi avut tot timpul să ridice ancora. Odată ajuns pe mare, nimeni nu l-ar mai fi putut prinde. Aprinse o ţigară, obsedat de o

singură întrebare:

Cine pusese mâna pe cele cincisprezece milioane de dolari?

*

* *

Lui Malko îi trebuiră mai multe minute să se caţere pe chei din cauza Luciei care se zbătea îngrozită, pe jumătate înecată. Privirea lui baleia cheiul Western Arm, pustiu. Doar BMW-ul cu uşile deschise şi cheile de contact în portbagajul şi el deschis. Tony Pool se înecase, iar Selim Attalah dispăruse.

Reuşi din greu s-o scoată pe Lucia din apă. Tuşind şi scuipând apă sărată. Arăta jalnic. Malko se uită în fundul apei. Imposibil ca cineva să-şi dea seama că maşina lui se afla acolo cu doi saci conţinând cincisprezece milioane de dolari. BMW-ul îi dădu o idee.

O trase pe Lucia de mână şi o instala în faţă mai înainte de a recupera cheile şi de o porni la drum. Senzaţia ce i-o dădeau hainele ude era oribilă, dar era mai bine decât să fie mort.

Lucia se afla în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tremura din cap până-n picioare, cu privirea fixă şi părul lipit de faţă jalnică.

— Am să-ţi explic mai târziu, spuse Malko. Hai mai întâi să ne uscam hainele.

Cinci minute mai târziu, se oprea în faţa imobilului Secretary’s Lane şi apăsa pe interfon. Miracol, John Falcon era acolo. Americanul deschise el însuşi şi scoase o exclamaţie de uimire.

— My God, ce-aţi păţit?

Am trecut printr-o groază de întâmplări, spuse Malko. Dar, mai întâi am avea nevoie de nişte haine uscate.

— Să vă duc la mine acasă, se oferi americanul.

Scoase imediat Rover-ul şi o luară pe Rosia Road spre sudul Gibraltarului. Garară cele două maşini în grădina vilei americanului, în care pătrunseră. La ordinul lui John Falcon, o bonă de origine marocană, apărută din bucătărie, o luă pe Lucia şi o duse să facă o baie caldă. Malko se dezbrăcă, se băgă sub duş, se uscă şi îmbrăcă o pereche de blugi şi o cămaşă, împrumutate de gazda lui. John Falcon aşteptă în salon. Malko îi povesti peripeţiile prin care trecuse. Americanul oftă:

— Şi nu ştiţi totul. Raj Krichna e mort. La fel şi Diana Mangan.

Planul lui Malko depăşise aşteptările: traficanţii se măcelăriseră între ei...

Numai ce-şi termină relatările că Lucia apăru, drapată într-un soi de sari; îşi mai recăpătase puţin culorile, dar tremura în continuare.

— Trebuie să-l anunţ pe Raj, rosti ea cu timiditate, s-ar putea să fie neliniştit. Urma să ne întâlnim pe vas.

Malko şi John Falcon schimbară o privire, iar americanul părăsi încăperea.

— Lucia, i se adresă Malko, Raj nu te mai aşteaptă. E mort.

Lucia se uita la el cu ochii măriţi de groază.

— Raj e mort?

Malko înclină din cap afirmativ.

Gitana rămase mută, şocată, apoi ridică nişte ochi arzând de ură.

— Ticălosul de Selim e de vină!

— Nu, o informă Malko, Tony Pool.

— Dar din cauza lui Selim! repetă tânăra cu obstinaţie.

— Nicidecum, îi spuse Malko. E din cauza banilor din cei doi saci pe care Raj ţi i-a încredinţat.

— Banii! făcu Lucia cu un aer absent.

Brusc, începu să plângă în hohote, fără a se putea stăpâni.

*

* *

John Falcon claxona scurt, când trecu de grilaj. Plecase cu o oră mai înainte după noutăţi. Lucia dormea într-o cameră, abrutizată de un calmant.

Cu mustaţa roşcovană triumfătoare, americanul intră în cameră.

— *Good news,* făcu el. CID nu-i la curent cu micul dumneavoastră incident din port. De altfel toţi inspectorii de aici sunt preocupaţi de afacerea Mangan şi de masacrarea lui Raj Krichna. Fără să priceapă nimic. Nu-s obişnuiţi cu aşa ceva. Dar situaţia asta s-ar putea să nu dureze prea mult.

— Atunci, vom putea recupera banii? întrebă Malko.

— Eu aşa cred, rosti cu prudenţă americanul, dacă nu apar probleme noi. Am găsit un amic, înotător instruit pentru lupte, care a mai îndeplinit nişte misiuni în contul CIA prin partea locului. Ultimul lui *job* a constat din a scotoci fundul strâmtorii pentru a recupera bucăţile dintr-un submarin al popovilor care se ciocnise cu un cargou. Să caute cei doi saci căzuţi la fundul mării, în port, o joacă de copil pentru el.

— Sunteţi sigur că CID nu bănuieşte nimic?

— Îşi pun doar întrebări. Serghei Kalinin, Diana Mangan, Raj Krichna. Nu s-au mai văzut niciodată atâtea cadavre în Gibraltar într-un timp atât de scurt. Ar fi mai indicat ca Lucia să nu se ma întoarcă în *Rock Hotel*. E căutată pentru interogatorii.

— Şi Selim?

— E tot în portul de agrement. Singur pe Cougar-ul lui. Bun, m-am dus. Ne întâlnim peste două ore la British Pub, pe Main Street.

Nici nu apucă bine să plece, că Lucia îşi făcu apariţia, după un somn chinuit şi măcinată de groază. Voia să ştie, să înţeleagă. Timp de o oră, Malko se văzu nevoit să-i explice ce legături existau între cei trei oameni, fără ca ea să fi avut habar. Şi, în plus, care fusese rolul lui. Fata căsca nişte ochi mari, increduli apoi trase concluzia:

— Parcă ar fi un foileton, aşa cum vezi pe la televizor… În fond şi tu vrei ca Selim să fie mort, nu?

— Nu prea are viitor, răspunse Malko. Patronul lui Tony Pool va trimite pe cineva să-l lichideze. Altminteri se vor ocupa de el tamulii. Convinşi că el l-a asasinat pe Raj Krichna pentru a-i fura banii, fără să mai livreze armele.

Lucia clătină din cap.

— Selim e foarte inteligent şi foarte rău. N-o să poată pune mâna pe el.

— Ba eu cred că da, spuse Malko. Dar tu ce ai de gând să faci?

Mica gitană ridică din umeri:

— Nu ştiu. Am să încep iar să dansez.

— Avem de gând să recuperăm banii ăia, o puse la curent Malko. Tu m-ai ajutat. Am să-ţi dau atât cât să poţi trăi liniştită, să-ţi cumperi un magazinel…

— N-am nevoie de nici un magazinel, spuse Lucia. Eu vreau să-i ucid pe Selim!

Ochii ei întunecaţi erau aprinşi de o flacără aproape dementă.

*

* *

John Falcon era însoţit de un bărbat bronzat, cu părul tuns scurt, atletic, pe care-l prezentă sub numele de „Mike”. În jurul lor iu se aflau decât britanicii gălăgioşi care se îmbătau cu bere brună.

— Totul a mers bine, anunţă sobru americanul. Mike a găsit sacii. Unul o pornise de acum pe fundul apei.

— Şi conţinutul?

— Nu i-a deschis…

Militarul antrenat pentru operaţiuni submarine îşi degusta berea. Ştia el oare că obiectele recuperate de pe fundul mării valorau cincisprezece milioane de dolari?

— Unde se află acum? întrebă Malko.

— În portbagajul maşinii parcate aici în preajmă, iată cheile. Am închiriat-o pe numele meu. Oricum, rămăseseşi fără un mijloc de locomoţie. Malko luă cheile.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu ei?

— Să-i duc la Viena, spuse Malko. E proprietatea Companiei…

— Aţi făcut o treabă formidabilă, remarcă John Falcon.

— Regret că Selim Attalah scapă, spuse Malko, dar cred că nu pentru multă vreme…

*

* *

Lucia îşi îmbrăcase rochia uscată şi călcată când Malko se întoarse la vila lui John Falcon.

— Plecăm, o anunţă el.

— Încotro?

— Tu la Marbella, pentru că aşa doreşti. Cât despre mine, eu am un avion în seara asta.

— Ai găsit banii? întrebă ea.

— Da. S-au cam udat, dar asta-i tot.

Lucia clătină din cap.

— Deci, e bine? Eşti mulţumit? Şi Selim?

— Acum o jumătate de oră mai era încă în portul de agrement. Lucia nu răspunse. Docilă, îl urmă pe Malko şi luă loc în maşina închiriată. Coborâră spre centrul oraşului. Mica gitană părea absenta. Opriră în faţa imobilului care adăpostea infrastructura CIA. Malko se întoarse spre Lucia.

— Aşteaptă-mă două minute. Mă întorc imediat.

*

* *

John Falcon îşi îmbrăcă haina, o preveni pe secretară că avea să lipsească şi-i spuse lui Malko:

— Ştiu eu un taxi sigur care s-o ducă înapoi. Cu el n-o să aibă probleme la controlul emigraţiei…

Paşaportul Luciei rămăsese în camera lui Raj Krichna. Coborâră amândoi şi Malko deschise poarta care dădea spre stradă. Maşina dispăruse. Inspectă rapid piaţa mică din jurul bisericii, apoi străzile învecinate.

— *Himmel Herr Got*! erupse Malko.

— Ce s-a întâmplat?

— Lucia a fugit cu maşina şi cu banii.

Nu mai pricepea nimic. Ce se petrecuse în capul tinere gitane?

— Unde ar putea fi? întrebă americanul.

— Singura persoană, pe care o cunoaşte e Selim Attalah. John Falcon se şi repezise să deschidă febril porţile garajului său.

*

* *

Lui Selim Attalah nu-i veni să-şi creadă ochilor când o văzu pe Lucia coborând dintr-o maşină la câţiva metri de Cougar. Fata deschisese portbagajul şi venea spre el cărând cei doi saci de piele conţinând cincisprezece milioane de dolari. O fantasmă! Un vis!

Sări pe chei şi dădu fuga spre ea.

— Lucia! Unde ai fost?

— Am să-ţi povestesc, spuse ea. Trebuie să plecăm. Sunt căutată.

Îi şi luase sacii din mână şi se îndrepta în grabă spre Cougar. Ea îl urmă. Selim aruncă sacii în interior şi începu să desfacă febril parâmele. Inima îi bubuia în piept. Nu scăpa din ochi drumul care ducea spre portul de agrement. Păcat de Hussein, care rămăsese pe uscat. Lucia era foarte calmă, detaşată.

— De ce n-ai venit mai devreme?

— Am fost împiedicată, spuse ea. Dar Raj mi-a spus să-ţi aduc aceşti doi saci. El e mort.

— Ştiu, făcu Selim, nemernicul ăla de Tony Pool l-a ucis. Dar să ştii că l-am răzbunat…

— E bine, răspunse Lucia, eşti un…

Restul frazei se pierdu în bubuitul celor trei motoare care demarară unul după altul. Sirianul nici măcar nu le încălzi şi se desprinsese de chei. Traversă portul cu aproape zece noduri, Făcând vasele cu pânze să se ciocnească între ele. O cuprinse pe Lucia de mijloc, beat de bucurie.

— Eşti o fată formidabilă!

*

* *

Când Malko şi John sosiră în trombă nu le mai rămânea decât să se uite după Cougar-ul lui Selim care se îndrepta spre larg… Maşina furată de Lucia rămăsese părăsită pe chei. Le trebui doar o secundă pentru a constata că sacii plini de dolari nu se mai

aflau acolo…

— Ce ticăloasă! răbufni Malko.

John Falcon îl bătu pe umăr.

— *Don’t worry.* Am să anunţ poliţia spaniolă prin intermediul CID.

Cu siguranţă are la bord arma cu care l-a ucis pe Tony Pool. Punând în plus la socoteală şi banii, care furnizează mobilul crimei, n-o să poată scăpa cu una cu două. Malko se strâmbă:

— Spaniolii nu-i prea iubesc pe englezi, iar Selim se bucură de un sprijin serios acolo.

— Ce vreţi să faceţi?

— Să rezolv problema eu însumi..

— În acest caz, luaţi vasul meu. Încercaţi să-i urmăriţi. Am un Skarab care fuge cu 45 de noduri. E aici şi am cheile la mine.

— Am să încerc.

Era prea supărător să vadă cele cincisprezece milioane de dolari fiind recuperate de Selim în ultima secundă.

Alergară spre jetela unde se afla Skarab-ul cu coca albă. John Falcon desfăcu parâmele şi dădu drumul celor două motoare. Pe urmă, în vreme ce Malko urca la bord se duse să caute în Rover un Colt automat pe care i-l dădu.

— Plinul e făcut, spuse el. *Good luck.*

Malko se şi instalase la comenzi. Hotărât să regleze singur conturile cu Selim Attalah şi Lucia.

Capitolul XIX

Cougar-ul lăsa în urma lui un enorm siaj de spumă albă, care se vedea de la mai multe mile. Marea era ca untdelemnul şi cele trei motoare de 650 de cai puteau da randamentul maxim. Malko Linge calculă că ar trebui să înainteze cu peste cincizeci de noduri, fiind distanţat în mod constant, deşi ambalase motoarele la refuz şi Skarab-ul vibra din toată suprastructura lui.

Îşi coborî binoclul. Gonea cu o asemenea viteză încât vântul părea îngheţat, deşi erau 35 de grade...

Malko se gândi la Lucia. În cele din urmă, nu putuse rezista atracţiei celor cincisprezece milioane de dolari. Dar îşi făcea iluzii aliindu-se cu Selim Attalah. Sirianul avea să se descotorosească de ea poate mai înainte de a ajunge la Marbella...

Forţă şi mai mult comenzile. Skarab-ul vibra din cauza turaţiei elicelor. Fără a putea să ajungă din urmă Cougar-ul, care se mai vedea doar cât un punct înaintea lui. Cu o asemenea viteză, aveau să ajungă la Porto Banus în mai puţin de o oră.

*

* *

Lucia stătea întinsă pe puntea din spate a Cougar-ului, biciuită de vânt. Pe ea doar cu un slip microscopic, cu părul în ochii feriţi de ochelari negri şi cu walkmanul pe urechi. Selim, în picioare, pilota. Se întoarse şi-i adresă tinerei gitane un surâs bucuros. Se simţea bine. Recuperase cele cincisprezece milioane de dolari şi avea de gând să mai profite de târâtura asta mică mai înainte de a-i trage un glonţ în cap şi de a o îngropa în munţi. Ştia prea multe. După aceea intenţiona să părăsească Spania pentru o vreme.

Îşi coborî ochii pentru a se mai uita odată la cei doi saci care conţineaţi dolarii.

Lucia se ridică şi veni să se lipească de ei, apăsându-şi pântecul arzător de el. Senzaţia sânilor el ascuţiţi pe spinarea lui, îi dădea ameţeli. Târfuliţa asta era mereu la fel de fierbinte... Se freca uşor de el, ajutată de mişcările vasului. Ridicată în vârful picioarelor, îi strigă la ureche:

— Vino în cabină!

— Aşteaptă să ajungem acasă, îi spuse Selim. Dar Lucia rămânea lipită de el, cuprinzându-i torsul cu mâinile ei

manichiurate. Îi atinse mameloanele şi începu să i le tortureze cu pricepere. O mângâiere căreia sirianul nu-i putea rezista. Se ţinu totuşi tare, până ce degetele satanice îi părăsiră pieptul pentru sexul în erecţie. Lucia începu să-l mângâie fără grabă, cu regularitate. Selim bodogănea, se răsucea în loc, dar ea rămânea neîndurătoare.

— Hai, vino!

Brusc, Selim Attalah trase toate manetele de benzină în spate. Se produse un clocot mare de spumă albă în urma vasului, care încetini, înaintând cu viteza reziduală. Nebun de dorinţă, Selim încercă s-o tragă pe pernele din spate.

— Nu, se opuse ea, sunt vase în jur, vino înăuntru…

Îl antrena spre cabina mare care ocupa toată partea din faţă până la etravă, aproape în întregime umplută de un pat imens pătrat, lăcuit în verde.

Sirianul o urmă. Sângele îi bubuia în tâmple. Ca un dement se aruncă asupra Luciei, îi smulse slipul sfâşiindu-l şi îl coborî pe al lui peste picioarele păroase, eliberând o erecţie impresionantă. Lucia îl împinse pe spate râzând şi-i încalecă imediat. Abia dacă tatona pentru a-l introduce în ea şi coborî uşor pe ţăruşul improvizat, legănată de hulă cu capul aruncat pe spate. Apoi se opri şi începu iar să urce, lăsându-se să cadă dintr-o dată. Selim, întins pe spate, gusta clipa. Grăbit să termine, o prinse de şolduri şi o determină să urce şi să coboare pe sexul lui enorm, până ce se vidă în ea cu un grohăit încântat:

Îşi deschise ochii. Lucia îl privea cu o expresie bizară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, mi-e sete.

I se întâmpla uneori să arunce câteva cuvinte abrupte, neaşteptate. Cu o mişcare mai mult decât firească, se ridică, alunecă pe o parte şi se îndreptă spre minibarul situat în partea din faţă, alături de televizorul Akai. Dar nu-l deschise: mâna ei plonja în sertarul unde îşi ţinea Selim Attalah Herstall-ul şi o scoase înarmată. Cu un gest rapid abătu piedica spre spate. De pe când era cu sirianul ştia că revolverul era mereu gata să fie folosit.

Selim Attalah se ridică dintr-odată, urlând:

— Ce faci acolo?

Pupilele i se îngustaseră, venele îi erau pe punctul să plesnească. Se pregătea să sară, dar Lucia strigă:

— Nu mişca!

Pentru a acordă mai multă forţă cuvintelor ei, apăsă pe trăgaciul Herstall-ului; detonaţia fu asurzitoare în spaţiul acela restrâns. Proiectilul pulveriza o lampă şi Selim rămase încremenit, acolo unde se afla, ca un câine prepelicar…

Lucia ieşi cu spatele înainte şi, cu mâna stângă deschise unul dintre sacii cu dolari, pe urmă şi pe al doilea. Fără să-l piardă din ochi pe sirian. Acesta din urmă se uita la ea cu ochii măriţi de stupefacţie şi furie. Fără să înţeleagă, de fapt, ce intenţiona Lucia. Dacă ar fi vrut să-i ia banii, l-ar fi doborât imediat sau l-ar fi forţat să sară peste bord…

Tânăra părea foarte relaxată, dar ţeava armei era în continuare ţintită asupra lui. Sirianul făcu un efort dement pentru a rosti cu o voce calmă, aproape binevoitoare:

— Vino-ţi în fire! Ce înseamnă joaca asta?

Dar fata nici nu catadicsi să-i răspundă. Trăgându-se încă un pas înapoi, ea răsuci cheia de contact cu mâna stângă. Unul dintre motoare începu să bubuie. Apoi al doilea. În fine şi ultimul. Din locul unde se afla putea să supravegheze cabina şi să piloteze în acelaşi timp. Cu o mişcare violentă, împinse, cele trei manete înainte şi Cougar-ul se zgudui cu un muget puternic.

Dezechilibrat, Selim Attalah se rostogoli pe divan cu un urle de turbare. Se ridică dintr-un salt în picioare şi ţipă la Lucia:

— Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Opreşte-te! Fără măcar să ochească, Lucia îşi ridică braţul şi trase de două ori. Selim, îngrozit, se aruncă pe burtă. Fetei parcă nici nu-i păsa de ce se putea întâmpla… Un surâs vag plutea pe buzele ei în întregime goală, cu o dâră argintie de spermă curgându-i în lungul coapsei… Tot cu mâna stângă îşi puse căştile pe urechi şi imediat o muzică de flamenco îi umplu urechile. Maşinal, începu să bată tactul din picior. Sirianul nu mai îndrăznea să mişte. Dacă mai avea de gând să tragă, ar putea să-l omoare, chiar şi involuntar.

Oare ce se petrecuse cu ea?

— Lucia! urlă el. Linişteşte-te!

Dar Lucia, izolată de căşti, nu auzea nimic. Cu un zâmbet de nebună, îşi băgă mâna în primul sac cu dolari, trase un teanc şi-l aruncă peste bord. Banii fură imediat purtaţi de vânt.

Selim Attalah scoase un ţipăt de animal rănit şi năvăli spre uşă. Cu acelaşi gest firesc, Lucia îşi ridică braţul înarmat. De data asta, glonţul îl lovi pe sirian în partea de sus a umărului, făcându-l să se răsucească sub şoc şi să cadă pe jos.

Se uita prostit la sângele care ţâşnea din rană, încremenit, bolborosind ca pentru sine:

— Asta-i nebună! Asta-i nebună!

Pe Lucia o durea în cot. Bine înfiptă pe picioarele goale, cu muzica vâjâindu-i în cap, apăsă pe cele trei manete de benzină. Cougar-ul acceleră, zburând pe deasupra valurilor.

Selim Attalah se clătină până la sala de baie, luă un prosop şi-şi tampona umărul. Nu-l durea prea tare. Ca un fel de arsură ascuţită şi o amorţeală. Dar era îngrozit. Ce avea de gând Lucia?

Cu ochii măriţi de teroare, o privea cum îşi băga mâna în sac cu regularitate şi arunca biletele de o sută de dolari în vânt... Trebuia s-o oprească, s-o împiedice să mai comită acest sacrilegiu. Tamponându-şi rana, Selim se apropie în genunchi, cu o mână întinsă spre ea şi cu lacrimi în ochi:

— Lucia, Lucia! striga el. Te rog nu mai risipi banii:

Fata îi aruncă o privire glacială şi pentru prima dată îi răspunse, urlând din pricina zgomotului şi a muzicii din urechile ei:

— Nu-s ai tăi, sunt ai lui Raj!

— Raj e mort! gemu Selim. Dacă vrei, îţi dau jumătate.

Lucia ridică din umeri şi, cu un zâmbet hotărât, îşi băgă din nou mâna în sacul negru semănând în vânt zece sau douăzeci de mii de dolari!

Selim se lovea cu capul de pereţi. Era o nebunie, ceva de necrezut! O blestema, urând-o din toată fiinţa lui. Deodată, zări destul de departe în urmă Cougar-ului un vas care mergea în aceeaşi direcţie. Începu să-şi agite braţele, de parcă cineva l-ar fi putut vedea. Cuprins brusc de o speranţă nebună. Mai înainte de toate, trebuia s-o împiedice pe nebuna asta să mai risipească banii tamulului. Indiferentă, Lucia continua gestul august al semănătorului...

*

* *

Malko văzuse Cougar-ul oprindu-se şi reuşise în sfârşit să se mai apropie de el, fără a zări pe nimeni pe punte. Ce se întâmpla în cabină?

Încetini la rândul său şi-şi ridică binoclul la ochi. Chiar la timp pentru a o vedea pe tânăra spaniolă ieşind din interiorul Cougar-ului, goală puşcă, cu o armă în mână.

— Himmel!

Îl ucisese pe Selim!

Dar aproape imediat dădu cu ochii de Selim gesticulând şi Lucia trăgând în el. Apoi, Cougar-ul o porni din nou la drum şi prinse viteză. Deşi Malko acceleră, Skarab-ul fu rapid lăsat în urmă. Când o zări băgându-şi mâna în sacul de dolari şi aruncându-i conţinutul în vânt, nu-i veni să-şi creadă ochilor… Ajungând în siajul Cougar-ului, desluşi bancnotele verzi plutind pe Mediterana mai înainte de a se cufunda uşor ca momeala pentru peşti…

Atinsese viteza maximă, dar Cougar-ul era cu mult mai rapid. Inexorabilă, distanţa creştea între cele două vase. În depărtare, se zărea Porto Banus şi turla căpităniei. Briza rece, care-i biciuia faţa i se păru deodată ca un suflu al morţii. Apăsă pe butonul sirenei şi aceasta începu să urle. Zadarnic. Zgâlţâit de ruliu, cu greu îşi putea ţine binoclul stabil. Când prinse imaginea Luciei, îi văzu mâna cufundându-se neobosită în sacul cu dolari, semănându-i cu conştiinciozitate. Singurul semn al existenţei lui Selim – un braţ care se agita…. Deci, sirianul mai era în viaţă.

Brusc, Lucia se întoarse. Zărise vasul lui Malko. Pentru o secundă, ridică mâna cu pistolul mare şi o agită bucuroasă. Apoi, se întoarse şi nu se mai preocupă de el. Malko se aşteptă ca ea să încetinească dar dimpotrivă, avu impresia că viteza Cougar-ului creştea!

Începuseră să se vadă acoperişurile aurite ale Reşedinţei Grey d’Albion, din faţa portului Marbella.

Ce avea de gând Lucia?

Malko o înţelese brusc, văzând Cougar-ul luând o curbă care-l îndepărtă de port. Lucia, împotriva oricărei logici, ţinuse morţiş să se întoarcă la bărbatul pe care-l detesta. Şi ea dorea să-şi regleze singură conturile.

Se uită la siajul lung de spumă albă din spatele Cougar-ului, care zbura cu 60 de noduri. Doar un distrugător l-ar mai fi putut ajunge din urmă. Malko înţelese imediat că nimic n-o mai putea scăpa pe Lucia de soarta ei.

*

* *

Cu un flamenco sunându-i în urechi, abia reuşind să acopere bubuitul celor trei motoare care funcţionau la puterea maximă, Lucia nu se simţise niciodată aşa de bine. Nu era fericită. Un gust amar îi sălăşluia în inimă, dar se împăcase cu sine însăşi.

Ca un automat, continua să golească cel de-al doilea sac de dolari, cu desfătare. Ghemuit în cabină, îndobitocit de rana lui, cu

ochii ieşiţi din orbite, Selim Attalah îşi privea averea risipindu-se cu o resemnare morocănoasă. Nu mai îndrăznise să mişte. La cea mai mică foiala a lui, Lucia trăgea fără să ţintească. I se cam înceţoşaseră minţile, totuşi în încărcătorul Herstall-ului se mai aflau şapte sau opt cartuşe... În sinea lui, Selim turba, încrâncenat de ură. O să se oprească odată proasta asta. Îşi dădea seama că nu intenţiona să-l omoare, ci să-şi satisfacă un capriciu. Avea de gând s-o omoare în asemenea chinuri încât să regrete că se născuse.

Va fi ca o recompensă pentru pierderea milioanelor de dolari. O dâră verde se lungea în urma Cougar-ului. Ca o ironie, bancnotele se încăpăţânau să nu se dea la fund imediat... Sirianul îşi închise ochii: nu putea să suporte acel spectacol.

O zguduitură îl determină să-i deschidă; intraseră în siajul altui vas. Cu coada ochiului zări atunci piaţa şi Grey d'Albion cu minaretele moscheilor, realizând unde se aflau. La câteva sute de metri de portul Porto Banus!

Şi Cougar-ul continua să meargă cu peste şaizeci de noduri, într-un bubuit de infern. Dacă Lucia intra cu această viteză în port, se declanşă un masacru. Începu să urle la ea:

— Lucia, Lucia, micşorează viteza!

Lucia nu clinti. Îşi băgă pentru ultima oară mâna în sac, aruncând dintr-o dată în mare zece mii de dolari. În fine, îi adresă privire lui Selim Attalah. Care-l îngheţă.

— Lucia, nuuu!

Cu un gest, dezinvolt, îi azvârli Herstall-ul în cap. Selim evită lovitura, trăgându-se într-un colţ al cabinei. Cu energia disperării se aruncă asupra Luciei pentru a-i smulge comenzile din mână, zguduit de balansul vasului.

Era gata să ajungă la ea când etrava vasului Alcazar se zdrobi în plină viteză de stâncile care formau digul de protecţie al portului, vasul explodă într-o fracţiune de secundă, luând foc imediat cu cele patru sute de litri de benzină rămasă încă în rezervoarele lui.

În Porto Banus se produse panică. Sirenele începură să urle pretutindeni, iar turiştii dădeau năvală spre locul accidentului. Selim Attalah, care dusese la Marbella o viaţă zgomotoasă, pierea în acelaşi fel. În turnul Căpităniei, responsabilul chema febril prin telefon toţi pompierii din regiune.

Skarab-ul ajunse cinci minute mai târziu la locul accidentului, Malko, cu gâtul încleştat, privea flăcările care se ridicau la mai

mulţi metri, înecând într-un nor gros, roşu şi negru, ceea ce mai rămăsese din Cougar.

Nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască acelui incendiu. Lucia şi terminase misiunea în felul ei.